

GÜN CE

CHUCK PALAHNIUK

İngilizceden Çeviren:
Funda Uncu

AYRINTI

6. BASIM

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Washington eyaletinin doğusundaki bir çiftlikte büyüdü. Bir süre Eyalet Üniversitesi'ne devam ettikten sonra Oregon Üniversitesi'ne geçti ve öğrenimini orada tamamladı. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından bile geçirmedi. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak kazanmakta iken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte devam ettiği bir edebiyat grubu çerçevesinde *Project Mayhem* (Kargaşa Projesi) adlı kısa hikâyeyi yazdı. Söz konusu hikâye üç ay gibi kısa bir süre içinde *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yayınları, 2000] dönüştü. İlk romanını yayımlatmayı başarana kadar yayınevleri tarafından pek çok kez geri çevrildi. Genellikle adında "nehir" kelimesi geçen ağırbaşlı romanlara esin kaynağı olmuş bir coğrafyada, ilk romanı büyük ses getirdi. Palahniuk, 1999'da katıldığı bir yazarlar konferansında, *Writing to Fail* (Reddedilmek İçin Yazmak) adlı bir çalışma grubu yürüttü. Pacific Nortwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunan *Fight Club*, 1999'da filme çekildi. *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2004], *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yayınları, 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2005]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2007]; *Haunted* (2005) [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2010], *Snuff (2008)* [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yayınları, 2011], *Pygmy (2009), Tell-All (2010)* adlı kitapları kaleme alan Palahniuk, Oregon'un Portland şehrinde yaşamını sürdürüyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Günce

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 481
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 31

Günce
Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı
Diary, 2003

İngilizce'den Çeviren
Funda Uncu

Yayıma Hazırlayan
Zeynep Bilge

Düzelti
Alev Özgüner
© Chuck Palahniuk
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir
Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2
Topkapı/İstanbul Tel.: (0212) 612 31 85 - 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım *2005*
İkinci Basım *2008*
Üçüncü Basım *2010*
Dördüncü Basım *2012*
Beşinci Basım *2014*
Altıncı Basım *2017*

Baskı Adedi | *2000*

ISBN 978-975-539-470-1
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Cağaloğlu-İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Günce

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

PARAVANLAR
Jean Genet

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

PİGME
Chuck Palahniuk

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

İBLİS
Hubert Selby Jr.

GALLER'İN RUHU EJDERJA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

AFFEDİLEMEYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

DÜĞÜN UÇUŞU
Yusuf Yeşilöz

ANLAT BAKALIM
Chuck Palahniuk

PARILTILI ARMAĞAN
Manuel Vilas

"VAY..."
Philippe Djian

EVREN BOZMASI
Anıl Nişancalı

KAÇAN ŞEHİR
Hovhannes Tekgyozyan

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"
Chuck Palahniuk

İZMARİT
Will Self

ADAM STRAND'IN
39 ÖLÜMÜ
Gregory Galloway

SİYAH YILDIZ NAİROBİ
Mukoma Wa Ngugi

GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYOR
Ingvar Ambjørnsen

YANIK DİLLER
C. Palahniuk, R. Thomas D. Widmyer

NEW YORK'TA İKİ AYLAK SANATÇI
Warhol ve Giorno
Cyrille Martinez

ÖTEKİ ŞEHİR
Michal Ajvaz

İNTİKAMLAR
Philippe Djian

Gönlümün dilediği kişi olmamı söyleyen
Büyükbabam
Joseph Tallent için

1910-2003

21 Haziran
Üçüncü Dördün

Bugün Long Beach'ten bir adam aramış. Telesekretere uzun bir mesaj bırakmış, bağırmış çağırmış, hızlı hızlı ve yavaş yavaş konuşup küfretmiş ve seni tutuklamaları için polisi aramakla ilgili tehditler savurmuş.

Bugün yılın en uzun günü – gerçi artık her gün öyle.

Bugün hava, topyekûn bir dehşetin takip ettiği artan kaygıyla dolu.

Long Beach'ten arayan adam banyosunun kaybolduğunu söylüyor.

Bunu okuduğun zaman hatırladığından daha yaşlı olacaksın.

Senin karaciğer lekelerinin resmi adı *hiperpigmentli lentigine*'dir. Kırışıklığın anatomideki resmi adı ise *rhytidosis*'tir. Suratının üst kısmındaki çizgiler, yani alnındaki ve gözlerinin çevresindeki rhytidosis'ler *dinamik kırışıklardır*, bunlara *hiperfonksiyonel yüz çizgileri* de denir ve deri altındaki kasların hareket etmesiyle oluşurlar. Suratın alt kısmındaki çoğu kırışıklık güneş ve yerçekiminin oluşturduğu *statik rhytidosis*'lerdir.

Aynaya bakalım. Haydi aynada yüzüne bak. Gözlerine, dudaklarına bak.

Karşında en iyi bildiğini sandığın şey duruyor.

Derin üç temel katmandan meydana gelir. Dokunabildiğin kısmına *stratum corneum* denir; alttaki yeni hücreler tarafından yukarı itilen ve ölü deri hücrelerinden meydana gelen yassı bir katmandır. Dokununca hissettiğin o yağlı şey, seni mikrop ve mantardan koruyan yağ ve ter tabakası, *asit* katmanıdır. Onun altında dermis yer alır. Dermis'in altındaysa bir yağ tabakası vardır. Yağın altında yüzündeki kaslar yer alır.

Belki bunların hepsini Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki 201 kodlu anatomi dersinden hatırlıyorsundur. Ama belki de hatırlamıyorsundur.

Üstdudağını yukarı kaldırdığında –en öndeki dişin, hani şu müze bekçisinin kırdığı dişini gösterdiğinde– *levator labii superioris* kasın harekete geçmiş demektir. Dudak büken kasın. Haydi yaşlı bir atın sidiğini kokluyormuşsun gibi yapalım. Kocanın arabanızda az önce kendini öldürdüğünü hayal et. Dışarı çıkıp sürücü koltuğundaki pisliğini temizlemek zorunda olduğunu hayal et. Sahip olduğun tek arabanın bu olduğunu bilen herkes bakarken, işe gitmek için hâlâ bu

leş gibi kokan paslı demir yığınını sürmek zorundaymışsın gibi yapalım.

Bunlar sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu?

Normal bir insan, bundan çok daha iyisini hak ettiği kesin olan normal ve masum bir insan, bütün gün garsonluk yaptıktan sonra eve dönüp kocasını arabada boğulmuş ve altına işemiş vaziyette bulur ve bir çığlık atarsa, orbikülaris oris'i yırtılacak kadar gerilmiş demektir.

Dudaklarının iki yanından çıkıp burnuna uzanan derin çizgilere *burun-dudak kıvrımı* denir. Bazen de "dudak bükme çizgileri"n olarak anılır. Yaşlandıkça yanağının içindeki minik yuvarlak yağ topağı, ki bunun anatomideki adı *elmacık kemiği yağıdır*, aşağıya doğru çöker ve nihayetinde burun-dudak kıvrımına dayanarak suratına sürekli olarak dudak büküyormuşsun gibi bir ifade verir.

Bu sadece küçük bir hatırlama dersi. Adım adım.

Birazcık bilgi tazeleme. Olur da kendini tanıyamazsın diye.

Şimdi kaşlarını çat. Üçgen kasların, orbikülaris oris kaslarının uçlarını aşağıya çekiyor.

Babasını deliler gibi seven on iki yaşında bir kız çocuğu olduğunu farz et. Babasına her zamankinden daha çok ihtiyaç duyan ergenlik çağına bile girmemiş bir kız çocuğusun. Babasına her zaman yanında olacağına dair güven duyan. Her gece ağlayarak yatağa girdiğini, sımsıkı yumduğun için gözlerinin şiştiğini hayal et.

Çenendeki "portakal kabuğu" görünümüne, şu "dalga dalga" tümseklerin oluşmasına mentalis kasın sebep oluyor. "Somurtma" kasların. Ağzının kenarından çenene inen ve her sabah gittikçe derinleştiğini fark ettiğin şu kaş çatma çizgilerine *kukla çizgileri* deniyor. Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar ise *glabellar çizgileri*. Şişkin gözkapaklarının sarkmasına *ptozis* deniyor. *Göz kenarlarındaki rhytidosis*'lerin, yani "kaz ayakları"n günbegün derinleşiyor ve *Tanrı aşkına sen daha sadece on iki yaşındasın.*

Bunun ne olduğunu bilmiyormuşsun gibi yapma.

Bu, senin yüzün.

Şimdi gülümse – eğer hâlâ becerebiliyorsan.

Bunlar elmacık kemiklerindeki ana kaslar. Her kasılmada etin çekilip ayrılıyor, aynen oturma odandaki pencere perdelerini açık tutan şeritler gibi. Aynen tiyatro perdesini çeken kablolar gibi her gülüşün bir açılış gecesi. Bir prömiyer. Kendini ortaya koyuyorsun.

Şimdi de, yaşı geçkin bir anne tek oğlu intihar ettiğinde nasıl gülümserse öyle gülümse. Gülümse ve eşiyle ergenliğe girmemiş kızının ellerini okşayarak, onlara üzülmemelerini söyle – her şey gerçekten yoluna girecek. Gülümsemeye devam et ve uzun beyazlamış saçlarını topla. Yaşlı hanım arkadaşlarınla briç oynamaya git. Burnunu pudrala.

Çenenin altından, yani gerdanından sarktığını ve günbegün büyüyerek daha da fazla titrediğini gördüğün o kocaman korkunç yağ tabakasının adı *submental* yağı. Boynundaki halka halka çizgilere *yatay boyun bandı* deniyor. Yüz, çene ve boynunun yavaş yavaş sarkması, yerçekiminin *süperfisyel müsküloaponörotik sistem*'ini aşağıya çekmesinden kaynaklanıyor.

Tanıdık geliyor mu?

Eğer kafan biraz karıştıysa rahatla. Endişelenme. Bilmen gereken tek şey bunun senin yüzün olduğu. Bu, en iyi bildiğini sandığın şey.

Bunlar derindeki üç katman.

Bunlar hayatındaki üç kadın.

Epidermis, dermis ve yağ.

Karın, kızın ve annen.

Eğer bunu okuyorsan, gerçekliğe yeniden hoş geldin. Burası, gençliğinin bütün o muhteşem ve sınırsız potansiyelinin vardığı nokta. Bütün o yerine getirilmemiş vaatler. Hayatında geldiğin yer karşında duruyor.

Adın Peter Wilmot.

Anlaman gereken tek şey, pişman bir bok çuvalı olup çıktığındır.

Seaview'dan arayan bir kadın çamaşır dolabının kayıp olduğunu söylüyor. Geçen eylülde evinde altı yatak odası, iki tane de çamaşır dolabı varmış. Bundan emin. Ama şimdi sadece bir tane kalmış. Yaz sezonu için yazlığını hazırlamaya gelmiş. Şehirden buraya çocukları, dadı ve köpekleriyle birlikte geldiklerinde bütün bavullarıyla ortada kalıvermişler, bütün havluları da gitmiş. Uçmuş. Püf diye.

Bermuda şeytan üçgeni gibi.

Kadının telesekreterdeki sesinden, her cümlenin sonunda hava saldırısı sireni gibi çıkana dek yükselerek ince ve keskin bir çığlığa dönüşen sesinden, deliler gibi titrediğini ama özellikle korktuğunu anlayabilirsin. "Bu bir şaka mı? Lütfen söyleyin, bunu yapmanız için biri size para mı verdi?" diye soruyor.

Telesekreterdeki sesi, "Lütfen. Polisi aramayacağım. Eski haline getirin yeter" diyor.

Arkadan, bir oğlan çocuğunun, "Anne" diyen sesi duyuluyor belli belirsiz.

Kadın ahizeden uzaklaşarak, "Her şey yoluna girecek" diyor. "Şimdi paniğe kapılmayalım."

Bugün hava giderek daha fazla inkâra meylediyor.

Kadının telesekreterdeki sesi, "Lütfen beni arayın, olur mu?" diyor. Telefon numarasını bırakıyor. "Lütfen..." diyor.

25 Haziran

Küçük bir çocuğun balık kılçığı çizişini hayal et – bir uçta kafatası, diğerinde kuyruk olan bir balık iskeleti. Kafayla kuyruk arasında, üzerine kaburga kemikleri çizilmiş uzun kılçık var. Ancak çizgi filmlerdeki kedilerin ağzında görebileceğin türden bir balık iskeleti.

Bu balığın evlerle dolu bir ada olduğunu hayal et. Karavan kampında yaşayan küçük bir kızın çizeceği şato gibi evleri hayal et – her birinde bir sürü baca, her biri farklı ve dağ gibi yüksek çatılar, ek bina, kule ve tepeliklerin en uçtaki paratonere kadar uzandığı büyük taş evler. Arduvaz çatılar. Dövme demir süslü çitler. Cumba ve çatı pencereleriyle devasa görünen düş evleri. Hepsinin etrafında mükemmel çam ağaçları, gül bahçeleri ve kırmızı tuğladan kaldırımlar var.

Ayaktakımından, fakir, beyaz bir çocuğun burjuva hayalleri.

Ada tam da –farzı misal Georgia'daki Tecumseh Gölü gibi boktan bir yerdeki– karavan kampında yetişmiş bir çocuğun hayal edeceği bir yerdi. Bu çocuk annesi işe gittiğinde karavandaki tüm ışıkları söndürürdü. Oturma bölümündeki solmuş, kaba tüylü turuncu halının üzerine sırtüstü yatardı. Halı sanki birisi köpek bokuna basmış gibi kokardı. Üzerinde turuncuyken siyaha dönüşmüş sigara yanığı lekeleri vardı. Tavanda ise rutubet lekeleri. Kollarını göğsünde kavuşturup, öyle bir yerdeki yaşamı hayal etmeye çalışırdı.

Bunu o zaman –gece geç vakit– kulaklarının her türlü sesi kolaylıkla işitebileceği vakitlerde yapardı. Gözlerin kapalıyken, açık olduğundakinden daha fazlasını görebildiğin vakitlerde.

Balık iskeleti. Eline ilk kez bir mumboyası alışından itibaren, bunu çizmişti.

Bu çocuğun büyüdüğü bütün o süre boyunca, annesi belki de hiç evde yoktu. Babasını hiç tanımadı, annesi belki de iki işte birden çalışıyordu. Biri boktan bir fiberglas izolasyon fabrikası, diğeri bir hastanenin kafeteryasıydı. Haliyle bu çocuk kimsenin evin bakımıyla ilgilenmek ve dağ *mersinlerini toplamaktan* ve deniz kıyısında avare avare dolaşmaktan başka bir iş yapmadığı bu ada gibi yerlerin hayalini kuruyordu. Mendil işlemek. Çiçek düzenlemek. Her Allahın gününün çalar saatle başlayıp televizyonla sona

ermediği yerler. Çocuk bu evleri düşlemişti, her evi, her odayı, her şömine rafının süslü kenarını hayal ediyordu. Parke döşemelerin şekillerini. Hiç yoktan uyduruyordu. Sabit lambaların veya muslukların kıvrımlarını. Resmedebileceği kiremitleri. Geceleri geç saatte hayal ediyordu bunları. Bütün duvar kâğıdı desenlerini. Tüm padavraları, merdivenleri ve olukları pastel boyalarla çiziyordu. Mumboyalarıyla boyuyordu. Tüm tuğla kaldırımların ve çalı çitlerin eskizini yapıyordu. Kırmızı ve yeşil suluboyayla içlerini boyuyordu. Onları gördü, resmetti, hayalini kurdu. O denli istedi bu evleri.

Eline bir kalem alıp tutabildiği ilk andan itibaren böyle şeyler çiziyordu.

Kafatası kuzeye, kuyruğu güneye bakan şu balığı gözünde canlandır. Omurgasında doğu ve batı yönünde çizilmiş on altı tane kaburga kemiği var. Kafatası köy meydanı, ağzı ise feribotların yanaşıp uzaklaştığı iskele. Balığın gözü adadaki oteldir ve çevresinde manav, nalbur, kütüphane ve kilise bulunur.

Karlı çıplak ağaçların bulunduğu sokaklar çizdi. Her biri ağaçlara yuva kurmak için çimen ve çam yaprakları toplayarak geri gelen kuşlar çizdi. Sonra insanlardan daha uzun, çiçek açmış yüksükotları. Sonra onlardan daha da uzun ayçiçekleri. Sonra da yaprakları aşağıya sarkmış ve meyvelerini yere dökmüş ceviz ve kestane ağaçları çizdi.

Her şeyi apaçık görebiliyordu. Tüm evlerin tüm odalarını çizebiliyordu.

Ve bu adayı hayal ettikçe, gerçek dünyayı daha az sever oldu. İnsanları hayal ettikçe, gerçek insanlardan daha az hoşlanır oldu. Özellikle de her zaman yorgun olan ve patates kızartmasıyla sigara kokan hipi annesinden.

Bu durum Misty Kleinman'ın mutlu bir insan olmaya çalışmaktan vazgeçmesine kadar vardı. Her şey çirkindi. Herkes kaba ve... yanlıştı işte.

Kızın adı Misty Kleinman'dı.

Bunu okurken o yanında değilse hatırlatalım; o senin karındı. Eğer salak numarası yapmıyorsan; zavallı karın, Misty Marie Kleinman olarak doğmuştu.

Zavallı aptal kızcağız kumsala şenlik ateşi çizerken mısır koçanları ve haşlanmış yengeçlerin tadını alabiliyordu. Bir evin şifalı bitki bahçesini çizerken biberiye ve kekiğin kokusunu duyabiliyordu.

Yine de daha iyi çizdikçe, hayatı daha beter bir hal aldı – gerçek yaşamındaki hiçbir şey yeterince iyi olmayıncaya dek devam etti bu. O herhangi bir yere ait olmayana dek. Durum öyle bir hal aldı ki, hiç kimse yeterince iyi, yeterince rafine, yeterince gerçek değildi. Okuldaki erkekler. Diğer kızlar. Hiçbir şey hayalini kurduğu dünya kadar *gerçek* değildi. Bu durum okuldaki rehberden danışmanlık hizmeti alana, uyuşturucu satın almak için annesinin cüzdanından para çalmaya başlayana dek devam etti.

Böylece, insanlar onun deli olduğunu söyleyemeyeceklerdi çünkü o hayatını hayaller yerine sanata adamıştı. Gerçekten bunları kaydetmek için gerekli olan beceriyi kazanmak istiyordu sadece. Hayal ettiği dünyayı daha doğru yansıtmak için. Daha gerçek.

Ve Güzel Sanatlar Akademisi'nde Peter Wilmot adında bir oğlanla tanıştı. Waytansea Adası diye bir yerden gelmiş olan bu oğlanla, yani seninle tanıştı.

Dünyanın başka neresinden gelmiş olursan ol, bu adayı ilk gördüğünde, ölmüş olduğunu düşünürsün. Ölmüş, cennete gitmişsindir, sonsuza dek güvendesindir.

Balığın kılçığı Taksim Bulvarı'dır. Kaburgaları ise sokaklardır ve köy meydanının bir blok güneyinde yer alan Gürgen Sokağı'yla başlar. Onu alfabetik sırayla Huş Ağacı Sokağı, Karaağaç Sokağı, Kavak, Kızılağaç, Kızılcık, Köknar ve Meşe sokaklar takip eder ve balığın kuyruğundan hemen önce yer alan Sakızağacı ve Sedir sokaklarıyla son bulur.

Taksim Bulvarı'nın güney ucu önce çakıllı, sonra çamurlu bir yola dönüşür, sonra da Waytansea Burnu'ndaki ağaçların arasına karışarak gözden kaybolur.

Bu fena bir tasvir olmadı. Anakaradan ilk kez feribotla adaya geldiğinde liman aynen böyle görünür. Liman, Kutsal Kitap'taki bir hikâyede insanı bir lokmada yutmak için bekleyen ince ve uzun bir balık ağzına benzer.

Bütün gün gezecek kadar vaktin varsa Taksim Bulvarı'nı baştan sonra yürüyebilirsin. Waytansea Oteli'nde kahvaltı ettikten sonra bir blok güneye doğru yürüyüp Gürgen Sokağı'ndaki kilisenin yanından geç. Huş Ağacı Sokağı'nın doğusundaki tek yapı olan ve denize kadar uzanan yedi dönümlük çimenliğin üzerine kurulu Wilmot'ların evinin önünden geç. Ardıç Sokağı'nın doğusundaki Burton'ların evinin önünden geç. Meşe ağaçlarının yoğun olduğu koruluktaki tüm ağaçlar yosun kaplı, yıldırımlar gibi eğri büğrü ve uzundur. Yazları Taksim Bulvarı'nın üzerindeki gökyüzü, akçaağaç, meşe ve karaağaç yapraklarının katmanlarıyla yemyeşildir.

Buraya ilk geldiğinde tüm umut ve düşlerinin gerçekleştiğini sanırsın. Hayatının geri kalanı hep mutlu geçecektir.

Hele hele adımını, altında tekerlekleri olan bir evden dışarı atmamış olan bir çocuk için burası, sonsuza dek yaşayacağı, sevilip şefkat göreceği çok özel ve güvenli bir yermiş gibi görünür.

Özellikle de bir kutu renkli kalem ve mumboyasıyla kaba tüylü bir halının üzerine oturarak evlerin, hiç görmediği bu evlerin resmini çizen bir çocuk için. Veranda ve renkli camlı pencerelerinin hayalindeki gibi çizildiği resimler. Bu küçük kızın günün birinde bu evleri gerçekten görmesi için. Çizdiğiyle tıpatıp aynı olan evleri. Sadece hayalini kurduğunu sandığı evleri...

Küçük Misty Marie resim yapmaya başladığı ilk andan itibaren her evin arkasında bulunan lağım çukurlarındaki

ıslak sırları biliyordu. Duvarlarının içindeki kabloların eski olduğunu, izolasyon maksadıyla bezlere sarıldığını ve Çin'den ithal edilen tüplere ve desteklere tutturulduğunu biliyordu. Adada yaşayan her ailenin çocuklarının isim ve boylarını işaretlediği tüm ön kapıların arkasını çizebiliyordu.

Ada, üç millik tuzlu suyun ötesindeki anakaradan, Long Beach'teki feribot limanından bakıldığında bile cennet gibi görünür. Uzaktan siyah gibi görünen koyu yeşil çamlar, toprakrengi kayalara vuran dalgalar kızın şimdiye kadar arzuladığı tek şeydir sanki. Koruma altına alınmış. Sessiz ve ıssız.

Bugünlerde ada bir sürü insana böyle görünüyor. Bir sürü zengin yabancıya.

Karavan kampındaki havuzdan daha büyük herhangi bir su birikintisinde yüzmemiş, aşırı klordan kör olmuş bu kızcağızın, kuşların şakıdığı, güneşin otel pencerelerinde oynaştığı Waytansea limanına feribotla gitmesi. Dalgakırana yandan vuran okyanusun sesini duyması, sıcacık güneşi ve tertemiz rüzgârı saçlarında hissetmesi, tamamen çiçek açmış güllerin... kekik ve biberiyenin kokusunu alması...

Okyanusu hiç görmemiş bu acınası yeniyetme, kayaların üzerinde uzanan burun ve uçurumların resimlerini çoktan yapmıştı. Hem de mükemmel yapmıştı.

Zavallı küçük Misty Marie Kleinman.

Kız adaya gelin geldi ve bütün ada halkı onu tebrik etmek için dışarı çıktı. Hepsi de gülümseyen ve kızın elini sıkmak için sıralarını bekleyen kırk elli aile. İlkokul öğrencilerinden oluşan bir koro şarkılar söyledi. Pirinç attılar. Otelde şerefine büyük bir yemek daveti verildi ve herkes onun şerefine kadeh kaldırıp şampanya içti.

Hepsi Waytansea Oteli'nin Tacir Sokağı'nın üst kesimine bakan yan tarafındaki pencerelerinden, altı katının birden pencerelerinden, sıra sıra pencereler ve camekânlı balkonlardan, dik çatıdaki pencerelerin oluşturduğu zikzak çizgi-

lerden, onun gelişini izliyorlardı. Herkes onun, balığın gölgeli karın kısmında yer alan, hududu ağaçlarla çizilmiş büyük evlerden birine yerleşmek üzere adaya gelişini izliyordu.

Waytansea Adası'na tek bir bakışıyla bile Misty Kleinman, işçi annesine veda etmeye değdiğini gördü. Köpek pislikleri ve kaba tüylü halıdan ayrılmaya. Bir daha o eski karavan kampına ayak basmamaya yemin etti. Ressam olma planlarını erteledi.

İşin aslı, çocukken, biraz daha büyük olsan bile, diyelim ki yirmi yaşlarında ve Güzel Sanatlar Akademisi'ne kaydını yaptırmış olsan bile gerçek dünya hakkında hiçbir fikrin yoktur. Birisi seni sevdiğini söylerse ona inanmak istersin. O erkek seninle evlenmek ve seni cennet gibi bir adada bulunan evine götürmek istiyordur sadece. Huş Ağacı Sokağı'nın doğusundaki büyük bir taş eve. Sadece seni mutlu etmek istediğini söyler.

Ve gerçekten de sana hiçbir zaman öldüresiye işkence etmeyecektir.

Ve zavallı Misty Kleinman kendi kendine, ressam olarak bir kariyer yapmak istemediğini söyleyip durdu. Aslında tek istediği ev, aile ve huzurdu.

Sonra da her şeyin fazlasıyla doğru olduğu Waytansea Adası'na geldi.

Ama bir süre sonra *kendisinin* yanıldığı anlaşıldı.

26 Haziran

Adamın biri anakaradaki Ocean Park'tan arayarak mutfağının kaybolduğundan şikâyet ediyor.

İlk etapta farkına varmamak doğaldır. Ama herhangi bir yerde –bir ev, apartman dairesi veya ülkede– yeterince uzun

bir süre yaşadıktan sonra her yer gözünüze fazlasıyla küçük görünmeye başlar.

Ocean Park, Oysterville, Long Beach, Ocean Shores, bunların hepsi anakaradaki bazı şehirlerdir. Çamaşır dolabı kaybolan kadın. Banyosu yok olan adam. Bu insanlar, bunların hepsi telesekretere bırakılmış mesajlardır, tatil beldelerindeki evlerinde tadilat yaptırmış insanlardır. Anakara mekânları, tatilciler. Yılda sadece iki hafta gördüğün dokuz yatak odalı bir evin varsa, kaybolan bölümü fark etmen birkaç sezonu bulabilir. Bu insanların çoğunun en az yarım düzine evi vardır. Üstelik bunlar gerçek evleri değildir. Bunlar yatırımdır. Daireleri ve kooperatifleri vardır. Londra ve Hong Kong'da daireleri vardır. Her farklı yerel saatte kendilerini bekleyen farklı bir diş fırçası bulunur. Her kıtada birer yığın kirli çamaşır.

Peter'ın telesekreterine dırdır eden ses, önceden gaz tertibatlı bir mutfağı olduğunu söylüyor. Bir duvarda ikili ocak varmış. Bir de iki kapılı büyük bir buzdolabı.

Adamın sızlanmalarını dinleyen karın Misty Marie, kafasını evet anlamında sallıyor ve buralarda pek çok şey artık eskisi gibi değil diyor.

Eskiden feribota oraya vardığın anda binebiliyordun. Yarım saatte bir anakaraya gider, gelir. Her yarım saatte bir. Ama artık kuyruğa giriyorsun. Sıranı bekliyorsun. Sidik kokmayan gıcır gıcır spor arabalarında oturan yabancılardan oluşan bir kalabalıkla birlikte otoparkta bekliyorsun. Sana yer bulunana dek feribot üç dört kez gidip geliyor. Sıcak güneşin altında o kokunun içinde oturup bekliyorsun.

Sadece adadan ayrılmak için bütün sabah beklemen gerekiyor.

Eskiden Waytansea Oteli'ne yürüyüp, pencere kenarından bir masa bulman mesele değildi. Eskiden Waytansea Adası'nda hiç çöp göremezdin. Veya trafik. Veya dövmeler. Hızmalı burunlar. Kumsalda dalgalarla yıkanan şıringalar.

Kullanıldıktan sonra kuma fırlatılmış yapış yapış prezervatifler. Reklam panoları. Şirket ilanları.

Ocean Park'taki adam, yemek odası duvarının en iyi cins meşe lambri ve mavi çizgili duvar kâğıdından oluştuğunu söyledi. Süpürgelik, resim kalıbı ve kemer kalıbı tek parça ve bir köşeden diğerine kesintisizmiş. Eliyle duvara vurmuş ve tahta çerçeveli konstrüksiyon üzerine mukavva ve alçıdan ibaret prefabrika levhadan yapılma duvarın kaskatı olduğunu anlamış. Adam bu mükemmel duvarın tam ortasında bir zamanlar mutfak kapısının olduğuna yemin ediyor.

Ocean Park'taki adam telefonda, "Belki yanılıyorumdur ama her evde *mutlaka* bir mutfak olur, öyle değil mi? Bu zaten imar kanununda zorunlu değil midir?" diye soruyor.

Seaview'daki kadın yalnızca temiz bir havlu ararken çamaşır dolabının kaybolduğunu fark etmişti.

Ocean Park'taki adam yemek odasındaki büfeden bir tirbuşon aldığını anlatmış. Mutfak kapısının bulunduğunu hatırladığı yere küçük bir delik açmış. Büfeden bir biftek bıçağı alarak deliği biraz genişletmiş. Anahtarlığında küçük bir fener varmış, yanağını duvara dayamış ve açtığı delikten bakmış. Gözlerini kısarak bakmış, karanlıkta duvarlarına yazılar yazılmış olan odayı görmüş. Gözlerini kısarak bakmış ve onların karanlığa alışmasını beklemiş; karanlıkta okuyabildiği yalnızca bölük pörçük şeylermiş:

" ... adaya ayak bastığın için öleceksin..." yazıyormuş. buradan mümkün olduğunca hızlı kaç. Kendilerininkini kurtarmak için Tanrının bütün çocuklarını öldürecekler..."

Eskiden mutfağının bulunduğu yerde, "... hepiniz parampar parça edileceksiniz..." yazıyormuş.

Ocean Park'taki adam, "Gelip bulduğum şu şeyi görseniz iyi olur" diyor. Telesekreterden gelen sesi, "Sırf el yazısı bile buraya kadar gelmenize değecek türden" diyor.

Waytansea Oteli'nin yemek odasına Ahşap ve Altın Restoran deniyor, çünkü tüm duvar panoları ceviz, döşemelerse simli brokardan yapılmış. Şömine rafı ceviz oymalı, ayaklığıysa cilalı pirinçten. Rüzgâr anakaradan esse bile şöminenin ateşini hep canlı tutmak gerekiyor; bu sırada duman geri çekilip ön taraftan çıkıyor. İs ve duman, sen tüm yangın detektörlerinin pillerini çıkartmak zorunda kalana dek şömineden dışarı süzülüyor. O ana kadar zaten otel de yangın çıkmış gibi kokmaya başlıyor.

Ne zaman bir müşteri şömineye yakın olan dokuz veya on numaralı masaya oturmak istese ve sonra da dumandan ve havanın ne kadar da sıcak olduğundan şikâyet edip başka bir masaya geçmeyi talep etse, bir kadeh içki içmen gerekir. Elindeki her neyse, ondan bir yudum. Yalnızca yemeğe konan şaraplar zavallı şişko karının işini görür.

Köleler kraliçesi Misty Marie'nin hayatının her günü böyle geçiyor.

İşte yılın en uzun günlerinden biri daha.

Bu herkesin oynayabileceği bir oyun. Sadece Misty'nin kendi kişisel koması.

Birkaç kadeh içki. Birkaç aspirin. Ve tekrar.

Ahşap ve Altın Restoran'daki şöminenin tam karşısında sahil şeridine bakan pencereler var. Camlardaki macunlar yarı yarıya kuruyup sertleştiği ve yer yer ufalanıp döküldüğü için soğuk rüzgâr içeride ıslık öttürür. Pencereler terler. Odadaki nem camda birikip, yerde oluşan su birikintisine damlar, ta ki zemin sırılsıklam olana, halı da temmuzun son iki haftasında kumsalda balina yıkanmışçasına leş gibi kokana dek. Dışarıdaki görüntüye gelince, ufuk düzensiz reklam panolarıyla doludur, gel-git çizgisini belirleyen çerçöpün üzerine basılmış olan hazır yiyecek, güneş gözlüğü ve tenis ayakkabısı markalarının reklam panolarıdır bunlar.

Her dalgada, yüzen bir sigara izmariti görünür.

Ne zaman bir müşteri pencere kenarındaki on dört, on beş veya on altı numaralı masaya oturmak istese ve sonra da soğuk cereyan ve ıslak halının kokusundan şikâyet ederek yeni bir masaya geçmek için zırıldansa, bir kadeh içki içmen gerekir.

Buraya gelen yazlıkçılar için kutsal kâse, mükemmel masadır. İktidar koltuğu. Yerleşme. Oturdukları yer asla oturamadıkları kadar iyi değildir. Restoran öyle kalabalık olur ki, bir ucundan diğerine ulaşmaya çalışırken midene pek çok kez dirsek ve kalça darbesi yersin. Suratında cüzdanlar patlar.

Daha ileri gitmeden önce belki üzerine bir şeyler daha giymek istersin. Fazladan B vitamini depolamak isteyebilirsin. Belki biraz fazladan beyin hücresi. Eğer bunu halka açık bir yerde okuyorsan dur, en güzel iç çamaşırını giyene kadar bekle.

Hatta belki bundan önce adını bir yerlerdeki karaciğer bağışı listesine yazdırmak isteyebilirsin.

Bunun nereye varacağını kestirebilirsin.

İşte bu, Misty Marie Kleinman'ın hayatının geldiği nokta.

Can çekişerek ölmeden intihara teşebbüs etmenin bin bir yolu vardır.

Ne zaman anakaradan birisi, ağaç işçiliğine ve beyaz masa örtülerine, güllerle, eğreltiotlarıyla dolu kristal vazolara, gümüş kaplama ve antika olan her şeye iç çekerek bakan bir grup ince ve bronz arkadaşıyla gelse ve içlerinden biri, "Dana eti yerine *tofu* servisi yapsanız daha iyi olacak!" dese, bir içki iç.

Bu ince kadınların yanlarında belki hafta sonlarında bir koca görebilirsin, bu adamlar kısa ve tıknazdırlar, öyle çok terlerler ki, kelleşen bölgelerine sıktıkları siyah boya enselerinden akar. Gömleklerinin yakalarını lekeleyen koyu renkli çamur deryası.

Ne zaman civarda oturan denizkaplumbağalarından biri, yaşlı bir Bayan Burton ya da Bayan Seymour yahut da Bayan Perry buruş buruş olmuş boynundaki incileriyle oynayarak gelse; ince ve bronz bir kadın tatilcinin 1865'ten beri kendi gözdesi olan masada oturduğunu gördüğü zaman, "Misty, bunu nasıl *yaparsın?* Benim her salı ve perşembe öğleni geldiğimi biliyorsun. Olmaz ki, Misty..." dese, o zaman iki kadeh içki içmen gerek.

Yazlıkçılar kremalı kahve, ıstakoz bacağı, keçiboynuzu veya soya soslu herhangi bir şey arzu ettiklerinde, bir içki daha al.

Eğer bahşiş bırakmazlarsa, bir tane daha.

Ah şu yazlıkçı kadınlar. Gözlerine öyle çok siyah göz boyası sürerler ki, gözlük takmış gibi görünürler. Koyu kahve dudak kalemi kullanırlar, sonra çizdikleri çerçevenin içindeki ruj silinene dek yemek yerler. Yemekleri bittikten sonra ağızlarının çevresinde kirli bir çizgi kalmış, bir deri bir kemik çocuklar gibi otururlar masalarında. Uzun, pençe gibi tırnaklarındaki oje, pastel badem rengidir.

Yaz ayları geldiğinde hâlâ tüten şöminedeki ateşi karıştırman gerekiyorsa, üzerindeki giysilerden birini çıkar.

Yağmur yağmaya başladığında soğuk esintiyle birlikte pencereler zangırdıyorsa, üzerine bir şeyler daha giy.

Birkaç kadeh içki. Birkaç aspirin. Ve tekrar.

Peter'ın annesi, kızın Tabbi'yle birlikte gelip onların şahsi köleleriymişsin gibi kendi kayınvalidene ve öz çocuğuna servis yapmanı bekledikleri zaman iki kadeh iç. Sekiz numaralı masaya oturduklarında Wilmot Nine, Tabbi'ye, "*Şansını denemiş olsaydı*, annen çok ünlü bir ressam olabilirdi" dediğinde kendine bir içki al.

Elmas yüzükleri, kolyeleri, bilezikleri, bütün elmasları güneş kremi yüzünden mat ve yağlı görünen yazlıkçı kadınlar, "İyi ki Doğdun" şarkısını söylemeni istediklerinde, kendine bir içki al.

On iki yaşındaki ufaklığın sana bakıp anne yerine "hanfendi" dediğinde...

Büyükannesi Grace, "Misty tatlım, resim yapmaya dönseydin hem daha çok paran, hem de itibarın olurdu" dediğinde...

Bütün restoran bunu duyduğunda...

Birkaç kadeh içki. Birkaç aspirin. Ve tekrar.

Grace Wilmot çayın yanında servis edilen krem peynirli ve keçi peynirli gösterişli sandviçler ve incecik kızarmış ekmeğe sürülmüş ceviz ezmesi sipariş edip birkaç lokma yedikten sonra gerisini çöpe gitmesi için bıraktığında ve bunların hepsiyle birlikte bir demlik Earl Grey çay ve bir dilim havuçlu kekin ücretini senin hesabına yazdırdığında ve sen maaş günü eline hepi topu yetmiş beş sent geçene dek böyle bir şey yaptığının farkında olmadığında, hatta bazı haftalar maaş almak bir yana, Waytansea Oteli'ne *borçlu* kaldığında ve muhtemelen ömrünün sonuna dek Ahşap ve Altın Restoran'da esir olmuş bir ortakçı olduğunun farkına vardığında beş kadeh iç.

Ne zaman restorandaki her bir minik simli brokar sandalyeye yerli ya da anakaralı kadınlar üşüşse ve feribot seferlerinin çok uzun sürdüğünden, adada yeterli otopark olmadığından, eskiden öğle yemeği için rezervasyon yapılması gerekmediğinden, çok, çok şey olduğu için bazı insanların hiç evde durmadığından yakınsa, bütün bu dirsekler ve muhtaç, cırlak tiz sesler yer tarifi, sütsüz kahve kreması ve 2 beden plaj elbisesi sorduğunda ve bu sırada otel geleneği olduğundan şöminenin ateşinin karıştırılması gerektiğinde üzerindeki giysilerden birini daha çıkar.

Şimdiye kadar sarhoş ve yarı çıplak değilsen, yeterince dikkat etmiyorsun demektir.

Otobüs şoförü Raymon seni girişteki dondurucunun içine girmeye çalışırken yakalayıp ağzına bir şişe beyaz İspanyol şarabı dayayarak, "Misty, *cariño. Salud*!" dediğinde...

Bu olunca şişeyi ona doğru kaldırarak, "Beyin ölümü gerçekleşen kocama. Göremediğim kızıma. Katolik Kilisesi'ne bağışlanmak üzere olan evimize. Fransız peyniri ve taze soğanlı parmak sandviçleri kemiren çatlak kayınvalideme..." de. Sonra da, "*Te amo*, Raymon" diye ekle.

Sonra da kendine ikramiye niyetine bir içki ısmarla.

Adanın iyi ailelerinden birine mensup olan bir fosil sana soyadının Burton olduğunu ama annesinin kızlık soyadının Seymour olduğunu, onun babasının Tupper'lardan, *babasının* annesinin ise Carlyle'lardan olduğunu, dolayısıyla da her nasıl oluyorsa seninle ikinci dereceden kuzen olduğunu anlatmaya çalışıp, sonra da sen kirli salata tabaklarını temizlemeye çalışırken soğuk, yumuşak ve solgun elini bileğine dolayarak, "Misty neden artık resim yapmıyorsun?" diye sorduğunda ve sen de gün geçtikçe yaşlandığını ve hayatının ellerinden kayıp gittiğini fark ettiğinde kendine iki kadeh içki al.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğretmedikleri şey, ressam olmak istediğini insanlara asla söylememen gerektiğidir. Bu yüzden de insanlar gençken çizmeyi ne çok severdin diyerek, sana ömrünün sonuna dek işkence edecekler. Resim yapmayı severdin diyecekler.

Birkaç kadeh içki. Birkaç aspirin. Ve tekrar.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün zavallı karın restoranda yere bir kahvaltı bıçağı düşürdü. Yerden almak için eğildiğinde, bıçağın parlak yüzeyine bir şey yansıdı. Altı numaralı masanın altına bazı kelimeler yazılmıştı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek masa örtüsünü kaldırdı. Tahtanın üstünde, kurumuş sakız ve sümük parçalarının arasında, "Seni bir daha kandırmalarına *izin verme*" yazıyordu.

Kurşunkalemle yazılan yazı şöyle diyordu: "Kütüphaneden herhangi bir kitap seç."

Birilerinin ev yapımı ölümsüzlüğü. Onların kalıcı etkileri. Bu onlar için öldükten sonra yaşamak gibi.

Sadece kayıtlarda bulunsun diye, bugün hava yer yer umutsuzluk ve öfke patlamaları sosuna batmış.

Altı numaralı masanın altına kurşunkalemle yazılmış mesaj *Maura Kincaid* imzalı.

29 Haziran
Yeniay

Ocean Park'taki adam ön kapıyı elinde bir şarap bardağıyla açıyor, bardağın içi işaretparmağının hizasına kadar parlak turuncu renkli şarapla dolu. Üzerinde, yakasına "Angel" sözcüğü işlenmiş beyaz havlu kumaşından bir bornoz var. Boynuna beyazlamış göğüs kıllarının üzerinde dolanmış altın bir zincir takmış ve alçı tozu kokuyor. Diğer elinde ise bir el feneri var. Adam içkisini ortaparmağının durduğu yere kadar içiyor ve çenesindeki uzamış siyah sakallar yüzünden suratı şişkin görünüyor. Kaşları ya cımbızla alınmış ya da rengi açılmış, neredeyse hiç kaşı yokmuş gibi görünüyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Bay Angel Delaporte ile Misty Marie'nin tanışması böyle oldu.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde Leonardo da Vinci'nin *Mona Lisa* adlı tablosundaki kadının kaşlarının olmadığını, çünkü sanatçının son olarak eklediği detayın bu olduğunu öğrenirsin. Vinci tablo kurudukça üzerine ıslak boya sürüyormuş. On yedinci yüzyılda bir tablo onarımcısı yanlış çözücü kullanarak kadının kaşlarını sonsuza dek silmiş.

Ön kapının hemen girişinde bir bavul yığını duruyor, hepsi gerçek deriden ve adam elindeki fenerle bavulların ötesini, evin içini göstererek, "Peter Wilmot'a dilbilgisinin berbat olduğunu söyleyebilirsin" diyor.

Şu yazlıkçılar; Misty Marie marangozların mutlaka duvarların içine bir not yazdıklarını söylüyor onlara. Herkesin

aklına gelir bu; duvarı taş levha ile kapatmadan önce adını ve tarihi yazmak. Bazen de o günün gazetesini bırakırlar. Bira veya şarap şişesi bırakmak gelenekten. Çatı ustaları çatıyı katranlı kâğıt ve padavra ile kapatmadan önce döşemeye yazı yazarlar. Kaplama ustaları da binanın dışını tahta veya sıvayla kapatmadan önce kaplamanın üzerine yazarlar. İsimlerini ve günün tarihini. İleride birinin keşfetmesi için kendilerinden bir parça bırakırlar. Belki bir düşünce. Biz buradaydık. Bunu biz yaptık. Hatırlatıcı bir not.

Bunu ister gelenek, ister batıl inanç, isterseniz de feng shui olarak adlandırın.

Bu, bir çeşit ev yapımı tatlı ölümsüzlük.

Sanat tarihi dersinde, Papa V. Pius'un El Greco'dan, Michelangelo'nun Sistina Şapeli'nin tavanına yaptığı çıplak figürlerin üzerini boyamasını istediğini öğretirler. El Greco kabul eder ama tek şartı tavanın tamamını boyamaktır. Derste, El Greco'nun ünlü olmasının aslında astigmat olmasına bağlı olduğunu öğretirler. Bu yüzden çizdiği insan figürlerini çarpıtmaktadır, çünkü doğru dürüst göremez ve insanların kollarını, bacaklarını uzatarak yarattığı dramatik etkiyle ünlü olur.

Ünlü ressamlardan, inşaat işçilerine kadar hepimiz imzamızı bırakmak istiyoruz. Kalıcı olmak. Ölümden sonraki yaşamınız.

Hepimiz kendimizi anlatmak istiyoruz. Hiç kimse unutulmak istemiyor.

O gün Ocean Park'ta Angel Delaporte, Misty'ye yemek odasını, kaplamaları ve mavi çizgili duvar kâğıdını gösteriyor. Duvarlardan birinin ortasında kıvrımlı bir delik var, kâğıt yırtılmış ve alçı tozu etrafa yayılmış.

Misty adama, masonların bir bacanın iç kısmına asmak ve kötü ruhların baca deliğinden girmesine engel olmak için bir tılsımı, dini bir madalyayı harç ile bir zincire tutturduklarını anlatıyor. Masonlar ortaçağda uğur getirmesi için yeni

binaların duvarlarının içine canlı kedi kapatırlarmış. Ya da canlı bir kadın. Binaya ruh vermek için.

Misty adamın şarap bardağına bakıyor. Adamın suratına bakacağına, bardağa bakarak konuşuyor, gözleriyle bardağı takip ediyor ve adamın bunu fark ederek ona içki ikram etmesini umuyor.

Angel Delaporte şişkin yüzünü, alınmış kaşlarını duvardaki deliğe yaslıyor ve " Waytansea Adası'nın insanları daha önce herkesi öldürdükleri gibi seni de öldürecekler..." diyor. Karanlığı aydınlatması için küçük el fenerini kafasının kenarına yapıştırıyor. Mücevherler kadar parlak pirinç ve gümüş anahtarlar omuzlarına doğru sallanıyor. "İçeride yazanları görmelisiniz" diyor.

Angel Delaporte karanlığa doğru bakarak okumayı yeni sökmüş bir çocuk gibi ağır ağır, "... karımın Waytansea Oteli'nde çalışmasını ve odaları temizlerken pembe plastikten bir üniformanın içinde kahrolası şişko bir zavallıya dönüşmesini izliyorum..." diyor.

Bay Delaporte, "... eve geldiğinde kullanıp atmış olduğunuz prezervatifleri toplamak için giydiği lateks eldivenlerden dolayı elleri plastik kokuyor... sarı saçları bembeyaz oldu ve yanıma yatmak için yatağa girdiğinde tuvaletlerinizden temizlediği bok gibi kokuyor..." diyor.

"İlginç" diyor ve şarabını yüzükparmağı hizasına gelene kadar içiyor. "Tamlayan kelimeyi yanlış kullanmış."

Okumaya devam ediyor: "... göğüsleri bir çift ölü sazan gibi önüne sarkıyor. Üç yıldır hiç seks yapmadık..."

Ortalık öyle sessizleşiyor ki, Misty hafifçe gülmeye çalışıyor.

Angel Delaporte el fenerini kaldırıyor. Parlak turuncu renkli şarabını, küçük parmağının durduğu yere kadar içiyor ve kafasıyla duvardaki deliği göstererek, "Kendiniz okuyun" diyor.

Anahtarlık öyle ağır ki, küçük el fenerini kaldırabilmek için Misty'nin kaslarını çalıştırması gerekiyor. Gözünü kü-

çük kara deliğe dayayınca karşı duvara boyanmış olan kelimeleri görüyor:

"... adımını atmamış olmayı dileyerek öleceksin..."

Seaview'daki kayıp çamaşır dolabı, Long Beach'teki kayıp banyo, Oysterville'deki yatak odası; insanlar oraya buraya burunlarını sokmaya başlayınca karşılarına işte bu çıkıyor. Peter'ın hep aynı huysuzluk nöbetleri.

Senin şu eski huysuzluk nöbetlerin.

"... öleceksin ve dünya daha iyi bir yer olacak..."

Peter'ın çalıştığı tüm bu anakara evlerinde, hepsinde, aynı iğrenç yazılar yazılmış ve içeri gizlenmiş.

"... dehset içinde çığlıklar atarak öleceksin..."

Arkasında durmakta olan Angel Delaporte, "Bay Wilmot'a söyleyin, *dehşet* kelimesini yanlış yazmış" diyor.

Zavallı Misty bu yazlıkçılara Bay Wilmot'un bir yıldan fazla süredir kendinde olmadığını söyleyip duruyor. Bunca zamandır beyninde ur varmış ama ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyoruz. Misty gözünü duvar kâğıdındaki delikten ayırmadan Bay Delaporte'a Bay Wilmot'un Waytansea Oteli'nde de çalıştığını ve sonra oda numaralarının 312'den 314'e atladığını anlatıyor. Odanın olması gereken yerdeyse kusursuz, pürüzsüz koridor duvarı, sandalye pervazı, zemin ve altı adımda bir yeni prizler var ve hepsinin işçiliği oldukça kaliteli. Hepsi de imar kanununa uygun; duvarın arkasında kalan oda hariç.

Ve Ocean Park'taki bu adam bardağındaki şarabı çalkalayıp "Umarım bu iş yapılırken 313 numaralı odada kimse kalmıyordu" diyor.

Misty'nin arabasında bir manivela var. Kapıyı beş dakikada açabilirler. Bu kartonpiyer, diyor adama. Bay Wilmot'un *kafayı üşütmesinin sonucu*, o kadar.

Burnunu deliğe yaslayıp koklayınca duvar kâğıdı sanki milyonlarca sigara buraya intihar etmeye gelmiş gibi kokuyor. Deliğin öte tarafı ise tarçın, toz ve boya kokuyor. Ka-

ranlığın içinde bir buzdolabının homurdandığı duyulabiliyor. Bir saat tıklıyor.

Duvarların her yanına aynı abartılı sözler yazılmış. Tüm yazlıklara. Tavandan başlayıp yere kadar inerken dönüp duran büyük bir spiral şeklinde yazılmış, öyle ki odanın ortasında durup başınız dönene kadar okumanız gerekiyor. Mideniz bulanana kadar. Anahtarlıktaki ışığın yardımıyla duvarda şu yazı göze çarpıyor:

"... bütün parana ve itibarına rağmen öldürüldün..."

"Bakın" diyor Misty, "ocağınız şurada duruyor. Tam düşündüğünüz yerde." Bir adım geri çekilip anahtarlığı adama veriyor.

Adama bütün müteahhitlerin bitirdikleri işlere imzalarını attığını söylüyor. Hareket alanlarını belirlerler. Son rötuşları atan marangozlar parkeyi döşemeden veya halı pedini sermeden önce kaba döşemeye yazarlar. Duvar kâğıdı veya seramikleri döşemeden önce duvarlara yazarlar. Herkesin duvarlarının içinde olan yazılardır bunlar; resimler, dualar, isimler. Tarihler. Bir zaman kapsülü. Ya da daha kötüsü, içeride kurşun borular, asbest, toksik küf ve kötü kablolar bulabilirsin. Beyin tümörleri. Saatli bombalar.

Hiçbir mülkün sonsuza dek senin olamayacağının kanıtı.

Gerçekten bilmeyi istemeyeceğin ama unutmaya da cesaret edemeyeceğin şeyler.

Yüzünü deliğe dayamış olan Angel Delaporte okuyor: "karımı ve çocuğumu seviyorum..." Devam ediyor: "... ailemin sizin gibi bayağı parazitler yüzünden dibe vurduğunu görmek istemiyorum..."

Duvara yaslanıyor, yüzünü iyice deliğe yapıştırıyor ve "Bu el yazısı çok zor okunuyor. *f* harfinin üst çizgisi o kadar uzun ki kelimenin tamamını örtüyor. Bu da aslında onun oldukça sevgi dolu ve korumacı biri olduğunu gösterir" diyor. "Öleceksin kelimesindeki *k* harfini görüyor musunuz?

Harfin alt bacağının aşırı uzun olması bir konuda endişe duyduğunu gösterir" diyor.

Gözünü duvardaki deliğe iyice sokan Angel Delaporte okumaya devam ediyor: " Waytansea Adası kendi çocuklarını kurtarmak için Tanrının bütün çocuklarını öldürmekten çekinmeyecektir..."

Büyük *I* harfinin ince ve noktalı olması, Peter'ın çok zeki olduğu, ama annesinden ödü koptuğu anlamına geliyor, diyor.

Feneri döndürürken anahtarlar şıngırdıyor ve okumaya devam ediyor: "... diş fırçanı boklu götüme sokup dans ettim..."

Yüzü irkilerek duvar kâğıdından geri çekiliyor ve "Evet, bu benim ocağım" diyor. Bardağında kalan son şarap yudumunu kafasına dikip ağzında gürültülü bir şekilde gargara yapıyor. Şarabı yuttuktan sonra, "Bu evde bir mutfağım olduğunu biliyordum" diyor.

Zavallı Misty çok üzgün olduğunu söylüyor. Kapıyı kırarak açacak. Bay Delaporte muhtemelen bu öğleden sonra dişlerini temizletir. Hatta tetanos aşısı bile yaptırabilir. Hatta gamma globülin de.

Bay Delaporte bir parmağıyla duvardaki deliğin yanına bulaşmış olan lekeye dokunuyor. Kadehini ağzına götürüyor ve gözleri şaşı olana dek kadehi kafasına dikip içindekini bitiriyor. Mavi duvar kâğıdındaki koyu renkli ıslak lekeye dokunuyor. Sonra yüzünü buruşturup parmağını bornozunun içine siliyor ve "Umarım Bay Wilmot'un sigortası vardır" diyor.

Misty, "Bay Wilmot son birkaç gündür şuurunu kaybetmiş biçimde hastanede yatıyor" diyor.

Bornozunun cebindeki sigara paketini çıkarıp içinden bir sigara alıyor ve "Onun tadilat işlerini siz mi yürütüyorsunuz artık?" diye soruyor.

Ve Misty gülümsemeye çalışıyor. "Ben o kahrolası şişko zavallıyım" diyor.

Ve adam, Bay Delaporte, "Efendim?" diyor.

"Ben Peter Wilmot'un eşiyim."

Misty Marie Wilmot, insan kılığına girmiş aksi ve hakiki orospu canavar. Adama, "Bu sabah aradığınızda Waytansea Oteli'nde çalışıyordum" diyor.

Angel Delaporte boş şarap kadehine bakarak kafasını sallıyor. Kadeh yağlanmış, üzerine parmak izleri bulaşmış. Kadehi kadınla kendisi arasında kaldırarak, "Size bir içki getirmemi ister misiniz?" diye soruyor.

Adam, Misty'nin yüzünü yemek odasının duvarına yaslamış olduğu yere, gözünden akan bir damla yaşın mavi çizgili duvar kâğıdını ıslattığı noktaya bakıyor. Duvarda Misty'nin gözünün ıslak şekli var, gözünün kenarındaki kaz ayağının şekli, parmaklıkların ardındaki obikülaris oküli'si. Bir elinde henüz yakmadığı sigarası duruyor, diğer eliyle bornozunun kuşağını kaldırıp duvardaki gözyaşı lekesini siliyor. Ve "Size bir kitap vereceğim. Adı *Grafoloji*. Bilirsiniz işte, el yazısı analizi" diyor.

Huş Ağacı Sokağı'nda sekiz dönümlük bir arazi üzerine kurulmuş olan Wilmot konutunun onu sonsuza dek *mutlu* edeceğine bir zamanlar gerçekten inanmış olan Misty, "Belki yaz için başka bir ev *kiralamak* istersiniz" diyor. Adamın elindeki şarap kadehine bakarak, "Büyük ve eski bir taş ev. Anakarada değil de, *adada* bir ev mesela?"

Ve Angel Delaporte kafasını çevirerek omzunun üzerinden ona bakıyor; önce kalçalarına, sonra pembe üniforma içindeki göğüslerine, sonra da yüzüne. Gözlerini kırpıştırıp kafasını hafifçe sallıyor ve "Merak etmeyin, saçlarınız o kadar da beyaz değil" diyor.

Adamın alnına ve şakaklarına, olduğu gibi gözünün çevresine beyaz plastik tozu bulaşmış.

Ve karın Misty parmaklarını açarak ona doğru uzanıyor. Avcunun içinde kırmızı lekeler var ve "Hey, benim ben olduğuma inanmıyorsanız elimi koklayabilirsiniz" diyor.

Zavallı karın yemek odasından müzik odasına koşturup gümüş şamdanları, şömine üstünde duran yaldızlı küçük saatleri ve minik Dresden heykelciklerini kaparak bir yastık kılıfına dolduruyor. Misty Marie Wilmot, kahvaltı servisini bitirdikten sonra Huş Ağacı Sokağı'ndaki büyük Wilmot konutuna gelip evi talan ediyor. Kendi evinde sanki lanet olası bir hırsızmış gibi gümüş sigara tabakalarını ve ilaç kutularını ve enfiye kutularını kaçırıyor. Şömine raflarındaki, sehpalardaki tuzlukları ve oymalı fildişi bibloları topluyor. İçinde yaldızlı bronz kayık biçiminde et suyu kaplarıyla el boyaması porselen tabakların çarpışarak tıngırdadığı ağır yastık kılıfını oradan oraya sürüklüyor.

Üzerinde hâlâ pembe plastik üniforması var ve koltukaltları terden ıslanmış. Göğsünde üzerinde isminin yazdığı yaka kartı duruyor ve o kart yüzünden oteldeki bütün yabancılar ona Misty diye sesleniyor. Zavallı karın. Aynen annesi gibi boktan bir restoranda çalışıyor.

Sonsuza dek mutsuz.

Daha sonra, eşyaları toplamak için evin içinde koşuşturuyor. Çapa zinciri kadar gürültü çıkaran anahtarlığı sallayıp duruyor. Demir üzümlerden oluşan bir salkıma benzeyen bir anahtarlık bu. Bunlar uzun ve kısa anahtarlar. Süslü çentikli maymuncuklar. Pirinç ve çelik anahtarlar. Bazıları silah namlusu gibi şişkin, bazıları canına tak etmiş bir kadının jartiyerine sıkıştırıp geri zekâlı kocasını vurmak için kullanacağı bir tüfek kadar büyük.

Misty, işe yarayıp yaramayacaklarını görmek için anahtarları kilitlere sokuyor. Dolap kilitlerini ve küçük odaların kapılarını açmaya çalışıyor. Peş peşe bütün anahtarları deniyor. Saplıyor, çeviriyor. Sokuyor, döndürüyor. Ve açmayı başardığı her kapıdan elindeki yastık kılıfını içeri sürükleyerek yaldızlı şömine saatlerini, gümüş peçete halkalarını ve

kristal komposto kâselerini yastık kılıfına doldurup kapıyı yeniden kilitliyor.

Bugün taşınma günü. Yılın en uzun günlerinden biri daha.

Huş Ağacı Sokağı'nın doğusundaki büyük evde yaşayan herkesin eşya topluyor olması lazım ama hayır. Kızın aşağıya iniyor ama elinde hayatının sonuna kadar yetecek miktarda giysi yok. Kafadan kontak annen hâlâ temizlik yapıyor. Evin bir köşesinde, eski elektrikli süpürgeyi peşinden sürükleyip ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek halının üzerindeki ip ve kumaş tiftiklerini toplayıp süpürgenin hortumuna yediriyor. Sanki lanet olası halıların nasıl göründüğünün bir önemi varmış gibi. Sanki Wilmot ailesi yeniden burada yaşayabilecekmiş gibi.

Zavallı karın, bir milyon yıl önce Georgia'daki karavan kampından gelen şu salak kız, işe nereden başlaması gerektiğini bilmiyor.

Wilmot ailesinin bunun olacağını önceden kestirememesi gibi bir şey söz konusu olamaz. Bir gün uyandığınızda pat diye hesabınızdaki tüm paranızı bitmiş bulmazsınız. Yani ailenin bütün parasını.

Daha öğlen bile olmadı ve Misty ikinci içkisini içmeyi ertelemeye çalışıyor. İkincisi asla ilki kadar iyi değildir. İlki mükemmeldir. Nefes açar. İnsana arkadaşlık eder. Kiracının anahtarları almak için gelmesine yalnızca dört saat var. Bay Delaporte. O saate kadar evi boşaltmaları lazım.

İçtiği şey *içki* bile sayılmaz. Elinde bir kadeh şarap var ve daha iki yudum alabildi. Yine de, yakında olduğunu bilmek onu rahatlatıyor. Kadehin en azından yarısının hâlâ dolu olduğunu bilmek. Bu onu rahatlatıyor.

İkinci kadehten sonra birkaç tane aspirin içecek. Sonra birkaç kadeh daha, birkaç aspirin daha ve böylece günü kotaracak.

Huş Ağacı Sokağı'nın doğusundaki büyük Wilmot konutunun giriş kapısının arkasında grafiti gibi görünen yazı-

lar var. Karın elindeki yağmalanmış eşyalarla dolu yastık kılıfını çekiştirirken görüyor onları – giriş kapısının arkasına karalanmış kelimeler. Beyaz boyanın üzerinde kurşunkalemle çizilmiş çizgiler, isimler ve tarihler. Diz hizasından itibaren koyu, kısa çizgiler ve her çizginin yanında bir isim ve numara görünüyor:

Tabbi, beş yaşında.

Tabbi, şimdi on iki yaşında ve ağlamaktan gözlerinin çevresinde kantal kırışıklıklar var.

Ya da: Peter, yedi yaşında.

Bu *sensin, yedi yaşındasın.* Küçük Peter Wilmot.

Bazı karalamalarda şöyle diyor: Grace, altı yaşında, sekiz yaşında, on iki yaşında. Grace on yedi yaşına gelene dek devam ediyor. Boynunda torba gibi olmuş yağ katmanları ve derin çizgiler olan Grace.

Tanıdık geliyor mu?

Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?

Bu kalemle işaretlenmiş çizgiler, gelgitlerin zirvesi. 1795... 1850... 1979... 2003 yılları. Eski kalemler kurumla karışık ince parafin çubuklarıydı ve tutanın elleri kirlenmesin diye etraflarına sicim dolanırdı. Ondan önce ise kapının kalın tahtasına ve beyaz boyaya çentikler atılmış, isimlerin baş harfleri kazınmış.

Kapının arkasında tanımayacağın bazı isimler de var. Herbert ve Caroline ve Edna, burada yaşamış, büyümüş ve ayrılmış bir sürü yabancı. Bebek, sonra çocuk, genç, yetişkin, sonra ölü. Kan bağın olan insanlar, ailen ama yine de yabancılar. Mirasın. Yok olmuş ama tam olarak yok olmamış. Unutulmuş ama keşfedilmek üzere burada bekliyor.

Zavallı karın kapının arkasında durmuş isim ve tarihlere *son bir kez bakıyor. Bu*ların arasında kendi ismi yok. Kırmızı lekeli elleri ve dökülen saçlarının arasından görünen pembe kafa derisiyle yoksul beyaz, ayaktakımından Misty Marie.

Bu tarih ve geleneklerin onu koruyacağını sanırdı. Onu sonsuza dek tecrit edeceğini.

Bu bildiğiniz hikâyelerden değil. Misty de bir ayyaş değil. Birilerine hatırlatmak gerekebilir diye söylüyorum, Misty büyük stres altında. Allahın cezası kırk bir yılı devirmiş ve artık bir kocası yok. Üniversite mezunu değil. Gerçek bir iş tecrübesi yok – tuvalet temizlemeyi saymazsan... Ya da Wilmot'ların yılbaşı ağacına kızılcık asmayı... Tüm varlığı, bakması gereken bir çocuk ve bir kayınvalide. Öğlen oldu ve evdeki tüm değerli eşyaları toplaması için dört saati var. En başta da gümüşler, tablolar ve çin porselenleri. Kiracıya emanet edemeyecekleri şeyler.

Kızın Tabitha aşağıya iniyor. On iki yaşında ve tek taşıdığı, küçük bir bavul ve plastik bantlarla tutturulmuş bir ayakkabı kutusu. Kışlık giysilerinin ve botlarının hiçbirini almamış. Bavula altı yazlık elbise, birkaç kot pantolon ve mayosunu koymuş. Bir çift sandalet ve ayağındaki spor ayakkabıları.

O sırada yelkeni sertleşip sararmış, arması örümcek ağı kadar sağlam olan antika bir gemi maketini kapmakta olan karın, "Tabbi, geri dönmeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Tabitha koridorda dikiliyor, omuzlarını silkerek, "Ninem döneceğimizi söyledi" diyor.

Grace Wilmot'a nine diye hitap ediyor. Onun büyükannesi, senin annen.

Karın, kızın ve annen. Hayatındaki üç kadın.

Bir yandan yastık kılıfına değerli gümüş ekmek kızartma ızgarası tıkıştıran karın bir yandan da, "Grace!" diye bağırıyor.

Etrafta duyulan tek ses koca evin uzak bir köşesinde çalışan elektrikli süpürgenin homurtusu. Belki oturma odasında, belki de verandada.

Karın yastık kılıfını yemek odasına sürüklüyor. Kristal bir tabağı kavradığı gibi, "Grace, konuşmamız lazım! Hemen!" diye bağırıyor

Kapının arkasındaki "Peter" adı karının hatırlayabildiği kadar yükseğe yazılmış; ayağında yüksek ökçeli siyah ayakkabıları varken parmak uçlarında yükseldiğinde dudaklarının yetişebildiğinden daha yukarda. Orada, "Peter, on sekiz yaşında" yazıyor.

Diğer isimler, Weston, Dorothy ve Alice'in isimleri kapının üstünden kaybolmaya yüz tutmuş. Parmak izleriyle kirlenmiş ama üzerinden boya geçilmemiş. Kutsal emanetler. Ölümsüz. Karının terk etmek üzere olduğu miras.

Karın elindeki anahtarlardan birini dolabın kilidine sokuyor ve kafasını geriye atarak, "Grace!" diye bağırıyor.

Tabbi, "Sorun ne?" diye soruyor.

"Bu lanet olası anahtar" diyor Misty, "bu dolabı açmıyor."

Ve Tabbi, "Bir bakayım" diyor. "Sakin ol anne. Bu anahtar dolaplı saati kurmaya yarıyor."

Ve evin bir köşesinde elektrikli süpürgenin gürültüsü kesiliyor.

Dışarıda sokaktan ağır ve sessiz bir araba geçiyor ve şoförü direksiyona doğru eğiliyor. Gözlüğünü başının üzerine kaldırmış, kafasını uzatarak park edecek bir yer arıyor. Arabasının yanına şablonla, "Silber Enternasyonal – *Siz* Olmanın Sınırlarının Ötesinde" yazılmış.

Güm güm sesi ve "sikişmek" kelimesinden ibaret olan dans müziği eşliğinde kumsalda kâğıt peçeteler ve plastik bardaklar patlıyor.

Limon yağı ve yer cilası kokan Grace Wilmot ön kapıda duruyor. Gri saçlı kafası, on beş yaşında boyunun işaretlenmiş olduğu çizginin biraz altında bitiyor. Küçüldüğünün kanıtı. Bir kurşunkalem alıp kafasının üzerinden kapıya işaret koyabilirsin. "Grace, yetmiş iki yaşında."

Zavallı, acı dolu karın, Grace'in elinde tuttuğu tahta kutuya bakıyor. Cilası sararmış, solgun tahtanın köşeleri pirinçten ve rezeneleri kararmış; açıldığında şövale olarak kullanılması için kutunun dört yanından ayaklar çıkıyor.

Grace, morarmış ve yamru yumru olmuş elleriyle tuttuğu kutuyu Misty'ye uzatıyor ve "Buna ihtiyacın olacak" diyor. Kutuyu sallıyor. Sertleşmiş fırçalar, kurumuş boya tüpleri ve kırık pastel boyalar içeride birbirine çarpıyor. "Resim yapmaya başlaman için" diyor Grace. "Zamanı gelince."

Ve işemeye bile vakti olmayan karın sadece, "Bırak onu" diyor.

Peter Wilmot, annen hiçbir boka yaramıyor.

Grace gözlerini kocaman açarak gülümsüyor. Kutuyu daha yükseğe kaldırarak, "Hayalin bu değil mi?" diye soruyor. Corrugator kası çalışıyor ve kaşlarını kaldırıp, "Çocukluğundan beri tek istediğin resim yapmak değil miydi?" diye soruyor.

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki her kızın hayali. Orada mum boyalarını, anatomiyi ve kırışıklıkları öğrenirsin.

Grace Wilmot neden hâlâ temizlik yapıyor Tanrı bilir. Şu an yapmaları gereken şey eşyaları toplamak. Bu ev: senin evin: gümüş yemek takımı, bahçe aletleri kadar kocaman çatallar ve kaşıklar. Yemek odasındaki şöminenin üzerinde Ölmüş Bir Wilmot'un çizdiği bir yağlıboya tablo duruyor. Bodrumda taşlaşmış reçel ve marmelatlardan, ev yapımı antika şaraplardan, kehribar şurubunda fosilleştirilmiş eski Amerikan armutlarından oluşan parlak zehirli bir müze var. Zenginlik ve boş vakitten geriye kalan yapışkan tortu.

Geride kalan tüm paha biçilmez eşyaların içinden işte bunları kurtarıyoruz. Bu sanat eserlerini. Anı işaretlerini. İşe yaramaz hediyeleri. Açık artırmada satılmayacak şeyleri. Mutlu günlerden kalma yaraları.

Değeri olan satılabilecek şeyleri paketlemek yerine, Grace bu eski boya kutusunu getiriyor. Tabbi'nin elindeyse sahte mücevherlerle dolu ayakkabı kutusu var; broşlar, yüzükler ve kolyeler. Ayakkabı kutusunun dibinde yalancı elmas ve inci tanelerinden oluşan bir katman yuvarlanıp duruyor. Sivri, paslanmış iğneler ve kırık camla dolu bir

kutu. Tabbi, Grace'in kolunun karşısında duruyor. Tabbi'nin kafasına rağmen Grace'in gerisinden kapının üstündeki, "Tabbi, on iki yaşında" ibaresi okunuyor; bu yılın tarihi pembe fosforlu kalemle yazılmış.

Eski ve değersiz mücevherler, Tabbi'nin mücevherleri, kapıdaki bu isimlere aitti.

Grace'in tek topladığı şey güncesi. Kırmızı deri kaplı güncesi ve çoğu pastel renkli el örgüsü süveter ve plili ipek etekten oluşan birkaç parça yazlık elbise. Güncenin kapağı damarlı kırmızı deriden ve kapalı durması için kenarında pirinçten küçük bir kilit var. Üzerinde yaldızlı harflerle, "Günce" yazıyor.

Grace Wilmot günce tutmaya başlaması için sürekli karını sıkıştırıp duruyor.

Grace, diyor, yeniden başla resim yapmaya.

Grace, diyor, Git. Çık ve hastaneyi daha sık ziyaret et.

Grace, diyor, Gülümse turistlere.

Peter, canavar kılıklı zavallı karın annene ve kızına bakarak, "Saat dört. Yani Bay Delaporte'un anahtarları teslim almaya geleceği saat" diyor.

Bu artık onların evi değil. Karın, "Uzun kol on ikiyi, kısa kol dördü gösterdiğinde hâlâ eşyalarınızı toparlamamış veya kilit altına almamışsanız onları bir daha asla göremezsiniz" diyor.

Misty Marie'nin kadehinde en az birkaç yudum şarap kalmış. Yemek odasındaki masanın üzerinde duran kadehi görünce Misty cevabı bulduğunu anlıyor. Mutluluk, huzur ve rahatlık gibi görünüyor kadeh ona. Waytansea Adası'nın bir zamanlar göründüğü gibi.

Giriş kapısında dikilen Grace gülümseyerek, "Hiçbir Wilmot bu evi sonsuza dek terk etmez" diyor. "Ve dışarıdan gelen hiç kimse de burada uzun süre kalmaz."

Tabbi, Grace'e bakıyor ve "Nineciğim, *quand est-ce qu'on revient*?"* diyor.

---

* Ne zaman döneceğiz? (y.h.n.)

Büyükannesi, "*En trois mois*"* diyerek Tabbi'nin başını okşuyor. Sonra da yaşlı ve işe yaramaz annen elektrikli süpürgeye iplik parçası yedirmeye gidiyor.

Tabbi bavulunu arabaya koymak için ön kapıyı açıyor. Babasının sidiği kokan paslanmış demir yığınına gidiyor.

Senin sidiğin.

Ve karın, "Büyükannen sana ne dedi?" diye soruyor.

Tabbi bakmak için arkasına dönüyor. Gözlerini devirip, "Tanrım! Anne, sakin olsana. Bu sabah çok güzel göründüğünü söyledi sadece" diyor.

Tabbi yalan söylüyor. Karın aptal değil. Bugünlerde nasıl göründüğünü gayet iyi biliyor.

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

Sonra tekrar yalnız kaldığında, kimsenin kendisini göremeyeceği bir anda, Bayan Misty Marie Wilmot, yani karın, parmak uçlarında yükselerek dudaklarını kapının arkasına doğru uzatıyor. Parmaklarını yılların ve ataların üzerinde gezdiriyor. Miadı dolmuş boya kutusu yerde ayaklarının yanında dururken, senin dudaklarının olduğunu hatırladığı *en son yeri*, isminin yazılı olduğu pis noktayı öpüyor.

1 Temmuz

Sadece kayıtlarda bulunması açısından söylüyorum; Peter, karının bir otelde hizmetçilik yaptığını herkese söylemen gerçekten çok iğrenç. Evet belki iki yıl önce hizmetçiydi...

Artık restorandaki garsonların yardımcı amiri. Waytansea Oteli'nde "Ayın Elemanı" O senin karın Misty Marie Wilmot, kızın Tabbi'nin annesi. Neredeyse, hemen hemen Güzel Sanatlar Akademisi diplomalı. Oy veriyor, vergilerini ödüyor. O lanet olası kölelerin kraliçesi ve sen de kıçında

* Üç ay içinde. (y.h.n.)

bir tüp, seni hayatta tutmaya yarayan milyonlarca pahalı makineye bağlanmış şekilde komada yatan, beyni durmuş bir bitkisin.

Sevgili tatlı Peter, hiç kimseye kahrolası şişko bir zavallı diyecek durumda değilsin.

Senin girdiğin türden komada olan insanların tüm kasları kasılır. Tendonlar gerildikçe gerilir. Dizler karına çekilir. Kollar midede kavuşur. Ayakların ve parmakların çığlık atarcasına aşağıyı gösterene dek baldırların kasılır; buna bakmak bile acı verir. Ellerin ve parmakların, tırnakların bileklerini kesecek şekilde içe doğru kıvrılır. Her kas ve tendon gittikçe kısalır. Omuriliği dik tutan kasların ufalarak kafanı neredeyse kıçına değene kadar geri çeker.

Bunu hissedebiliyor musun?

Büküldün ve düğüm oldun; işte Misty'nin üç saatlik bir araba yolculuğu yaparak hastaneye görmeye gittiği pis manzara bu. Üstelik buna feribot da dahil değil. Sen Misty'nin evli olduğu pisliksin.

Bunu yazmak, onun için günün en kötü anı. Misty'nin bir koma güncesi tutması annen Grace'in parlak fikriydi. Grace, denizcilerle eşlerinin birbirlerinden ayrı geçirdikleri her gün için günce tuttuklarını söyledi. Eski ve değerli bir denizcilik geleneği. Waytansea Adası'na ait altın bir gelenek. Ayrı gayrı geçirilen onca aydan sonra denizciler eşleriyle bir araya geldiklerinde, birbirlerine tuttukları günceleri verip yokluklarında olan biteni öğrenmeye çalışırlarmış. Çocukların ne şekilde büyüdüğünü. Hava durumunu. Her şeyin kaydını tutarlarmış. Al sana Misty'yle yemek yerken birbirinizin canını sıkabileceğiniz boktan günlük olaylar. *Annen* bunun senin için iyi olacağını, nekahet dönemini atlatmana yardımcı olacağını söyledi. Günün birinde, Tanrı izin verirse, gözlerini açacak, sevgi dolu karın Misty'yi kollarına alarak öpeceksin ve kaybolan yılları, sevgi dolu detaylarla yazılmış şekilde karşında bulacaksın; çocuğunun nasıl bü-

yüdüğü ve karının seni nasıl özlediğiyle ilgili bütün ayrıntıları, mis gibi bir limonatayla bir ağacın altına oturarak okuyabilecek ve iyi vakit geçirerek aradaki boşluğu doldurabileceksin.

Annen Grace Wilmot'un, kendine has komasından çıkması gerek.

Sevgili tatlı Peter. Bunu hissedebiliyor musun?

Herkes kendi kişisel komasında.

Geçmişten neleri hatırlayıp hatırlamayacağını kimse bilmiyor. Hafızanı tamamen kaybetmen de olasılıklardan biri. Bermuda Şeytan Üçgeni. Beynin hasar gördü. Tamamen başka biri olarak doğacaksın. Farklı ama aynı. Yeniden doğmuş.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, sen ve Misty Güzel Sanatlar Akademisi'nde tanışmıştınız. Onu hamile bıraktın ve ikiniz annenle birlikte oturmak üzere Waytansea Adası'na taşındınız. Eğer bunları zaten biliyorsan, buraları geçebilirsin. Bir göz at yeter.

İnsana Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğretmedikleri şey hamile kalınca nasıl da tüm yaşamının sona erebileceğidir.

Can çekişerek ölmeden intihara teşebbüs etmenin bin bir yolu vardır.

Ve olur da unutmuşsundur diye söyleyeyim; sen beş para etmez bir tavuk bokusun. Bencilsin, beceriksizsin, tembelsin ve omurgasız bir sürüngensin. Belki hatırlamazsın diye şunu da ekleyeyim; boktan garajdaki siktiri boktan arabayı çalıştırarak, egzoz gazıyla işe yaramaz kıçını boğmaya çalıştın, ama hayır, bunu bile beceremedin. İşe depoyu doldurmakla başlarsan yardımı olabilir.

İki haftadan uzun süre komada kalan birinin ne kadar kötü göründüğünü bildiğine göre, doktorların bu duruma daimi bitkisel hayat dediğini bilmende de bir sakınca yok. Yüzün şişip kızarıyor. Dişlerin dökülmeye başlıyor. Birkaç saatte bir, biri seni çevirmezse yatmaktan bedeninde yaralar açılıyor.

Karın bunları bugün, bitki halinin yüzüncü gününde yazıyor.

Misty'nin göğüsleri bir çift ölü sazan gibi görünüyor ya, konuş sen de.

Bir cerrah midene kadar inen bir beslenme borusu yerleştirdi içine. Tansiyonunu ölçmek için koluna ince bir tüp soktular. Tüp arterlerindeki oksijen ve karbondioksiti ölçüyor. Kalbine giden damarlardaki kan basıncını ölçmek için boynunda başka bir tüp daha var. Sondaya bağlısın. Ciğerlerinle göğüs kafesinin arasına yerleştirilen bir tüp orada toplanabilecek sıvıları çekiyor. Göğsündeki küçük, yuvarlak elektrotlar kalbini görüntülüyor. Kulaklarındaki kulaklıklar beyin soğancığını çalıştırmak için ses dalgaları gönderiyor. Burnundan içeri sokulan bir tüp solunum cihazından içine hava pompalıyor. Başka bir tüp damarlarına çeşitli sıvı ve ilaçlar damlatıyor. Kurumasınlar diye gözlerin bantlarla yapıştırılıp kapatılmış.

Bunların ücretinin nasıl ödendiğini merak ediyorsan, Misty evi Bakım ve Merhamet Rahibeleri'ne ipotek etti. Öldüğün anda Huş Ağacı Sokağı'ndaki eski, büyük evin, sekiz dönümün tamamının tapusu Katolik Kilisesi'ne geçecek. Yüzyıllık değerli aile mirasın doğrudan onların ceplerine gidecek.

Son nefesini verdiğin anda ailen evsiz kalacak.

Ama merak etme, bu solunum cihazları, beslenme tüpleri ve ilaçlar olduğu sürece ölmeyeceksin. İstesen de ölemezsin. Seni, içine makinelerle hava ve vitamin pompalanan bir iskelet haline gelene dek hayatta tutacaklar.

Sevgili tatlı aptal Peter. Bunu hissedebiliyor musun?

Üstelik insanların söz ettiği şu *fişi çekme mevzuu* da sadece bir mecazdan ibaret. Bu aletlerin tamamı sağlam kablolarla döşenmiş görünüyor. İlaveten kesintisiz güç kaynakları, arızalara karşı otomatik ikaz mekanizmaları, bataryalar, on haneli gizli kodlar ve şifreler var. Solunum cihazını kapatmak için özel bir anahtar gerekiyor. Mahkeme

kararı, yanlış tedavi mesuliyetinden feragat, beş şahit ve üç doktorun rızası gerekiyor.

O yüzden hiçbir yere kıpırdama. Misty, onu soktuğun bu pislikten çıkmanın bir yolunu bulana dek kimse fişini falan çekmeyecek.

Belki hatırlamazsın diye söylüyorum; Misty seni ziyarete gelirken her seferinde ona verdiğin eski sahte broşlardan birini takıyor. Ceketinden çıkarıp iğnesini açıyor. İğnenin ucu, tabii ki alkolle ovularak sterilize edilmiş. Aman Allah korusun, mikrop falan kaparsın. Eski broşun iğnesini yavaşça, hem de oldukça yavaş eline, ayağına veya koluna batırıyor. Kemiğe dayanana veya öbür taraftan çıkana dek batırmaya devam ediyor. Kanarsa Misty hemen orayı temizliyor.

Oldukça nostaljik.

Bazı ziyaretlerinde iğneyi art arda saplıyor sana. Ve "Bunu hissedebiliyor musun?" diye fısıldıyor.

Daha önce tenine hiç iğne batırılmamış değil.

Misty, "Hâlâ hayattasın Peter. *Buna* ne dersin?" diye fısıldıyor.

Bundan on yıl sonra, yüz yıl sonra bir ağacın altında limonatanı yudumlayıp bunu okurken, her ziyaretin en zevkli kısmının o iğnenin batışı olduğunu bilmen gerekiyor.

Misty ömrünün en güzel yıllarını sana verdi. Misty'nin şöyle dört başı mamur bir boşanmadan başka hiçbir borcu yok sana. Aptal ve ucuz bir pislik olduğun için her zamanki gibi ona boş bir benzin deposu bırakarak çekip gidecektin. Bir de herkesin duvarlarının içine bıraktığın nefret mesajları var. Onu sevmeye, saymaya ve baş tacı etmeye yemin etmiştin. Misty Marie Kleinman'ı ünlü bir ressam yapacağını *söylemiş*tin ama onu beş parasız, nefret edilen biri olarak ve bir başına bıraktın.

Bunu hissedebiliyor musun?

Seni sevgili tatlı salak yalancı. Tabbi babacığına sevgilerini ve öpücüklerini gönderiyor. İki hafta sonra on üç yaşına basıyor. Ergenlik çağına giriyor.

Bugün hava yer yer şiddet saçıyor, kısmi öfke dolu.

Belki hatırlamazsın diye söylüyorum; ayaklarını sıcak tutsun diye Misty sana koyun derisi çizmeler getirdi. Kan kalbine dönsün diye daracık, ortopedik çoraplar giyiyorsun. Misty döküldükçe dişlerini alıp saklıyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty seni hâlâ seviyor. Sevmeseydi, sana işkence etmekle uğraşmazdı.

Seni orospu çocuğu. Bunu hissedebiliyor musun?

2 Temmuz

Tamam. Tamam. Siktir.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bu boktan durum daha çok Misty'nin hatasıydı. Zavallı küçük Misty Marie Kleinman. Çoğu zaman ana babasının eve uğramadığı, boşanmaları yüzünden eve tek başına girip çıkan çocuk.

Üniversitedeki herkes, güzel sanatlar programındaki bütün arkadaşları ona şöyle dediler:

Yapma.

Hayır, dedi arkadaşları. Peter Wilmot olmaz. "Ayaklı penis"* olmaz.

Doğu Sanat Okulu, Meadows Güzel Sanatlar Akademisi, Wilson Sanat Enstitüsü; rivayete göre Peter Wilmot hepsinden atılmıştı.

Sen atılmıştın.

Peter on bir eyaletteki bütün sanat okullarına kaydolmuş ama derslere girmemişti. Atölyesinde hiç zaman geçirmemişti. Peter'ın beş yıl boyunca okula kaydolup da portföyünün bomboş olması Wilmot'ların zengin olduğunu gösteriyordu. Peter bütün gün genç kadınlarla flört ediyordu. Peter Wilmot'un uzun, siyah saçları vardı ve soluk mavi

* Orijinali, *the walking peter*. *Peter* argoda penis anlamına geliyor. (y.h.n.)

renkli, bollaşmış el örgüsü kazaklardan giyerdi. Omuz dikişlerinden biri mutlaka sökük olur, eteği de kasıklarına kadar sarkardı.

Şişman, zayıf, genç veya yaşlı kadınlar; Peter sıçan rengi kazağını giyer ve bütün gün her bir kız öğrenciyle flört ederek kampusta hımbıl hımbıl dolaşırdı. Korkunç Peter Wilmot. Misty'nin kız arkadaşları bir gün onu gösterdiler; kazağının kolları ve eteği sökülmüştü.

Senin kazağın.

Dikişleri atmıştı, sırtında delikler vardı ve altından Peter'ın siyah tişörtü görünüyordu.

Senin siyah tişörtün.

Peter'la ayakta tedavi edilen evsiz, sabun yüzü görmemiş bir ruh hastası arasındaki tek fark, Peter'ın mücevherleriydi. Belki de değildi. Suni inci ve elmaslardan yapılma tuhaf, dandik, eski broş ve kolyelerdi bunlar. Peter'ın kazağının önünden sarkan sahte inci ve elmaslarla süslü, renkli cam topak arıydı bunlar. Kocaman büyükanne broşları. Her gün farklı bir broş. Bazı günler sahte zümrütlerle bezeli büyük bir fırıldak. Sonra tel kısımları terden ötürü kararmış, oyulmuş camdan pırlanta ve yakutlardan yapılmış kar tanesi şeklinde bir broş.

Senin terin.

Dandik mücevherler.

Kayıtlarda bulunması açısından, Misty, Peter'ı ilk kez, birinci sınıfların resim sergisinde arkadaşlarıyla birlikte bir taş evin resmine bakarken görmüştü. Evin bir yanı, içi palmiye ağacıyla dolu olan büyük bir camdan odaya, bir limonluğa açılıyordu. Pencerelerden, içeride bir piyano görünüyordu. Kitap okuyan bir adam görünüyordu. Özel, küçük bir cennet. Bütün arkadaşları renklerin, her şeyin çok güzel göründüğünü söylüyorlardı ki, biri, "Sakın arkanıza dönmeyin, ayaklı penis bu tarafa geliyor" dedi.

Misty, "Kim geliyor, kim?" diye sordu.

Birisi, "Peter Wilmot" dedi.

Başka biri, "Sakın göz göze gelme" dedi.

Bütün kız arkadaşları Misty'ye ona cesaret bile vermemesini söyledi. Peter ne zaman bir odaya girse, kadınların aklına odadan çıkmak için geçerli bir sebep geliyordu. Aslında kötü kokmuyordu ama yine de onu görenler yüzlerini elleriyle örtmeye çalışıyorlardı. Kimsenin göğüslerine bakmıyordu ama yine de kadınlar genellikle kollarını göğüslerinde kavuşturuyorlardı. Peter Wilmot'la konuşan herhangi bir kadını izlerken, korku belirtisi olarak alın kaslarının kasılarak alnındaki kırışıklıkları ortaya çıkardığını görebilirdiniz. Peter'ın gözleri yarıya kadar kapalıydı ve âşık olmaya çalışan birinden çok öfkeli biri gibi görünüyordu.

Sonra, Misty'nin o gece galeride bulunan arkadaşları dağıldılar.

Sonra Misty Peter'la galeride yalnız kalıverdi ve yağlı saçlı, kazaklı ve dandik mücevherli Peter topuklarının üzerinde dönüp ellerini kalçasına dayadı ve tabloya bakarak, "Eee?" dedi.

Misty'ye bakmadan, "Sen de tavuk gibi, küçük arkadaşlarınla kaçacak mısın?" diye sordu.

Bunu söylerken göğsünü kabarttı. Gözkapakları yarı yarıya kapalıydı ve çenesini ileri geri oynatıyordu. Dişleri kenetlenmişti. Hızla dönüp sırtıyla duvara öyle sert çarptı ki, yanındaki tablo çarpıldı. Arkasına yaslandı, omuzlarını dikleştirdi, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Peter gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra nefesini verdi, ağır ağır, gözlerini açıp Misty'ye baktı ve "Eee? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tablo hakkında mı?" dedi Misty. Uçurumlu taş ev tablosu. Uzanıp çarpılan tabloyu düzeltti.

Peter kafasını çevirmeden gözleriyle yana baktı. Omzunun hizasında duran tabloya bakmak için gözlerini devirdi ve "Ben o evin yanındaki evde büyüdüm. Kitap okuyan adamın

adı Brett Petersen" dedi. Sonra yüksek sesle, oldukça yüksek bir sesle, "Benimle evlenir misin, bilmek istiyorum" dedi.

İşte Peter böyle evlenme teklif etti.

Yani sen böyle teklif ettin. İlk seferinde.

Herkes onun adadan geldiğini söylüyordu. Mumya müzesi gibi görünen Waytansea Adası'ndaki eski ve güzel ailelerin geçmişi Mayflower Gemisi'ne kadar dayanıyordu. Herkesin birbiriyle uzaktan kuzen olduğu güzel, eski soy ağaçları. İki yüz yıldan beri kimsenin gümüş yemek takımları almaya gerek duymadığı bir ada. Her öğünde etli bir yemek yiyorlardı ve bütün erkek çocuklar aynı eski mücevherleri takıyorlardı. Bu onların yerel moda anlayışıydı. Çatıları düz kiremitle kaplı taş evleri Karaağaç, Ardıç ve Gürgen sokakları üzerinde yükseliyordu ve tuzlu havanın etkilerine maruz kalmışlardı.

Tüm golden retriever cinsi köpekleri bile orada çiftleştirilmişti ve hepsi birbirinin kuzeniydi.

İnsanlar Waytansea Adası'ndaki her şeyin müze kalitesinde olduğunu söylüyordu. Altı tane araba alabilen tuhaf eski feribot. Tacir Sokağı'ndaki kırmızı tuğlalı üç bloklu bina, manav, eski kütüphanenin saat kulesi, dükkânlar. Kapanmış olan eski Waytansea Oteli'nin beyaz ahşap dış cephesi ve tüm çevresini dolanan verandası. Tamamı granit ve renkli camla kaplı Waytansea Kilisesi.

Güzel Sanatlar Akademisi'nin galerisinde o gün Peter'ın üzerinde kirli mavi renkli suni elmaslardan yapılmış çember şeklinde bir broş vardı. İlk çemberin içinde suni incilerden yapılmış ikinci bir çember vardı. Bazı mavi taşlar düşmüştü ve boşluklar sivri küçük dişler gibi görünüyordu. Metali gümüştü ama bükülmüş ve kararmıştı. Uzun iğnenin bir ucu broşun bir köşesinden fırlamıştı ve pas içindeydi.

Peter'ın elinde, üzerinde bir spor kulübünün reklamı olan plastik bir bira bardağı vardı ve birasından bir yudum aldı. "Eğer benimle evlenmeyi düşünmüyorsan, seni yemeğe gö-

türmemin bir anlamı yok, değil mi?" diye sordu. Önce tavana, sonra Misty'ye baktı ve "Bu yaklaşımın insanlara bok gibi zaman kazandırdığını düşünüyorum" dedi.

Misty ona, "Bilmen açısından söylüyorum" dedi, "öyle bir ev yok. Onu ben uydurdum."

Misty sana söyledi.

Sonra sen de, "O evi hatırlıyorsun çünkü o hâlâ senin kalbinde" dedin.

Sonra Misty, "Lanet olası kalbimde ne sikim olduğunu sen nereden bileceksin ki?" dedi.

Büyük taş evler. Ağaçlardaki yosunlar. Kahverengi kayaların kenarında tıslayıp kükreyen okyanus dalgaları. Bunların hepsi onun küçük beyaz ve değersiz kalbindeydi.

Belki Misty hâlâ orada dikiliyor diye, belki de onun şişko ve yalnız olduğunu ve senden kaçmadığını düşündüğünden göğsündeki broşa baktın ve gülümsedin. Misty'ye baktın ve "Beğendin mi?" diye sordun.

Ve Misty, "Ne kadar eski bu?" diye sordu.

Ve sen, "Eski" dedin.

"Ne tür taşlar bunlar?" diye sordu Misty.

Ve sen, "Mavi" dedin.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Peter Wilmot'a âşık olmak kolay değildi. Yani sana.

Misty, "Nereden geldi bu?" diye sordu.

Ve Peter kafasını hafifçe sallayıp yere bakarak sırıttı. Altdudağını ısırdı. Gözlerini kısarak galeride kalan birkaç kişiye baktı ve Misty'ye dönerek, "Sana bir şey gösterirsem benden tiksinmeyeceğine söz verir misin?" dedi.

Misty omzunun üzerinden arkadaşlarına baktı; odanın öbür tarafındaki bir tablonun yanındaydılar ama onları izliyorlardı.

Ve Peter fısıldadı; poposu hâlâ duvara dayalı vaziyette öne doğru eğildi ve Misty'nin kulağına fısıldadı: "Gerçek sanat yapmak istiyorsan, acı çekmelisin" dedi.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Peter bir keresinde Misty'ye sevdiği sanatı neden sevdiğini sormuştu. Picasso'nun *Guernica*'sındaki gibi berbat bir savaş sahnesi güzel oluyordu da, bir çiçek bahçesinde birbirini öpen boynuzlu hayali atlar neden berbat görünebiliyordu?

Herhangi bir şeyi neden sevdiğini gerçekten bilen biri var mıydı bu dünyada?

Herhangi bir şeyi neden yaptığını bilen?

Arkadaşlarının kendisini gözetlediği galerideki tablolardan biri de Peter'ın olmalıydı, o yüzden Misty, "Tamam. Bana gerçek bir sanat eseri göster o zaman" dedi.

Peter birasından gürültülü bir yudum aldı ve plastik bardağı Misty'ye uzattı. "Unutma, söz verdin" dedi. Elleriyle sarkmış kazağının ucunu kavradı ve yukarı kaldırmaya başladı. Tiyatro perdesinin açılışı gibi. Peçenin açılışı gibi. Kazağın altından ortası biraz kıllı, ince beli meydana çıktı. Sonra göbeği göründü. Ortadaki kıllar yavaş yavaş görünmeye başlayan pembe göğüs uçlarının iki yanına doğru uzanıyordu.

Kazak durdu, Peter'ın suratı kazağın arkasında gizliydi ve göğüs uçlarından bir tanesi de yukarı çekildi, kırmızıydı, kabuk bağlamıştı ve eski süveterin içine saplanmıştı.

Peter kazağının gerisinden, "Bak" dedi, "broş göğsüme iğnelenmiş."

Biri küçük bir çığlık attı ve Misty dönüp arkadaşlarına baktı. Plastik bira bardağı elinden kaydı ve yerde patladı.

Peter kazağını indirdi ve "Söz vermiştin" dedi.

Bağıran Misty'ydi. Pası iğne göğsünün bir ucundan giriyor, öbür ucundan çıkıyordu. Etrafına kan bulaşmıştı. Göğsünün çevresindeki kıllar kuruyan kana yapışmıştı. Bağıran Misty'ydi. Misty bağırmıştı.

"Her gün başka bir delik açıyorum" dedi Peter ve yerdeki bardağı almak için eğildi. "Böylece her gün yeni bir acı hissediyorum" dedi.

Artık baktığında broşun olduğu yerde kazağının kan lekelerinden ötürü sertleşmiş ve kararmış olduğunu görebiliyordu. Burası her şeye rağmen bir sanat okuluydu. Daha kötülerini de görmüştü. Belki de görmemişti.

"Sen" dedi Misty, "sen delisin." Hiç sebep yokken, belki de şoktan güldü ve "Çok ciddiyim. Sen iğrençsin" dedi. Sandaletleri ve ayakları, dökülen bira yüzünden yapış yapıştı.

Sevdiğimiz şeyi neden sevdiğimizi kim bilebilir?

Ve Peter, "Ressam Maura Kincaid'in adını duymuş muydun daha önce?" dedi. Göğsüne takılı olan broşu döndürdü ve taşlar galerinin beyaz ışığında parladı. Kanasın diye döndürüyordu. "Ya da Waytansea resim ekolünü?" dedi.

Yaptıklarımızı niye yaptığımızı bilen?

Misty dönüp arkadaşlarına baktı, onlar da ona bakıyorlardı, kaşları kalkmıştı ve onu kurtarmaya hazırdılar.

Sonra Peter'a baktı ve "Adım Misty" derken elini uzattı.

Peter gözlerini Misty'ninkilerden ayırmadan yavaşça broşun arkasındaki kancayı açtı. Yüzü acıyla gerildi, yüzündeki bütün kaslar bir saniyeliğine kasıldı. Gözleri, etrafındaki kırışıklıklarla dikilmişçesine sımsıkı yumuldu ve uzun iğneyi kazağından çıkardı. Göğsünden çıkardı.

Senin göğsünden. Senin kanına bulanmış olarak.

İğneyi yerine taktı ve broşu Misty'nin avcuna bıraktı.

"Yani benimle evlenmek istiyorsun, öyle mi?" dedi.

Bunu, birini kavgaya davet edermiş gibi, kıza meydan okurmuş gibi söyledi. Cesaret gösterisi gibi. Düelloya davet edermiş gibi. Gözleriyle Misty'yi baştan aşağı süzdü, sanki ömrünün geri kalanını Misty Kleinman'a adamışçasına saçlarına, göğüslerine, bacaklarına, kollarına ve ellerine baktı.

Sevgili tatlı Peter, bunu hissedebiliyor musun?

Ve karavan kampının küçük geri zekâlısı, broşu aldı.

Angel elini yumruk yapmasını söylüyor. "İşaretparmağını burnunu göstereçekmişsin gibi kaldır" diyor.

Misty'nin elini, dümdüz karşıyı gösteren parmağını alıyor ve onu parmak ucu duvardaki siyah boyaya değecek şekilde tutuyor. Misty'nin parmağını hareket ettirip duvarda siyah sprey boyayla yazılmış cümle ve karalamalar, taşmış boya ve lekelerin üzerinde gezdiriyor ve Angel, "Bir şey hissedebiliyor musun?" diye soruyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, onlar küçük ve karanlık bir odada dip dibe duran bir adam ve kadın. Duvardaki delikten içeriye sürünerek girdiler ve ev sahibesi de dışarıda bekliyor. Bunu ileride bil diye söylüyorum; Angel'ın üzerinde ayakkabı cilası gibi kokan kahverengi deriden daracık bir pantolon var. Deri kaplamalı araba koltukları gibi kokuyor. Cüzdanının sıcak bir yaz gününde araba sürürken arka cebinde durduğu için terden ıslandığındaki kokusu gibi. Misty bu kokudan nefret eder gibi yapardı ve şimdi Angel'ın deri pantolonu burnunun dibinde böyle kokuyor.

Dışarıda bekleyen ev sahibesi sık sık duvara vuruyor ve "Siz ikiniz, içeride ne yaptığınızı bana söylemeyecek misiniz?" diye bağırıp duruyor.

Bugün hava sıcak ve güneşli ama gökyüzünde birkaç bulut var ve Pleasant Beach'ten bir ev sahibesi arayarak kaybolan kahvaltı köşesini bulduğunu ve hemen gelip bakmaları gerektiğini söyledi. Misty, Angel Delaporte'u aradı ve birlikte gitmek için feribotun yanaştığı sırada buluştular. Angel yanında fotoğraf makinesi, bir çanta dolusu mercek ve film getirmişti.

Angel, hatırlarsan, Ocean Park'ta oturuyor. Al sana bir ipucu: Onun mutfağını duvarla kapatmıştın. Angel, *m* harfini yazarken harfin ilk bombesini ikincisinden daha büyük yaptığını, bunun da kendi fikrine toplumun fikrinden daha

çok değer verdiğinin kanıtı olduğunu söylüyor. Küçük *h* harfinin ucunu içeri doğru kıvırman asla uzlaşma yanlısı olmadığını gösteriyormuş. Buna grafoloji deniyor ve Angel bunun hilesiz bir bilim dalı olduğunu söylüyor. Kaybolan mutfağına yazmış olduğun kelimeleri gördükten sonra başka evleri de görmek istedi.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, küçük *g* ve *y* harflerinin kuyruklarını sola doğru kıvırmanın annene çok bağlı olduğunu gösterdiğini söylüyor.

Bunun üzerine Misty, Angel'a bu konuda haklı olduğunu söyledi.

Angel ve Misty arabayla Pleasant Beach'e gittiler ve kapıyı bir kadın açtı. Kadın kafasını geriye atıp burnunun ucundan baktı onlara, çenesi ileri fırlamış, dudakları birbirine kenetlenmiş, çenesinin iki yanındaki kasları küçük birer yumruk şeklinde büzülmüştü ve "Peter Wilmot kendi gelemeyecek kadar tembel mi?" diye sordu.

Altdudağından çenesine uzanan o küçük kas öyle gergindi ki, çenesinde milyonlarca gamze varmış gibi görünüyordu ve kadın, "Kocam sabahtan beri durmadan gargara yapıyor" dedi.

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki anatomi dersinde ilk olarak mentalis ve corrugator kasları gibi yüzdeki küçük kas gruplarını öğretirler. Bu dersi aldıktan sonra sahte bir gülüşü anında ayırt edersiniz çünkü risorius ve platysma kasları altdudağı aşağı ve dışarı doğru çekerek, kare şekline girmesini sağlar ve alt dişler ortaya çıkar.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, insanların senden hoşlanıyormuş numarası yaptığını bilmek pek de iyi bir beceri değildir.

Kadının mutfağındaki sarı duvar kâğıdı yere yakın bir noktada açılmış bir delikten yukarı doğru yırtılmış. Yerdeki sarı seramiklerin üzeri gazete ve alçı tozuyla kaplanmış. Deliğin yanında içi kırık tahta parçalarıyla dolu bir alışveriş

poşeti duruyor. Çantanın bir kenarından yırtılmış sarı duvar kâğıdı şeritleri sarkıyor. Sarı fon üzerine portakal rengi ayçiçeği desenli.

Kadın deliğin yanında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kafasıyla deliği işaret ederek, "İşte burada" dedi.

Misty, kadına, çelik ustalarının inşaat sırasında kimsenin ölmemiş olmasını kutlamak için gökdelenlerin veya köprülerin en üst noktasına kurdele bağladıklarını söyledi. Ya da yeni binaya refah getirmesi için. Buna "ağaç süslemesi" deniyordu. Tuhaf bir gelenek.

İnşaat işiyle uğraşanların bir sürü saçma sapan batıl inancı vardır.

Misty ev sahibesine endişe etmemesini söyledi.

Kadının corrugator kası, kaşlarını büzüştürerek burnunun üzerine çekiyor. Levator labii superioris kası, üstdudağını yukarı çekerek dudak bükmesine sebep oluyor ve burun deliklerini genişletiyor. Depressor labii inferioris kası altdudağını aşağı çekerek dişlerini ortaya çıkartıyor ve kadın, "Asıl endişe etmesi gereken sizsiniz" diyor.

Deliğin içinde kalan küçük ve karanlık odanın üç kenarında *restoran*lardaki gibi sarı banklar var ama ortada masa yok. Ev sahibesinin kahvaltı köşesi adını verdiği şey bu. Banklar sarı vinille, bankların üzerinde kalan duvarlar da sarı duvar kâğıdıyla kaplı. Bu sarı duvarların ortasındaysa siyah sprey boyayla yazılmış bir yazı var ve Angel, Misty'nin elini bu yazının üzerinde gezdiriyor:

"... bu istilacılar ordusunu öldürerek kendi dünyamızı kurtaracağız..."

Bunlar Peter'ın siyah sprey boyayla yazdığı yarım yamalak cümle ve kargacık burgacık yazılar. Karalamalar. Boya, çerçeveli tablonun, dantelli yastıkların ve sarı vinil kaplı bankların üzerinden devam ediyor. Yerde, üzerinde Peter'ın siyah el izlerinin bulunduğu sprey kutuları var, spiral şeklindeki parmak izleri hâlâ kutuları sıkıca kavrıyor.

Sprey boyayla yazılmış kelimeler çiçek ve kuş resimlerinin bulunduğu küçük çerçevelerin üzerinden dönerek devam ediyor. Kara kelimeler dantelli küçük yer yastıklarının üzerinden geçiyor. Kelimeler, odanın dört bir yanını, seramik kaplı yeri, tavanı dolaşıyor.

Angel, "Elini ver" diyor. Misty'nin işaretparmağı hariç tüm parmaklarını bükerek yumruk haline getiriyor. İşaretparmağının ucunu duvardaki kara yazının üzerine koyup kelimelerin üzerinden geçiriyor.

Misty'nin elini sıkıca kavrayarak parmağını yönlendiriyor. Beyaz tişörtünün yakası ve koltukaltındaki kara ter lekeleri. Misty'nin boynuna çarpan, şarap kokan nefesi. Misty'nin kara boyayla yazılmış kelimelere baktığı süre boyunca, Angel'ın gözlerini ondan ayırmayışı. Odaya hâkim olan atmosfer bu işte.

Angel, Misty'nin parmağını duvara dayayarak boyalı kelimelerin üzerinde gezdirirken, "Kocanın neler hissettiğini hissedebiliyor musun?" diye soruyor.

Grafolojiye göre işaretparmağını birinin el yazısının üzerinde gezdirirsen veya tahta bir kaşık veya yemek çubuğuyla yazılmış kelimelerin üzerinden yazarsan, yazıyı yazan kişinin o anda hissettiklerini hissedebilirsin. Yazıyı yazan kişinin kalemi bastırdığı kadar bastırıp yazının baskısını ve hızını incelemen gerekir. O kişinin yazdığını tahmin ettiğin hızda yazmalısın. Angel bunun metot oyunculuğuna benzediğini söylüyor. O buna, Konstantin Stanislavski'nin fiziksel davranışlar metodu diyor.

Angel, el yazısı analizi ve metot oyunculuğunun aynı dönemde popüler olduğunu söylüyor. Stanislavski, Pavlov'un ağzı sulanan köpeğiyle yaptığı çalışmaları ve nörofizyolog I.M. Seçenov'un çalışmalarını incelemiş. Ondan önce Edgar Allan Poe grafoloji çalışmış. Herkes fizikselle duygusal arasındaki bağlantıyı kurmaya çalışmış. Beden ile zihin. Dünya ile hayal gücü. Bu dünya ile öteki.

Misty'nin parmağını duvarda gezdirirken şu kelimelerin üzerinden gidiyorlar: "... dipsiz açlığın ve gürültü arzularınla sel gibi akıyorsun..."

Angel fısıldayarak, "Eğer duygular fiziksel faaliyete dönüşüyorsa, fiziksel faaliyeti tekrarlamak duyguyu yeniden doğurabilir" diyor.

Stanislavski, Seçenov, Poe da dahil olmak üzere herkes arzuya göre mucize yaratmanın bilimsel yöntemlerini arıyordu, diyor. Kazara olanı tekrarlamanın sonsuz yolu. Rastgele olanı planlamak ve üretmek için bir montaj hattı.

Mistik olan Sanayi Devrimi'yle buluşuyor.

Odanın içi, botlarını cilaladıktan sonra çaput bezinin koktuğu gibi kokuyor. Kalın bir kemerin iç kısmının kokusu gibi. Beysbol eldiveni. Köpek tasması. Terli kol saati kayışından yayılan iç bayıcı sirke kokusu.

Angel'ın nefes sesi; fısıltısı yüzünden Misty'nin yüzünün bir yanı ıslanıyor. Misty'nin elini sıkan eli kaskatı bir kapan gibi. Tırnakları Misty'nin tenine batıyor. Ve Angel, "Hisset. Kocanın hissettiklerini hisset ve bana anlat" diyor. Kelimeler: "... senin kanın bizim altınımızdır..."

Bir şeyi okumak suratınızda patlayan bir tokat olabilir.

Ev sahibesi deliğin dışından bir şeyler söylüyor. Duvara vuruyor ve daha yüksek sesle, "Ne yapmanız gerekiyorsa, elinizi çabuk tutsanız iyi olur" diyor.

Angel fısıldıyor: "Söyle."

Kelimeler şöyle diyor: "... sen vebadan farksızsın, hatalarını ve pisliklerini peşinden sürüklüyorsun..."

Karının parmağını her harfin üzerine sürten Angel fısıldıyor: "Söyle."

Ve Misty, "Hayır" diyor. "Bunlar sadece deli saçmaları."

Kendi eliyle sardığı elini yönlendiren Angel, Misty'ye omuz vuruyor ve "Bunlar sadece kelimeler. Söyleyebilirsin" diyor.

Ve Misty, "Bunlar kötü kelimeler. Bir anlam ifade etmiyorlar" diyor.

Kelimeler: "... hepimizi, her dört nesilde bir, sunu olarak katletmek için..."

Misty'nin parmaklarını sımsıkı sarmalayan eli sıcacık olan Angel, "Öyleyse niye bunları görmeye geldin?" diye fısıldıyor.

Kelimeler: "... karımın tombul bacaklarını varis sardı..."

Karının tombul bacakları.

Angel, "Peki öyleyse niye buraya gelme zahmetine katlandın?" diye fısıldıyor.

Çünkü sevgili salak kocası bir intihar notu bırakmadı.

Çünkü Misty onun bu yönünü hiç bilmiyordu.

Çünkü onun kim olduğunu öğrenmek istiyor. Neler olduğunu ortaya çıkarmak istiyor.

Misty, "Bilmiyorum" diyor Angel'a.

Muhafazakâr inşaat çalışanları yeni bir eve asla pazartesi günü başlamazlar, diyor Misty. Sadece cumartesileri. Temeli attıktan sonra bir avuç dolusu çavdar tohumu ekerler. Tohum üç gün içinde filizlenmezse inşaata başlarlar. Zemine veya duvarların içine eski bir Kutsal Kitap gömerler. Evin sahipleri taşınana kadar duvarlardan birini boyamadan bırakırlar. Böylelikle şeytan, içinde insanlar yaşamaya başlayana dek evin bittiğini anlamaz.

Angel, fotoğraf makinesi çantasının yan cebinden ciltsiz kitap büyüklüğünde, yassı ve gümüş renkli bir şey çıkarıyor. Kare şeklindeki bu mataranın yüzeyi parlıyor ve kenarları kavisli olduğu için insanın içbükey tarafındaki yansıması ince ve uzun görünüyor. Dışbükey tarafındaki yansıması ise bodur ve şişko. Angel, bir ucunda yuvarlak bir kapak bulunan bu kaygan ve ağır metal kutuyu Misty'ye uzatıyor. İçindeki sıvının çalkalanmasıyla mataranın ağırlık merkezi değişiyor. Fotoğraf makinesi çantası kırçıllı gri kumaştan yapılmış fermuarlarla kaplanmış.

Mataranın ince, uzun kenarında şöyle bir kabartma var: *Angel'a – Te Amo.*

Misty, "Peki, *sen* neden buradasın?" diye soruyor.

Matarayı alırken parmakları onunkilere değiyor. Fiziksel temas. Flört.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava ihanet ihtimaliyle karışık yer yer şüphe dolu.

Ve Angel, "Cin" diyor.

Kapak açılıyor ve kendisini mataraya bağlı tutan küçük kolun ucunda sallanıyor. Mataranın içindeki, güzel günler gibi kokuyor ve Angel, "İç" diyor. Misty'nin mataradaki uzun, ince yansımasının her yanında Angel'ın parmak izleri var. Duvardaki delikten ev sahibesinin ayağındaki süet mokasenler görünüyor. Angel fotoğraf makinesi çantasını deliği kapatacak şekilde yerleştiriyor.

Tüm bunların ötesinde okyanus dalgalarının tıslayıp kükrediğini duyabiliyorsun. Tıslayıp kükrüyorlar.

Grafolojiye göre el yazımız kişiliğimizin üç özelliğini ortaya koyar. Kelimenin altında kalan herhangi bir çizgi, örneğin küçük *g* veya *y* harflerinin kuyrukları bilinçaltınla ilgili ipuçları verir. Yani Freud'un id dediği şeyle ilgili. Bu, en hayvani yanındır. Kuyruğun sağa dönük olması, geleceğe ve çevrendekilere güvendiğini gösterir. Kuyruk sola dönükse, geçmişine takılıp kalmış ve kendine bakıyorsun demektir.

Tüm hayatın, el yazında, yolda yürüyüşünde, her fiziksel hareketinde ortaya çıkar. Omuzlarını nasıl kaldırdığın, diyor Angel. Hepsi sanattır. Ellerini kullanış şeklinle her zaman hayat hikâyeni anlatırsın.

Matarada, boğazından kayarken soğuk bir his bırakan kaliteli cin var.

Küçük *e* veya *x* gibi harflerin üzerine uzanan uzun harflerin hepsi ruhani yanınla ilgili ipuçları verir, diyor Angel. Süper-egonla ilgili ipuçları. Küçük *l* veya *h* harfini yazış şeklin veya *i* harfinin noktasını nasıl koyduğun, ne olmayı arzuladığını gösterir.

Geri kalan çoğu küçük harfi yazış şeklin egonu gösterir. Bu harflerin birbirine çok yakın ve sivri olmaları veya geniş geniş ve ilmek gibi birbirinin içine geçecek biçimde yazılmaları, günlük hayatındaki sıradan seni anlatır.

Misty matarayı uzatıyor ve Angel bir yudum alıyor.

Ve Angel, "Herhangi bir şey hissediyor musun?" diye soruyor.

Peter şunları yazmış: "... dünyamızı gelecek nesillere senin kanınla taşıyoruz..."

Senin kelimelerin. Senin sanatın.

Angel parmaklarını açarak elini Misty'nin elinden çekiyor. Eli karanlıkta kayboluyor ve fotoğraf makinesi çantasının fermuarının açıldığını duyabiliyorsun. Adamın kahverengi deri kokusu uzaklaşıyor ve klik ve flaş, klik ve flaş sesleri eşliğinde fotoğraf çekiyor. Matarayı dudaklarına götürüyor ve Misty'nin metaldeki yansıması parmaklarının arasında aşağı, yukarı kayıyor.

Misty'nin parmakları duvardaki yazıların üstünde geziniyor: "... ben görevimi yerine getirdim. O kadını buldum..."

Şöyle yazıyor: "... benim işim birini öldürmek değil. Bunu yapacak olan kişi o..."

Heykeltıraş Bernini acı ifadesini doğru biçimde verebilmek için bacağını mumla yakarken kendi yüzünü resmetmiş, diyor Misty. Géricault *Medusa'nın Salı* adlı tablosunu yaparken bir hastaneye giderek ölmekte olan insanların yüzünü çizmiş. Çürüyen derinin nasıl renk değiştirdiğini görmek için kopan kafa ve kolları atölyesine getirmiş.

Duvardan güm diye bir ses geliyor. Aynı ses tekrar geliyor ve Misty'nin dokunmakta olduğu duvar ve boya titriyor. Ev sahibesi diğer taraftan bez ayakkabılarıyla duvarı tekmeliyor ve çerçeve içindeki çiçek ve kuşlar sarı duvar kâğıdına çarparak titriyor. Siyah sprey boyayla yazılmış karman çorman yazılara çarparak. Kadın, "Peter Wilmot'a, yediği bu bok yüzünden hapse gireceğini söyleyebilirsiniz" diye bağırıyor.

Tüm bunların ötesinde okyanus dalgaları bir tıslıyor, bir kükrüyor.

Parmakları hâlâ senin kelimelerinin üzerinde olan ve neler hissettiğini anlamaya çalışan Misty, "Kasabalı ressam Maura Kincaid'i duymuş muydun?" diye soruyor.

Angel, fotoğraf makinesinin arkasından, "Pek değil" diyor ve objektif kolunu kuruyor. "Kincaid'de Stendhal sendromu yok muydu?" diye soruyor.

Misty mataradan bir yudum daha alıyor, içkinin yakıcı tadı gözlerini yaşartıyor. "Bu yüzden mi ölmüş?" diye soruyor.

Fotoğraf çekmeye devam eden Angel fotoğraf makinesinin vizöründen Misty'ye bakıyor ve "Buraya bak" diyor. "Ressam olmakla ilgili ne söylemiştin sen? Şu anatomi derslerinle ilgili olarak? Gerçek bir gülüş nasıl olursa öyle gülümse haydi."

4 Temmuz

Artık biliyorsun diye söylüyorum, bu çok hoş görünüyor. Bugün Kurtuluş Günü ve otel tıka basa dolu. Plaj insan kaynıyor. Yazlıkçılar lobiye doluşmuş, hepsi de anakaradan atılacak olan havai fişekleri beklerken ortalıkta dolanıp duruyorlar.

Kızın Tabbi gözkapaklarının her birini yapışkanlı kâğıt bantla kapatmış. Kör vaziyette sağa sola tutunarak lobide yolunu bulmaya çalışıyor. Şömineden, resepsiyon masasına kadar olan alanı adımlarıyla sayıyor ve "... sekiz, dokuz, on..." diye fısıldıyor.

Küçük elleri yol bulmak için yazlıkçılara değdiğinde, ürkerek, hafifçe yerlerinden sıçrıyorlar. Kıza suskun gülücüklerle bakıp kenara çekiliyorlar. Soluk pembe ve sarı eko-

seli yazlık elbisesiyle, siyah saçları sarı bir kurdeleyle at kuyruğu yapılmış bu kız tam bir Waytansea Adası çocuğu. Pespembe ruj ve ojesiyle. Eski ama sevimli bir oyun oynuyor.

Elleri bir duvarın üzerinde boydan boya dolaşıyor, çerçeveli bir tabloya dokunuyor, parmakları bir kitap rafında geziniyor.

Lobi pencerelerinin dışında bir ışık parlıyor ve patlama sesi geliyor. Anakaradan atılan havai fişekler adaya doğru kavis yaparak yaklaşıyor. Sanki otel saldırıya uğramış gibi.

Sarı ve turuncu alevlerden büyük bir fırıldak. Kırmızı ateş patlamaları. Mavi ve yeşil izler ve kıvılcımlar. Patlama sesi hep sonradan geliyor, aynen gök gürlemesinin şimşeği takip etmesi gibi. Misty çocuğunun yanına giderek, "Tatlım, başladı" diyor. "Gözlerini aç da, gelip izle."

Gözleri hâlâ bantla kapalı olan Tabbi, "Herkes buradayken odayı öğrenmem gerekiyor" diyor. Yolu üzerindeki donmuş vaziyette gökyüzünü izleyen yabancılara dokunarak lobinin kapısına, oradan da dışarıdaki verandaya kadar adımlarını sayıyor.

I

5 Temmuz

Misty'yle ilk gerçek randevunuzda, ona bir tual getirmiştin.

Peter Wilmot ve Misty Kleinman ilk randevularında kocaman bir boş arazideki yabani otların arasında oturuyorlar. Yaz arıları ve sinekleri etraflarında dolanıp duruyor. Misty'nin evden getirdiği ekoseli battaniyenin üzerinde oturuyorlar Misty, pirinç köşeleri ve menteşeleri kararmış, cilası sararmış soluk tahtadan yapılma boya kutusunun ayaklarını açarak şövale haline getiriyor.

Bunları zaten hatırlıyorsan geçebilirsin.

Hatırlarsan otlar öyle uzundu ki, güneşin altında oturacak yer açmak için bu otları iyice bastırmak zorunda kalmıştın.

Bahar dönemiydi ve kampustaki herkesin aklında aynı fikir vardı sanki. Yerdeki çerçöpten CD çalar veya bilgisayar kasası yapmak. Köklerle. Tohum zarflarıyla. Havada yoğun bir kauçuk tutkal kokusu vardı.

Hiç kimse manzara resmi yapmak için tual germiyordu. Bunun bir esprisi yoktu. Ama Peter güneşin altındaki o battaniyenin üzerine oturdu. Ceketini açıp sünmüş kazağının eteğini yukarı kaldırdı. Kazağının altında, göğsüyle karnına değen gergiye zımbalanmış boş bir tual vardı.

Gözlerinin altına ve burun kemiğine güneş kremi yerine kara kalem sürmüştün. Yüzünün tam ortasında kocaman kara bir haç vardı.

Eğer şu anda bunu okuyorsan, Tanrı bilir ne kadar zamandır komadaydın. O yüzden bu güncenin yapacağı son şey canını sıkmak olmalı.

Misty sana tuali niye giysilerinin altında o şekilde taşıdığını sorduğunda...

Peter, "Sığacağından emin olmak için" dedi.

Bunu sen söyledin.

Düşünürsen bir parça çimeni nasıl çiğnediğini de anımsayabilirsin. Tadının nasıl olduğunu. Büyük, kare çene kaslarınla çimeni ağzının bir o yanında, bir öbür yanında çiğneyip durmuştun. Elinle otların altını kazıp kum veya çamur parçaları çıkarmıştın.

Misty'nin tüm arkadaşları, salak çimenlerini örmekle meşguldüler. Esprili olsun diye yeterince gerçekçi görünen bir alet yapmaya çalışıyorlardı. Ve sökülmüş gibi görünmeyen bir alet. Gerçek bir tarihöncesi ileri teknoloji ürünü eğlence sisteminin hakiki görüntüsüne sahip olmadığı takdirde işin esprisi kalmıyordu.

Peter boş tuali Misty'ye verirken, "Boyalarla bir resim yap" dedi.

Misty, "Kimse boyalarla resim *resmetmiyor*. Artık yapılmıyor" dedi.

Hâlâ resim yapmaya devam eden tanıdıkları varsa eğer, kendi kan ve döllerini kullanıyorlardı artık. Hayvan barınağındaki canlı köpeklerin veya jelatinli tatlı kalıplarının üzerine resim yapıyorlardı, asla tuale değil.

Ve Peter, "Senin hâlâ tuale resim yaptığına bahse girerim" dedi.

Misty, "Niye?" diye sordu. "Geri zekâlı olduğum için mi? Daha iyisini bilmediğimden mi?"

Ve Peter, "Sus da, resim yap" dedi.

Sözde temsili sanatı aşmışlardı. Hoş resimler yapmayı yani. Görsel alaycılığı öğreniyorlardı sözde. Misty, etkili ironi tekniklerini çalışmayı bırakmak için çok fazla harç ödediklerini söyledi. Hoş bir resmin dünyaya hiçbir şey öğretmediğini söyledi.

Ve Peter, "Bira satın alacak yaşta bile değiliz, dünyaya ne öğretebileceğimizi sanıyorsun?" dedi. Yaban otlarından yuvalarında sırt üstü yatmış, kolunu da başının altına koymuş olan Peter, "İlham almadığın sürece dünyadaki çabaların hiç önemi yok" dedi.

Kaz kafalı olduğun için farkına varmamış olabilirsin ama Misty ondan hoşlanmanı gerçekten istiyordu. Sadece kayıtlarda bulunması açısından, elbisesini, sandaletlerini ve hasır şapkasını sırf senin için giyinip kuşanmıştı. Saçına dokunmuş olsaydın saç spreyinden dolayı kaskatı kesilmiş olduğunu da anlardın.

Wind Song parfümünden o kadar çok sıkmıştı ki, arıları kendine çekiyordu.

Ve Peter boş tuali şövaleye yerleştirdi. "Maura Kincaid şu boktan Güzel Sanatlar Akademisi'ne gitmedi" dedi. Yeşil renkli bir parça salya tükürdü ve başka bir ot sapı alarak ağzına tıktı. Dili yemyeşil olmuştu ve "Yüreğindekileri resmettiğin takdirde, tablonun müzede sergileneceğine eminim" dedi.

Misty yüreğindekilerin saçma sapan şeyler olduğunu söyledi.

Ve Peter ona baktı. "Sevmediğin bir şeyi resmetmenin ne anlamı var ki?" dedi.

Misty sevdiği şeylerin asla satmayacağını söyledi. İnsanlar satın almazdı.

Ve Peter, "Belki de şaşırırsın" dedi.

Bu Peter'ın kendini ifade etme teorisiydi. Profesyonel bir sanatçı olma paradoksu. Aslında anlatacak bir şeyimiz yokken tüm hayatımızı kendimizi en iyi şekilde ifade etmeye çalışarak geçirmemiz. Yaratıcılığın bir etki-tepki sistemi olmasını istiyoruz. Sonuçlar. Pazarlanabilir ürün. Adanmışlık ve disiplinin, tanınmak ve ödüllendirilmeye denk olmasını istiyoruz. Sanat akademisinin tekdüzeliğine kendimizi kaptırıp güzel sanatlar master'ı için lisans programına çalışıyor, çalışıyor, çalışıyoruz. Harika yeteneklerimize rağmen ortaya koyacak hiçbir eserimiz yok. Peter'a göre, bizi bir uyuşturucu bağımlısının, tembel bir serserinin veya salyaları akan bir sapığın bir başyapıt yaratmasından fazla sinirlendiren bir şey yok. Sanki kazayla olmuş gibi.

Gerçekten neyi sevdiğini söylemekten korkmayan bir ahmak.

Peter, "Platon" diyor ve kafasını çevirip otların arasına yeşil bir bulamaç tükürüyor. "Platon, 'Her kim tek başına hünerin kâfi geleceği inancıyla İlham Perileri'nin tapınağına esinlenmeden yaklaşırsa, acemilikten kurtulamayacak ve küstah şiirleri delilerin şarkılarının gölgesinde kalacaktır,' demişti."

Ağzına başka bir ot parçası attı ve çiğnerken, "Öyleyse Misty Kleinman'ı deli yapan nedir?" *diye sordu.*

Çizdiği fantezi evleri ve parke taşlı sokakları. Hiç görmediği büyük balık sürülerinden dönen istiridye teknelerinin üzerinde daireler çizen martıları. Saksılarından aslanağzı ve zinya çiçekleri taşan pencereler. Asla bu saçmalıkları çizeceği yoktu.

"Maura Kincaid" diyor Peter, "kırk bir yaşına kadar eline fırça bile almadı." Soluk tahta kutudan fırçaları çıkararak uçlarını sivriltmeye başladı. "Maura adanın eski ailelerinden gelen iyi bir marangozla evlendi ve birkaç çocuğu oldu" dedi. Kutudan boya tüplerini çıkararak battaniyenin üzerindeki fırçaların yanına yerleştirdi.

"Kocası ölene dek ilgisi yoktu" dedi. "Sonra Maura hastalandı, fena hastalandı, verem gibi bir hastalığa tutuldu. O zamanlar kırk bir yaşına geldin mi yaşlı bir hanım olur çıkardın."

Maura Kincaid çocuklarından biri ölene dek hiç resim yapmamıştı, dedi. "Belki de insanların sevdikleri şeyi yapabilme riskini göze alabilmek için gerçekten acı çekmeleri gerekiyordur" dedi Peter.

Bunların hepsini Misty'ye sen söyledin.

Michelangelo'nun kendisini derisi yüzülmüş bir şehit olarak resmeden bir manik depresif olduğunu söyledin. Henri Matisse apandisiti yüzünden avukatlığı bırakmıştı. Robert Schumann beste yapmaya ancak sağ eline inme indikten sonra, konser piyanistliği kariyerine son verince başlamıştı.

Bunu söylerken cebini karıştırıyordun. Cebinde bir şey arıyordun.

Nietzsche'den ve üçüncü safhadaki frengi hastalığından söz ettin. Mozart ve üremi hastalığından. Paul Klee ve deri sertleşmesi yüzünden eklem ve kaslarının büzülmesinden. Frida Kahlo ve bacaklarının kanayan yaralarla kaplanmasına yol açan spina bifida'dan.* Lord Byron ve yumru ayaklarından. Brontë kardeşler ve tüberkülozlarından. Mark Rothko ve intiharından. Flannery O'Connor ve deri vereminden. İlham; hastalık, yara ve delilik ister.

---

* Arka omurga yayının iki yarısının kaynaşmaması sonucunda omurilik kanalı arka duvarının açık kalmasına bağlı, doğuştan biçim bozukluğu. (y.h.n.)

"Thomas Mann'a göre" dedi Peter, "büyük sanatçılar aslında hastalıklı kişilerdir."

Ve battaniyenin üzerine bir şey bıraktın. Boya tüpleri ve fırçaların arasında suni elmastan bir broş duruyordu. Gümüş bir dolar büyüklüğündeki bu broşun üzerinde berrak camdan taşlar, sarı ve turuncu renkli bir çarkın ortasında ince ince cilalanmış aynalar vardı, hepsi de kesilmiş ve dalgalıydı. Ekose battaniyenin üzerinde gün ışığını parıltılara dönüştürüyormuş gibi görünüyordu. Metali mat gri renkliydi ve elmasları ince, sivri dişlerle tutuyordu.

Peter, "Bu söylediklerimi duyuyor musun?" dedi.

Ve Misty broşu eline aldı. Broştan yansıyan parıltı gözünü kamaştırdı, kör olmuş gibi gözleri kamaştı. Oradaki her şeyle, güneşle ve otlarla olan bağlantısı kopmuştu.

"Bu senin için" dedi Peter. "İlham kaynağı olması için."

Misty'nin her bir taşın üzerinde onlarca kez kırılmış görüntüsü vardı. Yüzünün binlerce parçası.

Elinde parıldayan renklere bakan Misty, "Söylesene" dedi. "Maura Kincaid'in kocası nasıl ölmüş?"

Ve Peter yeşil dişlerinin arasından yeşil renkli salyasını çevrelerindeki uzun otlara tükürdü. Yüzünde siyah haç vardı. Yeşil dudaklarını yeşil diliyle yaladı ve, "Cinayet" dedi. "Onu öldürdüler" dedi Peter.

Ve Misty resim yapmaya başladı.

6 Temmuz

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, yer yer kabarmış duvar kâğıtları ile duvardan sarkan ve içi ölü sinek dolu süt şişesi görünümlü lambalarıyla zavallı eski kütüphanede hatırladığın her şey aynen yerinde duruyor. Tabii, eğer hatırlayabiliyorsan. Çorba gibi sararmış, pejmürde yerküre

modeli de duruyor. Kıtalar Prusya ve Belçika Kongosu gibi yerlere oyulmuş. Üzerinde, "Kütüphaneye Ait Kitaplara Hasar Verenler Hakkında Yasal İşlem Yapılacaktır" yazan çerçeveli uyarı da hâlâ yerinde duruyor.

Yaşlı kütüphaneci Bayan Terrymore hâlâ aynı tüvit döpiyesi giyiyor ama artık yakasında suratı kadar büyük bir rozet var ve üzerinde, "Owens Arsa Finansman Hizmetleriyle Kendinizi Başka Bir Gelecekte Bulabilirsiniz!" yazıyor.

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

Adadaki herkes bu tür reklam mesajları içeren rozetlerden takıyor veya tişörtler giyiyor. Bunlar üstlerindeyken görülürlerse küçük bir hediye veya nakit para kazanıyorlar. Bedenlerini reklam panosuna çeviriyorlar. Üzerinde 1-800'lü hatların yazılı olduğu beysbol şapkaları takıyorlar.

Misty buraya Tabbi'yle birlikte geliyor ve Tabbi'nin bu güz yedinci sınıfa başlamadan evvel öğretmeninin okumasını istediği atlar ve böceklerle ilgili kitapları arıyorlar.

Bilgisayar yok. Internet bağlantısı veya veritabanlarının olmaması demek yazlıkçı yok demek. İçeri kahveyle girilmiyor. Ödünç alınacak video kasetleri veya DVD'ler yok. Fısıldamak dışında hiçbir şeye izin verilmiyor. Tabbi çocuk kitapları bölümündeyken karın da kendi komasında: sanat kitapları bölümü.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde Rembrandt, Caravaggio veya van Eyck gibi büyük ustaların şeffaf kâğıtların üzerinden kopya ederek çizdiklerini öğretiyorlar. Tabbi'nin öğretmeninin izin vermeyeceği bir yöntemle çizmişler. Hans Holbein, Diego Velázquez kasvetli ve karanlık bir yerde kadifeden bir çadırda oturup küçük bir mercekten kâğıda yansıyan dış dünyanın taslağını çizmişler. Veya kavisli bir aynadan yansıyan görüntüleri. Veya iğne deliği yönteminde olduğu gibi, küçük bir delikten minik, karanlık odalarına yansıyan nesneleri. Dış dünyayı tuallerinin perdesine yansıtmışlar. Canaletto, Gainsborough, Vermeer saatlerce, hatta günlerce

karanlıkta oturarak dışarıdaki gün ışığı altında duran bir binayı veya çıplak bir modeli kopyalıyormuş. Hatta bazen doğrudan tuale yansıyan renklerin üzerini boyuyorlarmış. Yarım günde tıpatıp bir portre çıkarabiliyorlarmış.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, *camera obscura*, "karanlık oda"nın Latincesi.

Montaj hattının sanat şaheseriyle buluştuğu nokta. Gümüş oksit yerine boya kullanan bir kamera. Film yerine tual.

Bütün sabahı kütüphanede geçiriyorlar ve bir ara Tabbi gelip annesinin yanında dikiliyor. Tabbi bir kitabı elinde açık tutuyor ve "Anne?" diyor. Burnu hâlâ sayfanın üzerindeyken Misty'ye, "Ortalama bir insan vücudunun tamamen yanıp kül olması için yedi saat boyunca bin altı yüz derecelik bir ateşte yanması gerektiğini biliyor muydun?" diye soruyor.

Kitapta yanmış cesetlerin "boksör pozisyonunda" kıvrılmış ve kömürleşmiş kollarıyla yüzlerini kapatmış vaziyette siyah beyaz resimleri var. Ateşin ısısıyla kızarmış ellerini yumruk yapmışlar. Para karşılığı dövüşen, kömür olmuş boksörler. Kitabın adı *Yangınla İlgili Adli Soruşturma*.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava deneysel endişeyle karışık mide bulandırıcı.

Masasında oturmakta olan Bayan Terrymore, kafasını kaldırıp onlara bakıyor. Misty Tabbi'ye, "Yerine koy onu" diyor.

Bugün karın, kütüphanenin sanat kitapları bölümündeki kitaplara rastgele dokunuyor. Amaçsızca kitaplardan birini açıyor ve açtığı kitapta sanatçıların tuale bir görüntü yansıtmak için ayna kullandıklarında, tuale yansıyan görüntülerin ters olduğu yazıyor. Eski ustaların resimlerindeki insanların çoğunun solak olmasının sebebi bu. Mercek kullandıklarındaysa görüntü tuale baş aşağı yansıyormuş. İmgeyi hangi yönden görürlerse görsünler, her şekilde bozuk oluyormuş. Kitaptaki eski bir ahşap baskıda bir yansımanın

üzerinden çizim yapan bir ressam görülüyor. Sayfanın karşısına biri, "Bunu aklınla yapabilirsin" yazmış.

Kuşların ötmelerinin sebebi bu; bölgelerini belirlemek. Köpeklerin işemelerinin de sebebi aynı.

Maura Kincaid'in Ahşap ve Altın Restoran'daki masalardan birinin altına bıraktığı ölümden sonra yaşam mesajıyla aynı:

"Kütüphaneden herhangi bir kitap seç" yazmıştı.

Kalemle bıraktığı devamlılık etkisi. Ev yapımı ölümsüzlüğü.

Bu yeni mesajın altında *Constance Burton* imzası var.

"Bunu aklınla yapabilirsin."

Misty rastgele bir kitap daha çekiyor ve herhangi bir sayfasını açıyor. Daha sonradan şizofreniye yakalanarak bir akıl hastanesinde ölen ünlü Fransız hakkâk Charles Meryon'la ilgili bir kitap bu. Bir sıra uzun yivli sütunun arkasına inşa edilmiş, klasik taş bir yapı olan Fransa Denizcilik Bakanlığı'ndaki oymalardan birinde gökten inen canavar sürüsünü fark edene kadar, eser mükemmel görünüyor.

Ve canavarların üzerindeki gökyüzüne kurşunkalemle şu yazı yazılmış: "Biz onların yemi ve kapanıyız." İmza *Maura Kincaid*.

Misty gözlerini kapatarak parmaklarını raftaki kitapların sırtlarında gezdiriyor. Deri, kâğıt ve bezin çıkıntılarını hissederek bakmadan bir kitap seçiyor ve herhangi bir sayfayı açıyor.

İşte parlak boyalarında bulunan kurşundan zehirlenerek ölen Francisco Goya. Sağırlık, depresyon ve delirmeye sebep olan kurşun ansefalopatisine yakalanana dek küvetteki boyaları kepçeyle çıkarıp parmaklarıyla tuale süren Goya. Açık sayfada kendi çocuğunu yiyen tanrı Satürn'ün bir tablosu var – kafasız bir vücudun kollarını ısıran böcek gözlü bir devin etrafında siyah lekemsi bir karışım. Sayfanın beyaz boşluğuna biri şöyle yazmış: "Bunu bulduysan, hâlâ kendini kurtarabilirsin."

Constance Burton tarafından imzalanmış.

Bir sonraki kitapta Fransız ressam Watteau kendini gerçek hayatında olduğu gibi tüberkülozdan ölmekte olan solgun, uzun bacaklı bir gitarist olarak resmetmiş. Tabloda mavi gökyüzünün bulunduğu kısma şöyle yazılmış: "Onlara onların resimlerini yapma." İmza *Constance Burton.*

Karın, kendini denemek için kütüphanede yürümeye başlıyor, küçük ve yuvarlak siyah tel çerçeveli gözlüğünün gerisinden bakan yaşlı kütüphanecinin yanından geçiyor. Misty'nin kollarında hepsi açık vaziyette üst üste duran, Watteau, Goya ve karanlık oda ile ilgili kitaplar var. Tabbi yığınla çocuk kitabının bulunduğu bir masadan kafasını kaldırmış, onu izliyor. Edebiyat bölümünde Misty tekrar gözlerini kapıyor ve parmaklarını eski kitapların sırtlarında gezdirerek yürüyor. Hiç sebep yokken duruyor ve bir tanesini çekiyor.

Ménière sendromuna yakalanan ve baş dönmesiyle sağırlık yüzünden hayatı kararan Jonathan Swift ile ilgili bir kitap. Acılı günlerinde, ikisi de kara hiciv olan *Güliver'in Gezileri* ve İngilizlerin, nüfus patlaması olan İrlanda'da çocukları yiyerek hayatta kalabileceklerini öneren *Mütevazı Bir Öneri*'yi yazmıştı. Bu onun en iyi çalışmasıydı.

Kitabın, birinin şunları yazmış olduğu bir sayfası açılıveriyor: "Kendi çocuklarını kurtarmak için sana Tanrının bütün çocuklarını öldürtecekler." İmza *Maura Kincaid.*

Karın bu yeni kitabı kolundakilerin üzerine yerleştirip tekrar gözlerini kapatıyor. Eli kolu kitap dolu, başka bir kitaba dokunmak için uzanıyor. Parmaklarını kitapların sırtında gezdiriyor. Gözleri kapalı vaziyette ileri doğru bir adım atıyor – yumuşak bir duvar ve talk pudrası kokusu. Gözlerini açtığında koyu kırmızı rujlu ve beyaz pudralı bir suratla karşılaşıyor. Alnında yeşil bir başlık, onun üzerindeyse gri kıvırcık saçlar var. Başlığın üzerinde, "*Tam* Memnuniyet için 1-800-555-1785'i arayın" yazıyor. Bunun altında kara çerçeveli gözlük. Tüvit bir döpiyes.

Bir ses, "Affedersiniz" diyor. Bayan Terrymore bu, kütüphaneci. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikiliyor.

Ve Misty bir adım geriliyor.

Koyu kırmızı ruj, "Kitaplara zarar vermemek için o şekilde üst üste koymazsanız çok sevinirim" diyor.

Zavallı Misty üzgün olduğunu söylüyor. Her zaman dışlanan kişi olarak kitapları masanın üzerine bırakmak için dönüyor.

Ve Bayan Terrymore ellerini açarak, "Lütfen siz bırakın, ben koyarım onları raflara. Lütfen" diyor.

Misty, henüz değil, diyor. Kitapları ödünç almak istediğini söylüyor ve iki kadın kucak dolusu kitap için güreşirlerken kitapların bir tanesi kayarak yere yapışıyor. Surata atılan tokat kadar yüksek bir ses çıkıyor. Şu yazının görüldüğü sayfa açılıyor: "Onlara onların resimlerini yapma."

Ve Bayan Terrymore, "Korkarım bunlar referans kitapları" diyor.

Ve Misty öyle olmadığını söylüyor. Hepsi değil. "Bunu bulduysan, hâlâ kendini kurtarabilirsin" yazısı okunabiliyor.

Kütüphaneci siyah tel çerçeveli gözlüğüyle bunu görüyor ve "Hep daha fazla zarar. Her sene" diyor. Kara ceviz bir kasanın içinde duran ayaklı saate bakıyor ve "Kusura bakmayın ama bugün erken kapattık" diyor. Kolundaki saatle ayaklı saati karşılaştırıyor ve "On dakika önce kapandık" diyor.

Tabbi kitaplarını almış bile. Ön kapıda bekliyor ve "Çabuk ol anne. İşe yetişmen gerekiyor" diye sesleniyor.

Ve kütüphaneci tüvit ceketinin cebine elini daldırarak büyük, pembe bir silgi çıkarıyor.

7 Temmuz

Küçük beyaz zavallı Misty Marie Kleinman ada kilisesinin renkli camlı pencerelerini daha okuma yazmayı sökmeden

önce çizebiliyordu. Hayatında hiç renkli cam bile görmemişken. Daha önce kiliseye gitmemişti, hiçbir kiliseye. Allahsız küçük Misty Kleinman, Waytansea Burnu'nda bulunan köy mezarlığındaki mezar taşlarını çizebiliyordu, çizdiklerinin rakamlar ve kelimeler olduğunu bilmeden mezar taşlarının üzerindeki tarihleri ve kitabeleri çizebiliyordu.

Şimdi kilisede otururken en başta ne hayal kurduğunu ve sonra buraya gelince gerçekte ilk olarak ne gördüğünü hatırlaması onun için oldukça zor. Mihrabın üzerindeki mor örtü. Cilayla kararmış, kalın tahta kirişler.

Çocukken de aynen böyle hayal etmişti. Ama bu imkânsız.

Grace yanında oturmuş dua ediyor. Grace'in yanındaysa Tabbi var ve ikisi de diz çökmüşler. Ellerini kavuşturmuşlar.

Grace'in gözleri kapalı, dudakları da sanki ellerine fısıldar gibi, "Gelinimin, sevdiği resim işlerine dönmesine izin ver. Tanrının kendisine verdiği üstün yeteneği çarçur etmesine izin verme..." diyor.

Çevrelerindeki tüm eski adalı aileler fısıltı halinde dua ediyorlar.

Arkalarından bir ses, " Tanrım lütfen Peter'ın karısına işe başlamak için gerekeni ihsan eyle..." diye fısıldıyor.

Başka bir ses, yaşlı Bayan Petersen, " yabancılar iyice yoldan çıkmadan önce Misty'nin bizi kurtarmasına yardım et..." diye dua ediyor.

Hatta kendi kızın Tabbi bile, "Tanrım annemin aklını başına toplayıp sanatını yapmaya başlamasına müsaade et..." diye fısıldıyor.

Waytansea Adası'ndaki balmumundan yapılmış tüm insan heykelleri Misty'nin etrafında diz çökmüşler. Tupper'lar, Burton'lar ve Nieman'lar; hepsinin gözleri kapalı, ellerini kavuşturup Tanrıdan Misty'nin resim yapmasını sağlamasını diliyorlar. Hepsi de onun kendilerini kurtaracak gizli bir yeteneğe sahip olduğunu düşünüyorlar.

Ve zavallı karın Misty, yani buradaki tek aklı başında insan sadece şey yapmak istiyor – yani, tek istediği bir kadeh içki.

Birkaç kadeh içki. Birkaç aspirin. Ve tekrar.

Herkesin suratına şu lanet olası duaları etmemelerini haykırmak istiyor.

Orta yaşına gelip de hayalini kurduğun o çok ünlü ressam olamayacağını ve insanların yüreğine dokunarak onlara esin kaynağı olacak bir tablo yapamayacağını anladıysan. Yeteneğin yok işte. Sende o kafa veya ilham kaynağı yok. Başyapıt yaratmak için gereken özelliklerin hiçbirine sahip değilsin. Yaptığın işlerin koca koca taş evler ve büyük çiçek bahçelerinden –Georgia'da Tecumseh Gölü'ndeki küçük bir kızın yalın düşlerinden– ibaret olduğunu fark ediyorsan, yaptığın herhangi bir resmin halihazırda bayağılık bokundan geçilmeyen dünyaya biraz daha bok katmaktan başka işe yaramayacağını görüyorsan. Kırk bir yaşına bastığını ve Tanrı vergisi potansiyelinin tükendiğinin farkına varıyorsan eğer, evet, şerefe.

Haydi şerefe. Fondip.

Asla bundan daha zeki olmayacaksın.

Çocuğuna daha iyi hayat standartı sunamayacağını –iyi bir yana, sen çocuğuna karavan kampında oturan annenin sana sağladığı hayat kalitesini bile sağlayamıyorsun– ve bu da ne üniversite veya Güzel Sanatlar Akademisi'ne gidebileceği, ne de düşleri olabileceği anlamına geliyorsa ve ona annesi gibi garson olmak dışında hiçbir şey veremediğini fark ediyorsan.

İçelim.

İşte bu köleler kraliçesi Misty Marie Wilmot'un hayatının sıradan bir günü.

Peki ya Maura Kincaid?

Ya Constance Burton?

Waytansea resim ekolü. Onlar farklıydı, farklı doğmuşlardı. Her şeyin basit görünmesini sağlayan şu ressamlar.

Gerçek şu ki, bazı insanlar yeteneklidir ama çoğu değildir. Çoğumuz şan şöhret sahibi olmadan, hiç böbürlenmeden meslek hayatlarımızı bitireceğiz. Zavallı Misty Marie gibi insanlar sınırlı, sınırda budalalardır ama engelliler için ayrılmış park yerini kullanmaya hakları yoktur. Ya da Özel Olimpiyat Oyunları'na katılmaya. Herkes gibi tonla vergi öderler ama et lokantasında onlara özel mönü verilmez. Banyoları aşırı büyük değildir. Otobüsün ön sıralarında özel bir yere sahip değildirler. Siyasi lobileri yoktur.

Hayır, ne yazık ki, karının işi başkalarına alkış tutmak olacak.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde Misty'nin de tanıdığı bir kız, içi ıslak çimento dolu bir mutfak robotunu motoru yanıp da dumanlar çıkana kadar çalıştırmıştı. Bu onun ev hanımı olarak geçirilen bir yaşamı ifade etme biçimiydi. Şu anda o kız muhtemelen bir çatı arasında organik yoğurt yiyerek yaşıyordur. Zengin olmuştur ve bağdaş kurup oturabiliyordur.

Misty'nin Güzel Sanatlar Akademisi'nden tanıdığı başka bir kız ağzına kuklalar yerleştirerek üç perdelik bir oyun sergilemişti. Bunlar diline geçirebileceğin küçük kostümlerdi. Fazla kostümleri yanağının iç kısmında tutardın, aynen tiyatro sahnesinin iki yanındaki odalar gibi. Sahne aralarında dudaklarını kapaman perdenin kapanması demekti. Dişlerin, sahne önündeki ışık ve perde kemeri vazifesi görürdü. Dilini sıradaki kostüme sokardın. Üç perdelik bir oyundan sonra kızın ağzının kenarında çatlaklar oluşmuştu. Orbicularis oris'inin şekli bozulmuş, esnemişti.

Bir gece galeride *Anlatılmış En Büyük Hikâye*'nin kısa bir versiyonunu sergilerken boğazına *minik bir deve* kaçtığı için bu kız az daha ölüyordu. O günlerde muhtemelen aldığı bağış paralarını bol bol harcıyordu.

Misty'nin sevimli ev resimlerine övgüler yağdıran Peter o denli yanılıyordu ki. Adada saklanıp sevdiği tarzda resimler yapmasını söyleyen Peter'ın tavsiyeleri sıçmıştı.

Tavsiyelerin ve övgülerin öylesine sıçmıştı ki.

Sana göre Maura Kincaid bir konserve fabrikasında yirmi yıl boyunca balık temizlemişti. Çocuklarını lazımlığa işemeleri için terbiye etmiş, bahçesine bakmıştı ve sonra bir gün oturup bir başyapıt yaratmıştı. Kaltak. Diploması yoktu, atölyede vakit de geçirmemişti ama sonsuza dek ünlüydü. Onunla hiçbir zaman tanışmayacak milyonlarca insanın sevgisini kazanmıştı.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava yer yer kıskançlık krizleriyle karışık acı dolu.

Peter, annen hâlâ tam bir kaltak, bilesin. Desenleri artık üretilmeyen porselen takımların parçalarını tedarik eden bir firmada yarım gün çalışıyor. Öğle yemeğinde zengin bir yazlıkçı kadının, pastel renkli ipek-örgü bir elbise giymiş bronz bir iskeletin, "Satın alacak bir şey olmayınca, burada zengin olmanın ne anlamı var ki?" dediğini duymuş.

Bunu duyduğundan beri Grace resim yapması için karını sıkıştırıp duruyor. İnsanların sahip olmak için yaygarayı koparacakları bir şey yapması için. Sanki Misty kıçından bir başyapıt çıkarıp Wilmot ailesinin servetini geri getirebilirmiş gibi.

Sanki bu şekilde bütün adayı kurtarabilirmiş gibi.

Tabbi'nin yaş günü, o önemli on üçüncü yaş günü yaklaşıyor ve hediye alacak para yok. Misty, Tecumseh Gölü'ne gidip yaşayabilmeleri için bahşişlerini biriktiriyor. Sonsuza dek Waytansea Oteli'nde kalamazlar. Zenginler adayı canlı canlı yiyip bitiriyorlar ve Misty, Tabbi'nin fakirlik içinde, zengin oğlanların uyuşturucu baskısı altında yetişmesini istemiyor.

Misty yaz sonuna doğru teminatı ödeyebilecek duruma geleceklerini düşünüyor. Ama Grace konusunda ne yapacağını bilmiyor. Annenin yanlarına taşınabileceği arkadaşları olmalı. Ayrıca kilise de ona her zaman yardım eder. Kadınlar Sofrası Derneği.

Kilisede etraflarında, renkli camlara çizilmiş azizler var; hepsine oklar ve bıçaklar saplanmış, ateşlerde yanıyorlar ve şimdi Misty'nin aklına sen geliyorsun. Acı çekmenin yüce ilhama ulaşmak için bir araç olduğuyla ilgili teorilerin. Maura Kincaid'le ilgili hikâyelerin.

Sefalet ilham kaynağı olsaydı, Misty çoktan zirveye çıkmış olurdu.

Tüm ada halkı etrafında diz çökmüş Misty'nin resim yapması için dua ediyor. Kurtarıcıları olması için.

Etraflarındaki azizler acı çekerken gülümseyerek mucizeler yaratıyorlar ve Misty uzanıp bir ilahi kitabını eline alıyor. Kimi kapaksız, kiminin arasından saten kurdele sarkan onlarca eski ilahi kitabının içinden Misty bu kitabı çekiyor. Rastgele bu kitabı seçip açıyor. Ve hiçbir şey olmuyor.

Sayfaları karıştırıyor ama hiçbir şey yok. Sadece dualar ve ilahiler. İçinde karalanmış herhangi bir gizli mesaj yok.

Fakat kitabı yerine koymak için eğildiğinde kitabın durduğu yerde tahtaya kazınmış mesajı görüyor: "Çok geç olmadan adayı terk et."

İmza, *Constance Burton.*

8 Temmuz

Beşinci gerçek randevularında Peter, Misty'nin yapmış olduğu resmi, etrafına karton geçirip çerçeveliyordu.

Peter, sen, Misty'ye, "İşte bu. Bu resim. Bu resim müzeye konacak" diyordun.

Resim verandalarla çevrili, ağaçlarla gölgelenmiş bir evin bulunduğu bir peyzajdı. Evin pencerelerine dantel perdeler asılmıştı. Beyaz kazıklardan yapılmış çitlerin gerisinde güller açmıştı. Güneş ışığı huzmelerinin arasında mavi kuşlar uçuyordu. Taş bacaların birinden duman süzülüyordu.

Misty'yle Peter kampusun yakınındaki çerçevecideydiler ve Misty kimse görmesin diye dükkânın vitrinini sırtıyla kapatmaya çalışıyordu.

Misty ve sen.

Birileri tablosunu görmesin diye bedenini siper ediyordu.

İmzasını aşağıya, kazıklı çitin altına atmıştı, *Misty Marie Kleinman*. İmzanın sonunda bir gülen surat eksikti. Kleinman'daki *i* harfinin noktasını kalp şeklinde çizmişti.

"*Kitch* eserler müzesinde olabilir" dedi Misty. Bu çocukluğundan beri yaptığı resimlerin biraz daha düzgün bir versiyonuydu sadece. Hayalindeki kasaba. Ve bunu görmek, en çirkin ve şişman olduğu zaman çekilmiş çıplak bir resmini görmekten beterdi. Misty Marie Kleinman'ın basmakalıp küçük yüreği buradaydı işte. Hayatının sonuna kadar değişmeyecek olan zavallı, yapayalnız altı yaşındaki bir çocuğun şekerden düşleri. Dokunaklı, sevimli suni elmastan ruhu.

Ona kendini iyi hissettiren küçük basmakalıp sır.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için Misty omzunun üzerinden arkasını kesip durdu. Kimse, en klişe, en dürüst yanının burada suluboya resme dönüşmüş halini görmüyordu.

Tanrı Peter'ı korusun, kartonu kesti ve resmi ortaladı.

Kartonu sen kestin.

Peter, dükkândaki tezgâhın üzerinde duran kombine gönyeyi ayarladı ve çerçevenin kenarlarını kesti. Peter, resme bakınca yüzünün bir yarısıyla gülümsedi, zygomatic major kası ağzının bir yanını yukarı çekti. Gülen taraftaki kaşını kaldırdı. "Veranda tırabzanını mükemmel çizmişsin" dedi.

Dışarıda, Güzel Sanatlar Akademisi'nden bir kız kaldırımdan yürüyordu. Bu kız, son "çalışması"nda oyuncak ayısının içine köpek boku doldurmuştu. Bu işi yaparken taktığı mavi plastik eldivenler öyle kalındı ki, parmaklarını güçlükle hareket ettirebiliyordu. Kız güzelliğin köhnemiş

bir mefhum olduğunu düşünüyordu. Yapay. Bir kandırmaca. Yeni bir tarz üzerinde çalışıyordu. Klasik Dada temasına yeni bir bakış açısı getiriyordu. Atölyesinde oyuncak ayısının içini boşaltmış, otopsi yapar gibi suni kürkünü yararak açmış ve sanat eserine dönüşmeye hazır hale getirmişti. Lastik eldivenlerine kahverengi pislik bulaşmıştı, iğneyle kırmızı dikiş ipliğini güçlükle elinde tutuyordu. Yaptığı bu işe şu ismi vermişti: *Çocukluk Sanrıları.*

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki diğer çocuklar, zengin ailelerin çocukları, Avrupa ve New York'a giderek gerçek sanatı görmüş olan çocuklar da bu tür çalışmalar yapıyorlardı.

Misty'nin sınıfındaki başka bir oğlan, yıl sona ermeden önce domuz şeklindeki bir kumbarayı menisiyle doldurmaya çalıştığı için mastürbasyon yapıyordu. Bu çocuk vakıf parasının kâr hisseleriyle yaşıyordu. Başka bir kız farklı renklerdeki suluboya tabletlerini yuttuktan sonra ipeka şurubu içip başyapıtını kusmuştu. Bu kız okula İtalya'dan alınmış bir motosikletle geliyordu ve bu alet ona Misty'nin büyüdüğü kamptaki karavandan daha pahalıya mal olmuştu.

Çerçevecideki o sabah Peter, çerçevenin köşelerini bitiştirdi. Parmaklarıyla yapıştırıcı sürüp vida takmak için köşelere delikler açtı.

Hâlâ tezgâhla vitrinin arasında durup gölgesiyle gün ışığını kesen Misty, "Gerçekten iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ve Peter, "Ha şunu bileydin..." dedi.

Bunu sen söyledin.

Peter, "Işığı kesiyorsun. Göremiyorum" dedi.

"Çekilmek istemiyorum" dedi Misty ona. "Dışarıdaki insanlar görebilir."

Tüm şu köpek boku, meni ve kusmuk meselesi. Cam kesiciyle camı keserken gözünü küçük kesici çarktan ayırmayan ve kulağının arkasına bir kurşunkalem sıkıştırmış

olan Peter, "Yaptıkları şeylerin iğrenç kokuyor olması onları sanatsal yapmaz" dedi.

Camı iki parçaya bölerken, "Bok, estetik bir klişedir" dedi. İtalyan ressam Piero Manzoni'nin kendi bokunu kutulayıp üzerine de, "%100 Sanatçı Boku" yazan etiketler yapıştırdığını ve insanların bunları satın aldığını anlattı.

Peter kendi ellerine öylesine konsantre olmuştu ki, Misty de izlemek zorunda kaldı. Vitrine bakmadığı bir sırada arkalarındaki kapının çanının sesini duydular. Dükkâna biri girmişti. Tezgâha bir gölge daha düştü.

Peter bakmadan, "Selam" dedi.

Ve yeni gelen oğlan da, "Selam" dedi.

Arkadaş belki de Peter'ın yaşlarındaydı, sarışındı ve çenesinde kıllar vardı ama buna sakal denemezdi. Güzel Sanatlar Akademisi'nden bir başka öğrenci. Waytansea Adası'ndan gelen bir başka zengin çocuktu. Mavi gözlerini tezgâhtaki tabloya dikip öylece durdu. Aynen Peter gibi yüzünün yarısıyla gülümsedi. Kanser olduğunu öğrenince gülümseyen birinin bakışıydı bu. Ellerinde gerçek silahlar bulunan soytarılardan oluşan bir ateş mangasıyla karşı karşıya kalmış birinin bakışı.

Peter gelene bakmadan camı parlatıp yeni çerçeveye yerleştirdi. "Resim hakkında ne demek istediğimi anladın mı şimdi?" dedi.

Arkadaşı, verandayla çevrili eve, kazıklı çite ve mavi kuşlara baktı. Misty Marie Kleinman imzasına baktı. Yarı gülümseyerek kafasını salladı ve "Evet, Tupper'ların evi" dedi.

Bu Misty'nin uydurduğu bir evdi. Kendi icat ettiği.

Arkadaşın kulaklarından birinde tek bir küpe vardı. Peter ve arkadaşlarının Waytansea Adası tarzında, eski bir sahte mücevher parçasıydı. Saçlarının arasına gömülmüş olan, büyük ve kırmızı mineden kalbin çevresindeki altın telkâri bir küpeydi bu ve kırmızı cam ile cam kesme mücevherler altının içinde parıldıyordu. Oğlan sakız çiğniyordu. Kokusundan naneli olduğu anlaşılıyordu.

Misty, "Selam" dedi. "Ben, Misty."

Ve oğlan ona aynı lanetli gülümsemeyle baktı. Sakızını çiğnemeye devam ederken, "Bu o mu yani? Efsanevi hanımefendi bu mu?" diye sordu.

Resmi çerçeveye, camın gerisine yerleştiren ve işinden başka bir şeye bakmayan Peter, "Ne yazık ki öyle" dedi.

Misty'ye bakmaya devam eden oğlan, gözlerini kızın her yanında, ellerinde ve bacaklarında, yüzünde ve göğüslerinde gezdirdi, kafasını yana yatırıp inceledi. Sakızını çiğnemeye devam ederken, "Doğru kişi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Misty'nin içindeki saksağan, içindeki küçük prenses yanı, gözlerini oğlanın kulağındaki parlak kırmızı küpeden ayıramıyordu. Parıldayan mine kalp. Yakut rengi kristallerden yansıyan kırmızı pırıltı.

Peter resmin arkasına bir karton parçası yerleştirip kenarını seloteyple yapıştırıp kapattı. Başparmağıyla bandı sağlamlaştırırken, "Resmi gördün" dedi. Durup iç geçirdi, göğsü önce şişti, sonra çöktü ve "Ne yazık ki gerçekten aradığımız kişi o" dedi.

Misty'nin gözleri arkadaşın karmakarışık sarı saçının arasından sallanan küpeye kenetlenmişti. Küpenin kırmızı parıltısı Noel ışıkları ve doğum günü mumları gibiydi. Vitrinden süzülen güneş ışığında küpe, Dört Temmuz'da atılan havai fişekler ve Sevgililer Günü'nde verilen gül buketleri gibiydi. Parıltıya bakarken Misty, elleri, yüzü ve bir adı olduğunu unuttu.

Nefes alıp vermeyi unuttu.

Peter, "Sana ne dedim yahu?" dedi. Artık Misty'ye bakıyordu. Kırmızı küpeden büyülenişini izlerken, "Eski mücevherlere dayanamıyor" dedi.

Sarışın herif Misty'nin de gözlerini kendisine diktiğini gördü ve her iki mavi gözünü de kaydırarak kızın gözlerinin neye odaklandığını görmeye çalıştı.

Küpenin kristal parıltısında Misty hiç görmediği şampanyanın parıltısını gördü. Kumsal ateşinden sıçrayarak helezoni hareketlerle Misty'nin sadece hayalini kurabildiği yaz yıldızlarına yükselen kıvılcımlar vardı. Orada, çizdiği hayali salonlardaki kristal avizelerin parıltısı vardı.

Zavallı, yapayalnız bir çocuğun tüm özlemleri ve aptalca ihtiyaçları. İçindeki aptal, aydınlanmamış parça, içindeki ressam değil de, bön kişilik o küpeyi, küpenin zengin pırıltısını sevmişti. Şekerlemelerin parıltısı. Kristal bir tabaktaki şeker. Hiç gitmediği bir evdeki bir tabak. Bunun derin veya anlaşılmaz bir tarafı yok. Tapmaya programlandığımız şeyler sadece. Altından sikkeler ve gökkuşakları. Yeterince eğitilmiş olsaydı, görmezden gelebileceği takılar.

Sarışın, Peter'ın arkadaşı, elini kaldırıp önce kendi saçına, sonra küpesine dokundu. Ağzı öyle hızlı açıldı ki sakızı yere düştü.

Senin arkadaşın.

Ve sen, "Dikkat et dostum, onu benden çalıyormuşsun gibi görünüyor..." dedin.

Ve arkadaş parmaklarını saçlarında gezdirip küpeyi çekti. Çıkan ses hepsini irkiltti.

Misty gözlerini açtığında sarışın oğlan küpesini uzatıyordu, mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Yırtılan kulakmemesi lime lime, iki çatallı parçaya ayrılmıştı ve iki ucundan da kan damlıyordu. "Haydi" dedi, "al bunu." Ve küpeyi tezgâha fırlattı. Küpe, altın ve sahte yakutların kırmızı parıltısını ve kanı sıçratarak tezgâha indi.

Küpenin arkasındaki vidası hâlâ yerinde duruyordu. Öyle eskiydi ki, arkasındaki altın kararmıştı. Küpeyi öyle hızlı çekmişti ki, ucundan sarı saçlar sarkıyordu. Saçların ucunda, koptuğu yerden gelen beyaz yumuşak kökler de duruyordu.

Bir eliyle kulağını avuçlayan ve parmaklarının arasından kan sızan oğlan gülümsedi. Corrugator kası açık renk kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve oğlan, "Üzgünüm, Petey. Görünen o ki şanslı herif sensin" dedi.

Ve Peter çerçevelenmiş ve tamamlanmış tabloyu havaya kaldırdı. Misty'nin imzası alttaydı.

Müstakbel karının imzası. Onun burjuva, küçük ruhu.

Şimdiden kırmızı parıltının kanlı noktasına uzanmış olan müstakbel karın.

"Yaa" dedi Peter, "o şanslı piç benim işte."

Peter'ın, bir elini hâlâ kulağına bastıran ve parmaklarının arasından sızan kan kollarından akarak dirseğinden damlayan arkadaşı birkaç adım geri gitti. Diğer eliyle kapıya uzandı. Başıyla küpeyi işaret etti ve "Senin olsun. Düğün hediyesi" dedi. Ve gitti.

9 Temmuz

Bu akşam Misty, Tabbi'yi yatağa yatırırken kızın, "Wilmot Nine'yle bir sırrımız var" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Wilmot Nine herkesin sırlarını bilir.

Grace pazar ayininde kilisede otururken Misty'yi dürtükleyerek Burton'ların zavallı, kederli gelinleri için kiliseye şu renkli camlarla süslü yuvarlak pencereyi nasıl bağışladıklarını anlatıyor – işin aslı şu ki Constance Burton resim yapmayı bırakmış, kendini ölesiye içkiye vermiş.

İşte sana iki yüz yıllık Waytansea utancı ile sefaleti; ve annen bunun her ayrıntısını tekrar tekrar anlatabiliyor. Tacir Sokağı'ndaki İngiliz yapımı dökme demir banklar, altı mil uzaktaki anakaraya yüzmeye çalışırken boğulan Maura Kincaid anısına oraya konmuş. Vaiz Sokağı'ndaki İtalyan çeşmesi – Maura'nın kocasının anısına yaptırılmış.

Peter'a göre öldürülmüş olan koca.

Sana göre.

Bu, bütün Waytansea kasabası halkının paylaştığı bir koma.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Wilmot Anne sana sevgilerini yolluyor.

Seni ziyaret etmek istemiyor değil.

Yatağa girmiş olan Tabbi kafasını çevirip camdan dışarı bakıyor ve "Pikniğe gidebilir miyiz?" diyor.

Karşılığını ödeyecek paramız yok ama sen öldüğün anda Wilmot Anne sedefli kabuk şeklindeki bir eyere yan oturmuş çıplak Venüs heykeli gibi şekil verilmiş pirinç ve bronz bir çeşme seçti bile.

Misty onları Waytansea Oteli'ne taşıdığında Tabbi yanında yastığını getirdi. Hepsi bir şeyler getirdiler. Karın senin yastığını getirdi çünkü yastık senin gibi kokuyor.

Misty, Tabbi'nin odasındaki yatağın kenarına oturmuş parmaklarıyla çocuğunun saçlarını tarıyor. Tabbi babasının uzun, siyah saçlarını ve yeşil gözlerini almış.

Senin yeşil gözlerini.

Tabbi'nin otelin çatı katındaki koridorda büyükannesiyle paylaştığı, annesininkine bitişik küçük bir odası var.

Adadaki köklü ailelerin hemen hepsi evlerini kiraya verip otelin çatı katına yerleşti. Odaların duvarları solgun desenli kâğıtla kaplanmış. Her bir birleşim yerinden kabaran duvar kâğıdı. Her odada duvara vidalı paslı bir lavabo ve minik bir ayna var. Boyası kalkmış, nevresimi sünmüş iki veya üç somya var her odada. Bunlar, eğimli tavanların altındaki, küçük pencerelerin, otelin eğimli çatısında küçük köpek kulübeleri gibi sıra sıra dizilmiş çatı pencerelerinin ardındaki kapanık odalar. Tavan arası bir kışla, beyazlardan oluşan kibar tabaka için bir mülteci kampı. Malikânede doğanlar koridorun sonundaki bir banyoyu ortaklaşa kullanıyorlar artık.

Daha önce hiç çalışmamış olan bu insanlar, bu yaz garsonluk yapıyorlar. Sanki herkesin parası aynı anda tükenmiş gibi, tüm adalı aristokratlar bu yaz oteldeki bavulları taşıyorlar. Otel odalarını temizliyorlar. Ayakkabı cilalıyorlar.

Bulaşık yıkıyorlar. Parlak saçlı, uzun bacaklı ve mavi gözlü sarışınlardan oluşan bir hizmet endüstrisi. Bir koşu temiz kül tablası getirecek veya bahşiş almayacak kadar kibar, neşeli ve hevesliler.

Ailen –karın, çocuğun ve annen– çökmüş, boyası dökülmüş somyalarda ve üzerinde eski kibar hayatlarından kalma saklanmış gümüş ve kristalden kutsal emanetlerin asılı olduğu, duvarları dökülen odalarda kalıyorlar.

Gözünde canlandırmak kolay değil ama adalı tüm aileler gülümsüyorlar, ıslık çalıyorlar. Sanki bu bir maceraymış gibi. Ahmakça bir cümbüşmüş gibi. Sanki sırf merak ettikleri için hizmet sektöründen bir iş bulmuşlar gibi. Sanki bu yorucu yaltaklanma vaziyeti hayatlarının sonuna kadar sürmeyecekmiş gibi. Kendi hayatları ve çocuklarının hayatları. Sanki bu yenilik bir ay sonra heyecanını kaybetmeyecekmiş gibi. Aptal değiller. Hiçbiri daha önce yoksulluk çekmemiş. Karın gibi değiller; o, akşam yemeğinde gözleme yemeye alışık. Belediyenin dağıttığı peyniri yemeye. Süttozu kullanmaya. Çelik burunlu ayakkabılar giymeye ve kahrolası çalar saati yumruklamaya.

Tabbi'yle orada otururken Misty, "Eee, neymiş bakalım şu sır?" diyor.

Ve Tabbi, "Söylemem" diye cevap veriyor.

Misty örtüyü kızın omuzlarının altına sokuşturuyor, geriye sadece gri iplik parçaları ve çamaşır suyu kokusu kalana dek yıkanmış eski otel çarşafları ve battaniyeleri bunlar. Tabbi'nin başucu lambası, üzeri çiçek desenli pembe porselen bir abajur. Lambayı evden getirdiler. Kitaplarının çoğu, daha doğrusu uygun olanları burada. Yaptığı palyaço resimlerini de getirip yatağının üzerine astılar.

Büyükannesinin yatağı Tabbi'ninkine öyle yakın ki, elini uzattığında yüz yıl öncesinden kalma Paskalya elbiseleri ve Noel giysilerinden yapılma kadife parçalı yatak örtüsüne dokunabiliyor. Yastığının üzerinde kırmızı deri kaplı gün-

cesi duruyor, üzerinde boydan boya altın harflerle, "Günce" yazıyor. Grace Wilmot'un tüm sırları onun içinde saklı.

Misty, "Kıpırdama tatlım" diyor ve Tabbi'nin yanağına düşmüş bir kirpik tanesini alıyor. Kirpiği iki parmağının arasında ovuşturuyor. Aynı babasının kirpikleri gibi uzun.

Senin kirpiklerin.

Tabbi'nin ve büyükannesinin ikiz yatakları yüzünden odada pek kıpırdayacak yer kalmadı. Wilmot Anne güncesini getirdi. Onu ve içi nakış ipliği dolu dikiş sepetini. Nakış iğneleri, tığlar ve nakış kasnağı. Lobide yaşlı hanım arkadaşlarıyla veya hava güzelse kumsalın yakınındaki kaldırımda otururken oyalanmak için yaptığı bir şey.

Annen de diğer tüm köklü ve iyi Mayflower aileleri gibi yük vagonunu Waytansea Oteli'ndeki çemberin içine almış, korkunç yabancıların istilasının sona ermesini bekliyor.

Çok saçma olmasına rağmen Misty resim gereçlerini getirdi. İçinde yağlıboya ve suluboyalarının olduğu soluk tahtadan boya kutusu, kâğıtları ve fırçaları odanın bir köşesinde atılmış duruyor.

Ve Misty, "Tabbi, tatlım?" diyor. "Tecumseh Gölü'ne gidip Kleinman Anneannenle yaşamak istiyor olabilir misin?" diye soruyor.

Ve Tabbi hayır anlamında kafasını iki yana sallıyor, durunca da, "Wilmot Nine bana babamın niye hep öfkeden kudurduğunu söyledi" diyor.

Misty, "'Kudurmak' kelimesini kullanma lütfen" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Wilmot Nine şu anda lobiden tahta bir panelle ayrılmış olan odadaki büyük saatin önünde kocakarı arkadaşlarıyla briç oynuyor. Odadaki en yüksek ses muhtemelen saatin ileri geri sallanan büyük sarkacının çıkardığı tik tak sesleridir. Ya briç oynuyordur ya da lobideki şöminenin yanında duran kırmızı deriden sallanan sandalyede oturmuş elindeki kalın pertavsızla kucağındaki kitabın sayfalarını hatmediyordur.

Tabbi çenesini battaniyenin saten kenarının altına sokuyor ve "Ninem bana babamın seni niye sevmediğini söyledi" diyor.

Ve Misty, "Babacığın tabii ki beni seviyor" diyor.

Ve tabii ki yalan söylüyor.

Odanın küçük çatı pencerelerinden otelden yayılan ışığın altında parıldayan dalgalar görünüyor. Sahilin öteki ucunda parıldayan okyanusa uzanan orman ve kayalardan meydana gelen bir yarımadadan ibaret olan Waytansea Burnu kara bir çizgi gibi duruyor.

Misty pencereye gidip, parmak uçlarıyla pervaza dokunuyor ve "Açık mı kalsın, kapatayım mı?" diye soruyor. Pervazın beyaz boyası kabarıp pul pul olmuş. Misty bunları toplarken tırnaklarının arasına boya parçaları kaçıyor.

Kafasını yastığında ileri geri sallayan Tabbi, "Hayır, anne" diyor. "Wilmot Nine babamın seni asla gerçekten sevmediğini söylüyor. Sadece seni buraya getirmek ve burada kalmanı sağlamak için seviyor numarası yapmış."

"Beni buraya getirmek için mi?" diyor Misty. "Waytansea Adası'na mı?" İki parmağıyla kabaran boyaları kazıyor. Alttan çıkan cilalı tahtanın rengi kahverengi. Misty, "Büyükannen sana başka neler anlattı?" diye soruyor.

Ve Tabbi, "Ninem senin ünlü bir ressam olacağını söylüyor" diyor.

Sanat teorisi dersinde, büyük bir komplimanın surata vurulan bir tokattan çok daha fazla can yaktığını öğrenmezsin. Misty ünlü bir ressam olacakmış. Lanet olası köleler kraliçesi, şişko Misty Wilmot.

Pervazın beyaz boyasını kazıdıkça altından kelimeler çıkıyor. İster mum, ister yağlı bir parmakla, ister akasya sakızıyla yazılmış olsun, alttan çıkan olumsuz bir mesaj. Uzun zaman önce biri buraya görünmeyen bir yazı yazmış ve üstüne yapılan boya da tutmamış.

Tabbi, bir tutam saçını kaldırıp ucuna bakıyor ama öyle yakın tutuyor ki gözleri şaşı oluyor. Sonra tırnaklarına ba-

kıyor ve "Ninem burunda piknik yapmamız gerektiğini söylüyor" diyor.

Okyanus, Peter'ın okulda taktığı berbat mücevherler gibi parlıyor. Waytansea Burnu kapkara. Bir boşluk. Bütünlüğün içinde bir delik.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde taktığın mücevherler.

Misty pencerenin sıkıca kapanıp kapanmadığını kontrol ettikten sonra dökülen boya parçalarını avcuna topluyor. Güzel Sanatlar Akademisi'nde yetişkinlerdeki kurşun zehirlenmesi semptomlarının yorgunluk, üzüntü, zayıflık ve salaklık olduğu öğretilir - yani Misty'nin erişkin yaşamının büyük bölümünde gösterdiği semptomlar.

Ve Tabbi, "Wilmot Nine senin resimlerini herkesin isteyeceğini söyledi. Yazlıkçıların kapışacağı resimler yapacağını söylüyor" diyor.

Misty, "İyi geceler tatlım" diyor.

Ve Tabbi, "Wilmot Nine sayende yine zengin bir aile olacağımızı söylüyor" diyor. Kafasıyla onaylayıp, "Babam seni bütün adayı tekrar zengin edesin diye buraya getirmiş" diyor.

Boya parçalarını bir eline doldurduktan sonra Misty ışığı kapıyor.

Pencere pervazındaki dökülen boyanın altından şu mesaj çıkıyor: "Seninle işleri bittiğinde öleceksin." İmza *Constance Burton*.

Boyayı biraz daha kazıyor ve mesaj şöyle devam ediyor: "Hepimiz öleceğiz."

Misty pembe abajuru söndürmek için eğilirken, "Haftaya yaş günün için ne istiyorsun?" diye soruyor.

Ve Tabbi karanlığın içinden kısık sesiyle, "Burunda bir piknik ve senin tekrar resim yapmaya başlamanı istiyorum" diyor.

Ve Misty o sese, "İyi uykular" dedikten sonra iyi geceler öpücüğü veriyor.

Onuncu randevularında Misty, Peter'a doğum kontrol haplarını kurcalayıp kurcalamadığını sordu.

Misty'nin dairesindeydiler. Misty başka bir resim üzerinde çalışıyordu. Televizyon açıktı ve İspanya yapımı bir pembe dizi oynuyordu. Misty'nin yeni resmi kesme taşlardan yapılmış yüksek bir kiliseydi. Çan kulesinin çatısı kararmış bakırla kaplıydı. Renkli camlı pencereleri örümcek ağları gibi karmaşıktı.

Kilisenin parlak mavi kapılarını boyarken Misty, "Ben aptal değilim" dedi. "Pek çok kadın gerçek doğum kontrol hapıyla hapların yerine koyduğun tarçınlı pembe şekerler arasındaki farkı anlar."

Peter, Misty'nin yaptığı, kendisinin çerçevelediği beyaz çitli ev tablosunu eskimiş ve sünmüş kazağının altına soktu. Kare bir bebeğe hamileymişçesine Misty'nin dairesinde dolanıp durdu. Kollarını dümdüz aşağıya sarkıtmıştı ve dirseklerinin iç kısmıyla yanlardan sıkıştırarak tablonun düşmesine engel oluyordu.

Sonra hızla kollarını açtı ve tablo kazağının altından kaydı. Yere çarpmasına ve camın kırılıp paramparça olmasına ramak kala Peter tabloyu iki eliyle birden yakaladı.

Sen yakaladın. Misty'nin tablosunu.

Misty, "Sen ne bok yiyorsun orda öyle?" dedi.

Ve Peter, "Bir planım var" dedi.

Ve Misty, "Ben çocuk falan yapmıyorum. Ressam olacağım" dedi.

Televizyonda bir adam bir kadına tokat attı, kadın yere düştü ve dudaklarını yaladı, daracık kazağının altındaki göğüsleri hopladı. Kadın hesapta bir polis memuruydu. Peter tek kelime İspanyolca bilmiyordu. İspanya yapımı pembe dizilerle ilgili sevdiği şey, insanların ağzından çıkanların her anlama çekilebiliyor olmasıydı.

Tabloyu tekrar süveterinin altına yerleştirirken Peter, "Ne zaman?" diye sordu.

Ve Misty, "Ne, ne zaman?" diye sordu.

Tablo düştü ve Peter onu havada yakaladı.

"Ne zaman ressam olacaksın?" diye sordu.

İspanya yapımı pembe dizileri sevmesinin bir diğer nedeni de dizideki karakterlerin sorunları şipşak çözebiliyor olmalarıydı. Bir gün bir adamla bir kadın kasap bıçaklarıyla birbirlerini deşiyorlardı. Ertesi gün yeni doğmuş bebekleriyle kilisede diz çökmüş dua ediyorlardı. Elleri duayla kenetlenmiş. İnsanlar karşılarındakinden en kötüsünü görmeyi kabullenmişlerdi: Çığlık ve tokat. Boşanma ve kürtaj asla olay örgüsünün parçası olmuyordu.

Bunun aşk mı, yoksa sadece atalet mi olduğunu bilemiyordu Misty.

Mezun olduktan sonra ressam olacağını söyledi. Belli bir tarzda eserler oluşturduktan ve bunları sergileyecek bir galeri bulduktan sonra. Birkaç parça sattıktan sonra. Misty gerçekçi davranmak istiyordu. Belki bir lisede resim öğretmeni olabilirdi. Ya da teknik ressam veya grafiker. Pratik bir iş yapabilirdi. Ünlü bir ressam olmak herkesin harcı değildi.

Tabloyu tekrar kazağının altına sokan Peter, "Sen pekâlâ ünlü olabilirsin" dedi.

Ve Misty ona susmasını söyledi. Sadece susmasını.

"Neden?" dedi Peter. "Gerçek bu."

Karnındaki tabloyla televizyon izlemeye devam eden Peter, "Sende o yetenek var. Kendi neslinin en ünlü ressamı olabilirsin" dedi.

Plastik bir oyuncağın tanıtıldığı İspanyol yapımı bir reklamı izlerken Peter, "Sende bu yetenek varken, büyük bir ressam olmaya *mahkûmsun*. Okul senin için zaman kaybından başka bir şey değil" dedi.

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

Tablo düştü ve Peter yakaladı. "Tek yapman gereken şey resim yapmak" dedi.

Misty belki de onu bu yüzden seviyordu.

Seni seviyordu.

Çünkü ona kendisinden çok daha fazla inanıyordun. Çünkü kendisinin yapabileceğini sandığından daha fazlasını bekliyordun ondan.

Kilisenin altın rengi minik kapı kollarını boyayan Misty, "Belki" dedi. "Ama ben de zaten bu yüzden çocuk istemiyorum..."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, aslında bu durumun öyle ya da böyle, sevimli bir yanı vardı. Yani doğum kontrol haplarının yerine kalp şeklinde küçük şekerlerin konması.

"Evlen benimle" dedi Peter. "Ve Waytansea ekolünün yeni büyük ressamı sen ol."

Maura Kincaid ve Constance Burton.

Misty iki ressamın bir "ekol" sayılmayacağını söyledi.

Ve Peter, "Seni de sayarsak, üç" dedi.

Maura Kincaid, Constance Burton ve Misty Kleinman.

"Misty *Wilmot*" dedi Peter ve tabloyu tekrar kazağının altına yerleştirdi.

Sen dedin.

Televizyonda adamın biri siyah saçlı, kahverengi gözlü ve uzun kirpikli bir kızı merdivenlerden aşağı iterken, "*Te amo... Te amo...*" diye bağırıp duruyordu.

Tablo kazağının altından kaydı ve Peter onu yine havada yakaladı. Yüksek taş kilisenin çatısındaki yeşil yosun benekleri ve oluklardaki pasın kırmızı lekeleri gibi detaylarla uğraşan Misty'nin yanına geldi. Ve "Biz işte bu kilisede, tam burada evleneceğiz" dedi.

Ve salak oğlu salak Misty, kiliseyi kafasından uydurduğunu söyledi. Aslında böyle bir kilise yoktu.

"Sen öyle san" dedi Peter. Misty'nin boynunu öptü ve "Benimle evlen ve senin için adada yüz yıldır görülmemiş büyüklükte bir düğün töreni düzenlensin" dedi.

Saat gece yarısını geçti ve aşağıda masasının başında oturan Paulette Hyland dışında lobide kimsecikler yok. Grace Wilmot, Paulette'in nasıl evlenerek bir Hyland olduğunu, aslında annesinin Tupper soyundan gelen bir Nieman olmasına rağmen Paulette'in evlenmeden önceki soyadının Petersen olduğunu anlatır. Bu da eskiden hem anne, hem de baba tarafından yüklü miktarda para sahibi olduğunu gösterirdi. Paulette artık bir resepsiyon görevlisi.

Lobinin diğer ucunda Grace kırmızı deri bir koltuğun yastığına gömülmüş vaziyette, şöminenin yanında kitap okuyor.

Waytansea lobisinde hepsi birbirine geçmiş çok fazla eski şey var. Bir bahçe. Bir park. Yakındaki maden ocağından kazılıp çıkarılmış granit terle döşeli zemin üzerindeki yün halının rengi yosun yeşili. Merdivenlere serilmiş olan mavi halı her basamaktan çağlayarak sahanlığa dökülen bir şelale. Düzeltilip cilalanmış ve bir araya getirilmiş ceviz ağaçları kusursuz kare kolonlardan bir orman oluşturuyor ve plastik çiçeklerle yapraklardan meydana gelen bir orman sayvanının altındaki parlak ve koyu renkli ağaç sıraları şeklinde duruyor.

Tavandan sarkan kristal avize, bu ormanın içindeki açıklığa vuran som güneş ışığı gibi duruyor. O kadar yüksekteyken kristal zamazingolar minicik ve pırıl pırıl görünüyor ama temizlemek için merdivenin tepesine çıkınca her bir kristalin yumruk büyüklüğünde olduğunu fark ediyorsun.

Yeşil ipekten çiçek motifleri ve çağlayanlar pencereleri hemen hemen tamamen örtüyor. Gün içinde güneş ışığını yumuşak, yeşil bir gölgeye dönüştürüyorlar. Kanepe ve sandalyelerin içi doldurulmuş ve çiçekli çalılarla kaplanmış, alt kısımlardaki uzun saçaklar yüzünden de koltuklar tiftiklenmiş gibi görünüyor. Şömine pekâlâ kamp ateşi olabilirdi.

Tüm lobi adanın bir minyatürü. Dört duvar arası versiyonu. Bir cennet.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, burası Grace Wilmot'un kendini en rahat hissettiği yer. Hatta kendi evinden bile daha rahat ediyor burada. Kendi evi.

Senin evin.

Misty, lobiye yarı mesafede ve kanepelerle küçük sehpaların arasından yolunu bulmaya çalışırken, Grace kafasını kaldırıp ona bakıyor.

"Misty, gel de şömine başında otur biraz" diyor. Kucağında açık duran kitabına bakıyor ve "Baş ağrın ne durumda?" diye soruyor.

Misty'nin başı ağrımıyor.

Kucağında açık duran kırmızı kapaklı kitap Grace'in güncesi ve Grace sayfalara göz gezdirirken, "Bugün günlerden ne?" diye soruyor.

Misty ona tarihi söylüyor.

Şöminenin ızgarasının altındaki kömürler yanarak turuncu köz haline gelmiş. Grace'in kahverengi tokalı ayakkabıları içindeki ayakları koltuktan sarkıyor ama yere değmiyor. Uzun, beyaz ve kıvırcık saçlı kafası kucağındaki deftere eğiliyor. Koltuğunun yanındaki lambadan parlayan ışık sayfalara tuttuğu pertavsızın gümüş köşelerinden yansıyor.

Misty, "Wilmot Anne, konuşmamız lazım" diyor.

Grace birkaç sayfa geri gidip, "Ah tatlım. Benim kabahatim. Öbür güne kadar o korkunç baş ağrısını çekmeyeceksin" diyor.

Misty, Grace'in yüzüne doğru eğilip, "Çocuğumun kalbini kıracak şeyler söylemeye nasıl cüret edersin?" diyor.

Grace kafasını defterden kaldırıp bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Çenesini boğazına öyle bir yapıştırıyor ki, boynu iki kulağı arasında kat kat oluyor. Süperfisyel müsküloaponörotik sistemi. Submental yağları. Boynundaki kırışmış çizgiler.

Misty, "Tabbi'ye benim ünlü bir ressam olacağımı söylemekle nereye varmaya çalışıyorsun?" diyor. Etrafına bakıyor ve hâlâ yalnız olduklarını görünce konuşmaya devam ediyor: "Ben bir garsonum ve başımızı bu çatının altında tutmaya çalışıyorum ve bu da yeterince iyi bir şey. Çocuğumun kafasını gerçekleştiremeyeceğim beklentilerle doldurma." Misty ciğerindeki son nefesle, "Bunun beni ne duruma düşüreceğinin farkında mısın?" diye soruyor.

Grace'in yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor ve "Ama Misty, gerçek şu ki sen ünlü *olacaksın*" diyor.

Grace'in gülüşü perdenin açılması gibi. Bir gala gecesi. Grace'in kendini ortaya çıkartışı.

Ve Misty, "Olmayacağım" diyor. "Olamam." O göz ardı edilmiş ve anlaşılamamış şekilde yaşayıp ölecek sıradan bir insan sadece. Alelade. Bunun trajik bir yanı yok.

Grace gözlerini kapıyor. Gülümsemeye devam ederek, "Öyle ünlü olacaksın ki, yeter ki..." diyor.

Ve Misty, "Dur. Lütfen sus" diyor. Grace'in sözünü keserek, "Başkalarının umutlarıyla oynamak senin için çocuk oyuncağı. Onlara nasıl zarar verdiğini görmüyor musun?" diyor. Misty, "Ben iyi bir garsonum. Farkında olmayabilirsin ama biz artık egemen sınıfa ait değiliz. Zirvede değiliz artık" diyor.

Peter, annenin sorunu hiç karavanda yaşamamış olması. Yemek karnesiyle bakkalda sıraya girmemiş olması. Fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor ve öğrenmeye de hiç niyeti yok.

Misty, Tabbi'yi bu şartlarda büyütmekten ve kendine miras kalacak dünyada bir iş bulabilmesini sağlamaktan daha kötü şeyler olabileceğini söylüyor. Garson olmanın kötü bir yanı yok. Oda temizlemenin de.

Ve Grace kaldığı yeri işaretlemek için dantelli bir kurdele şeridini güncesinin içine yerleştiriyor. Misty'ye bakıp, "Öyleyse neden içki içiyorsun?" diyor.

"Çünkü şarabı seviyorum" diyor Misty.

Grace, "İçki içip erkeklerle gezip tozuyorsun çünkü korkuyorsun" diyor.

Erkeklerden kastı Angel Delaporte olmalı. Wilmot'ların evini kiralayan deri pantolonlu adam. Grafolojisi ve kaliteli cin dolu matarasıyla Angel Delaporte.

Ve Grace, "Nasıl hissettiğini *çok iyi* biliyorum" diyor. Ellerini kucağındaki güncenin üstünde kavuşturuyor ve "Kendini ifade etmek istiyorsun ama bunu yapmaya korktuğun için içiyorsun" diyor.

"Hayır" diyor Misty. Kafasını omzuna eğip Grace'e yan yan bakıyor. "Hayır, ne hissettiğimi bilmiyorsun" diyor.

Yanlarındaki şöminenin ateşi patlıyor ve bacaya doğru kıvılcımdan spiraller yükseliyor. Şömine rafından duman kokusu yayılıyor. Bu onların kamp ateşi.

Grace güncesini okumaya başlıyor: "Doğduğun yere dönebilmek için dün para biriktirmeye başladın. Paraları bir zarfa koyuyorsun, zarfı da odandaki pencerenin önünde duran halının altına saklıyorsun."

Grace kaşlarını kaldırıp bakıyor, corrugator kası alnındaki lekeli derinin kırışmasına sebep oluyor.

Misty, "Beni mi gözetliyordun?" diyor.

Ve Grace gülümsüyor. Pertavsızını açık duran sayfaya vurup, "Güncende yazıyor" diyor.

Misty, "O *senin* güncen" diyor. "Başkasının adına günce tutamazsın."

Artık biliyoruz ki, bu cadı Misty'yi gözetliyor ve her şeyi kırmızı kaplı şeytani kayıt defterine yazıyor.

Ve Grace gülümsüyor. "Onu ben *yazmıyorum*. Sadece *okuyorum*" diyor. Sayfayı çevirip pertavsızla bakıyor ve "Ah yarın heyecanlı olacağa benziyor. İyi bir polisle tanışacağın yazıyor burada" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty yarın kapısının kilidini değiştirecek. Pronto.

Misty, "Dur. Bir kez daha söylüyorum, lütfen dur" diyor. "Konumuz Tabbi. Normal bir işi ve sağlam, güvenli ve sıradan bir geleceği olan muntazam bir hayat yaşamayı ne kadar çabuk öğrenirse, o kadar mutlu olur" diyor.

"Bir ofiste çalışmak gibi mi?" diyor Grace. "Köpek eğitmek gibi bir iş mi? Haftalık mı alsın? Bunun için mi içiyorsun?"

Annen.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, o bunu hak etti:

Sen bunu hak ettin:

Ve Misty, "Hayır Grace" diyor. "İçiyorum çünkü günün birinde ünlü bir ressamla evleneceğini sanarak yetiştirilmiş, saçma sapan fikirleri olan, tembel bir hayalperestle evlendim ve o, yaşadığı hayal kırıklığıyla başa çıkmayı beceremedi." Misty, "Grace, sen kendi çocuğunun ağzına sıçmış olabilirsin ama aynını benimkine yapmana izin vermeyeceğim" diyor.

Grace'e öyle yaklaşıyor ki, suratındaki kırışıklıkların içine doluşmuş yüz pudrasını ve dudaklarından taşarak ağzının çevresindeki örümcek ağı gibi çizgilere dolmuş kırmızı ruju rahatlıkla görebiliyor. "Ona yalan söylemeyi kes, yoksa yemin ederim yarın eşyalarımı topladığım gibi Tabbi'yi adadan alır götürürüm" diyor.

Grace, Misty'nin gerisindeki bir şeye dikiyor gözlerini.

Misty'ye bakmadan iç geçiriyor. "Ah Misty, *bunun* için artık çok geç" diyor.

Misty arkasına dönüyor ve resepsiyon görevlisi Paulette'i görüyor. Beyaz bluzu ve koyu renkli plili eteğiyle orada dikilen Paulette, "Affedersiniz, Bayan Wilmot" diyor.

Grace ve Misty aynı anda, "Evet?" diyorlar.

"Rahatsız etmek istemezdim" diyor Paulette, "ama şömineye odun atmam gerekiyor."

Grace kucağındaki defteri kapayıp, "Paulette senden aramızdaki bir anlaşmazlığı çözmeni istiyoruz" diyor. Frontalis kasını kullanarak tek kaşını kaldırıyor ve "Misty'nin elini

çabuk tutup başyapıtına başlamasını sen de istemiyor musun?" diye soruyor.

Bugün hava istifa ve ültimatoma yol açacak kadar öfkeyle dolu.

Misty gitmek üzere dönüyor. Biraz döndükten sonra duruyor.

Dışarıda dalgalar tıslayıp kükrüyor.

"Teşekkürler Paulette" diyor Misty, "ama adadaki herkesin benim şişko ve önemsiz biri olarak öleceğim gerçeğini kabullenmesinin zamanı geldi artık."

12 Temmuz

Merak ediyorsan Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki uzun sarı saçlı arkadaşın, Misty'ye küpesini vermek için kulakmemesini yırtan oğlan artık kel. Adı Will Tupper ve feribotu o işletiyor. Senin yaşında ve kulakmemesi hâlâ iki parça. Yarası kabuk bağlamış.

Bu akşam Misty adaya dönerken feribotun güvertesinde ayakta duruyor. Soğuk rüzgâr tenini gerip kurutuyor ve yaşını ortaya çıkarıyor. Stratum corneum'undaki ölü deri. Kesekâğıdına sardığı kutu birayı içtiği sırada büyük bir köpek burnunun dibinde bitiyor. Köpek Misty'yi koklayıp mızıldanıyor. Kuyruğunu kıstırıp, ağzındaki bir şeyi yutmaya çalışırken tüylü boynunun altındaki boğazı aşağı yukarı hareket ediyor

Misty okşamak için eğildiğinde köpek çekilip güvertenin ortasına işiyor. Elinde tasma olan bir adam gelip Misty'ye, "İyi misiniz?" diye soruyor.

Zavallı şişko Misty, kendi bira endeksli komasında.

Sanki. Bir elinde bira, köpek çişinin ortasında dikilip gözyaşlarını tutarak tanımadığı bir adama boktan hayat

hikâyesini anlatacakmış gibi. Sanki Misty, "Madem sordunuz söyleyeyim, bugünü de başka birinin gizlenmiş çamaşır odasının duvarlarındaki karalamaları okuyarak geçirdim ve Angel Delaporte resim çekerken bana *u* harfinin kuyruğunu hafifçe yukarı kıvırarak yazdığı için göt kocamın aslında gerçekten sevgi dolu ve korumacı biri olduğunu söyledi, hem de benim için, ' ölümün intikam dolu şeytani belası...' yazmış olmasına rağmen" diyebilecekmiş gibi.

Angel ile Misty bütün öğleden sonra kıç kıça durdular; bu arada Misty duvarlarda yazan kelimelerin izini sürdü. Kelimeler şöyleydi: "... kirli paranızı kabul ediyoruz..."

Angel Misty'ye, "Herhangi bir şey hissediyor musun?" diye soruyordu.

Ev sahipleri diş fırçalarını laboratuvar analizine göndermek üzere bir torbaya koydular; mikrobik bakteri analizi için. Dava açmak için.

Feribotun güvertesindeki köpekli adam, "Üzerinizde ölmüş birine ait bir giysi mi var?" diye soruyor.

Misty'nin üzerinde kendi ceketi ve ayakkabıları var ama yakasına Peter'ın verdiği korkunç görünümlü taşlı broşlardan biri iğnelenmiş.

Kocasının verdiği.

Senin verdiğin.

Bütün öğleden sonrayı üzerine duvar örülmüş çamaşır odasında geçirdi ve duvardaki kelimeler şöyleydi: "... bizim dünyamızı çalıp batırdığınız dünyanın yerine koyamayacaksınız..."

Ve Angel, "Buradaki el yazısı farklı. Değişiyor" dedi. Bir resim daha çekti ve filmi ileri sardırırken, "Kocanın bu evlerde hangi sırayla çalıştığını biliyor musun?" diye sordu.

Misty Angel'a, yeni bir ev sahibinin evine ancak dolunaydan sonra taşınabileceğini anlattı. Marangozların geleneklerine göre yeni eve ilkönce ailenin en sevdiği evcil hayvan girmelidir. Daha sonra eve sırasıyla mısır irmiği, tuz,

saplı süpürge, Kutsal Kitap ve haç girer. Ancak bunlar girdikten sonra aile ve mobilyaları eve girebilir. Batıl inanç böyledir.

Resim çekmeye devam eden Angel, "Nasıl yani? Mısır irmiği eve kendi kendine mi girecek?" diye sordu.

Angel Delaporte, bugünlerde Beverly Hills veya Yukarı Doğu Yakası veya Palm Beach olsun, bütün şehirlerin en iyi muhitlerinin cehennemdeki ihtişamlı ve lüks bir süitten farksız olduğunu anlatıyor. Sokak kapının önünde hâlâ aynı ızgaralı yolları paylaşmak zorundasın. Evsiz uyuşturucu bağımlılarıyla aynı kokuşmuş havayı soluyor, bütün gece suçlu kovalayan aynı polis helikopterlerinin sesini duyuyorsun. Milyonlarca araba farı yüzünden silinmiş Ay ve yıldızlar var gökyüzünde. Herkes çöple dolu aynı kaldırımlara doluşuyor, aynı mahmur ve dumanlı sisin ardından kırmızı doğan güneşi görüyor.

Angel zenginlerin hoşgörü göstermekten pek hoşlanmadıklarını söylüyor. Para insanlara güzel ve harika olmayan her şeyden uzaklaşma hakkı veriyor. Vasat hiçbir şeye tahammülleri yok. Hayatlarını koşarak, sakınarak, kaçarak geçiriyorlar.

O güzel şeylerin arayışı yok mu? Bir aldatmaca. Bir klişe. Çiçekleri ve Noel ışıklarını sevmeye programlanmışız. Genç ve güzel birini sevmeye. İspanyol dizilerindeki koca memeli ve sanki ortadan üç kez burulmuş gibi incecik belli kadınları. Waytansea Oteli'nde öğle yemeği yiyen bergüzar hanımları.

Duvardaki kelimeler şöyle diyor: " eski karılarınız ve üvey çocuklarınızla, karışık aileleriniz ve yürümemiş evliliklerinizle kendi dünyanızı mahvettiniz, şimdi de benimkini mahvetmek istiyorsunuz..."

Angel, asıl sorunun artık saklanacak yerimizin kalmaması olduğunu söylüyor. Will Rogers işte bu yüzden insanlara toprak satın almalarını söylüyordu: Çünkü artık kimse öyle yapmıyor.

Bu yaz bütün zenginlerin Waytansea Adası'nı keşfetmesinin sebebi işte bu.

Önceleri Idaho'daki Güneş Vadisi vardı. Sonra Arizona'daki Sedona. Aspen, Colorado. Key West, Florida. Lahaina, Maui. Hepsi de turistlerle doldu taştı, yerli halk garsonluk yaptığıyla kaldı. Artık yeni mükemmel kaçış mekânı Waytansea Adası. Orada yaşayan insanlar dışındaki herkes için kaçılacak mükemmel bir yer.

Kelimeler şöyle devam ediyor: "... trafikte sıkışıp kalmış hızlı arabalarınız, sizi şişmanlatan zengin yiyecekleriniz ve kendinizi hep yalnız hissetmenize sebep olacak kadar büyük evleriniz ve siz..."

Ve Angel, "Bak burada yazısı nasıl karman çorman olmuş. Harfler birbirine girmiş" diyor. Fotoğrafını çekiyor, filmi ileri sarıyor ve "Bir şey Peter'ı çok korkutmuş" diyor.

Bay Angel Delaporte elini Misty'nin elinin üzerine koyup Misty'yle flört ediyor. Matarasını Misty'ye uzatıp içindekini bitirmesine izin veriyor. Anakaradaki diğer müşterilerinin yaptığı gibi Misty'yi dava etmediği sürece bunların hiçbir sakıncası yok. Yatak odaları ve çamaşır dolapları kaybolan yazlıkçılar. Diş fırçalarını götüne soktuğun herkes. Misty'nin, evi alelacele Katoliklere bağışlamasının en önemli sebeplerinden biri de birilerinin evi haczetmesini engellemekti.

Angel Delaporte saklanmanın doğal içgüdümüz olduğunu söylüyor. Türümüz gereği toprak sahibi olup onu savunuyoruz. Havaya bağlı olarak veya bir hayvanı takip etmek için göç ettiğimiz oluyor ama yaşamak için toprağa ihtiyacımız olduğunu biliyoruz, sahip çıkmamız ise içgüdüsel.

Kuşlar bu yüzden şakıyor; bölgelerinin sınırlarını işaretlemek için. Köpekler bu yüzden işiyor.

Sedona, Key West, Güneş Vadisi; yarım milyon insanın yalnız kalmak için aynı yere gitmesi paradokstan başka bir şey değil.

İşaretparmağıyla siyah boyanın üzerinden gitmekte olan Misty, "Stendhal sendromundan söz ederken ne demek istedin?" diye soruyor.

Fotoğraf çekmeye devam eden Angel, "Sendroma Fransız yazar Stendhal'ın ismi verilmiş" diyor.

Misty'nin dokunmakta olduğu kelimeler şöyle diyor: "... Misty Wilmot hepinizi cehennemin dibine gönderecek..."

Senin kelimelerin. Seni göt herif.

Stanislavski haklıymış; insan önceden gayet iyi bildiği bir şeyi her keşfedişinde tekrar tekrar acı çekebiliyor.

Angel, Stendhal sendromu tıbbi bir terimdir, diyor. Çok güzel bir tablo veya herhangi bir sanat eserine bakan kişinin karşı konulmaz şekilde etkilenmesi durumunda ortaya çıkıyor. Bir çeşit şok. Stendhal 1817 yılında Floransa'daki Santa Croce Kilisesi'ni gezerken az daha zevkten bayılacağını söylemişti. Bu durumdaki insanların kalp atışları hızlanır. Başları döner. Büyük bir sanat eserine bakmak insana ismini, hatta nerede olduğunu unutturur. Depresyon ve fiziksel bitkinliğe sebep olabilir. Amnezi. Panik. Kalp krizi. Çöküntü.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty, Angel Delaporte'un kafasının boktan bilgilerle dolu olduğunu düşünüyor.

"Dönemin kayıtlarını okuyacak olursan" diyor Angel, "orada Maura Kincaid'in eserlerinin bir çeşit kitlesel histeri yaşattığı yazıyor."

Misty, "Peki ya şimdi?" diye soruyor.

Angel omuzlarını silkip, "Beni inceleyebilirsin" diyor. "Benim gördüklerim iyiydi, sıradan manzara resimleriydi."

Misty'nin parmağına bakarak, "Bir şey hissediyor musun?" diye soruyor. Bir fotoğraf daha çekip, "Zevklerin insandan insana değişmesi tuhaftır" diyor.

"... biz fakiriz..." diyor Peter'ın kelimeleri, "ama her zengin insanın arzuladığı şeylere sahibiz... barış, güzellik, sükûnet..."

Senin kelimelerin.

Ölümden sonraki yaşamın.

Akşam eve dönerken kesekâğıdındaki birayı Misty'ye veren kişi Will Tupper. Yasak olmasına rağmen Misty'nin güvertede içmesine müsade ediyor. Son zamanlarda resim yapıp yapmadığını soruyor. Manzara resmi falan mesela?

Feribottaki köpekli adam, köpeğin ölmüş insanları bulmak üzere eğitildiğini söylüyor. İnsanlar öldüğünde adamın epinefrin olarak adlandırdığı yoğun bir koku salgılarlarmış. Adam bunun korkunun kokusu olduğunu söyledi.

Misty elindeki kesekâğıdına sarılı birayı içiyor ve adamın konuşmasına müsaade ediyor.

Şakaklarında saçları geriye doğru yattığı ve soğuk rüzgâr yüzünden alın derisi kızardığı için adamın alnında şeytan boynuzları varmış gibi görünüyor. Şeytan boynuzları var, yüzü kıpkırmızı ve kırışıklarla dolu. Dinamik çizgiler. Lateral kantal kırışıklıklar.

Köpek kafasını geri çevirip Misty'den uzaklaşmaya çalışıyor. Adamın tıraş losyonu karanfil kokuyor. Ceketinin altından kemerine takmış olduğu kelepçeler görünüyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava olası fiziksel ve duygusal çöküntüyle karışık, giderek artan karmaşayla dolu.

Köpeğin tasmasını tutan adam, "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye soruyor.

Misty, "İnanın bana ölü değilim" diyor adama.

"Belki sadece tenim ölmüştür" diyor.

Stendhal sendromu. Epinefrin. Grafoloji. Detay koması. Eğitim koması.

Adam kafasıyla kesekâğıdındaki birayı işaret ediyor ve "Kamuya açık alanda içki içmenin yasak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

Misty, "Ne olmuş? Polis misiniz?" diyor.

Adam, "Aslında evet öyleyim" diyor.

Herif cüzdanını açıp rozetini gösteriyor. Gümüş rozette şöyle yazıyor: *Clark Stilton. Dedektif. Seaview Kasabası Nefret Suçlarıyla Savaş Birimi.*

13 Temmuz
Dolunay

Tabbi'yle Misty ormanda dolaşıyor. Burası Waytansea Burnu'ndaki arazinin düğüm olduğu yer. Burada kızılağaçlar var, nesiller boyu büyüyen, yaprak döken ve kendi ölüsünden tekrar filizlenen ağaçlar. Hayvanlar, belki geyikler, karmakarışık ağaç yığınlarının ve yüzeyindeki yosunlar yüzünden şişkin görünen binalar kadar büyük kayaların arasından bir patika açmışlar. Tüm bunların tepesinde kızılağaçların yaprakları bir araya gelerek parlak yeşil renkli bir gökyüzü oluşturmuş.

Oradan buradan kristal avizeler kadar büyük ve yuvarlak güneş ışınları süzülüyor. Burası, Waytansea Oteli lobisinin biraz daha karışık bir versiyonu.

Tabbi kalp şeklinde kırmızı mine etrafındaki altın telkâri üzerine işlenmiş parlak kırmızı suni elmaslardan yapılmış eski tek bir küpe takmış. Küpeyi broş takar gibi pembe eşofmanının üstüne iğnelemiş. Bu Peter'ın sarışın arkadaşının kulağını yırtarak verdiği küpe. Feribotu işleten Will Tupper. Arkadaşın.

Tabbi, bu sahte mücevherleri yatağının altında bir kutuda saklıyor ve özel günlerde takıyor. Yakasına iğnelediği koyu kırmızı cam parçaları tepelerindeki parlak yeşil ışık sayesinde parıldıyor. Üzerinde kir lekeleri olan suni elmaslar Tabbi'nin eşofman üstünün pembe rengini yansıtıyor.

Karın ve çocuğun üzeri karınca kaynayan çürümüş bir kütük parçasının üzerinden atlıyorlar ve Misty'nin beline

sürtünen, Tabbi'nin de suratına çarpan eğreltiotlarının etrafından dolanıyorlar. Sessizce ilerleyip etraflarına bakınarak kuşlara kulak kabartıyorlar ama hiç kuş sesi gelmiyor. Hiç kuş yok. Hiç küçük kurbağa yok. Okyanusun sesinden, uzaklardaki dalgaların tıslayıp kükremesinden başka bir ses yok.

Yeşil saplı bir çalılığın arasından geçiyorlar; tatlı sarı yaprakları olan çalılık, kökünden çürümeye başlamış. Zemin kaygan ve su birikintileriyle dolu olduğu için her adımına dikkat etmen gerekiyor. Misty ne zamandır yürüdüklerini, ne kadar zamandır gözünü yerden ayırmadığını ve Tabbi'yi kırbaçlamasınlar diye dalları tuttuğunu bilmiyor ama kafasını kaldırdığı anda karşısında bir adamın dikildiğini görüyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty'nin levator labii kasları, hırlamaya yarayan kasları, kaç veya kavga et kasları, hepsi birden kasılıyor; tüm yumuşak kasları hırlama pozisyonunda donup kalıyor ve Misty'nin ağzı öyle bir açılıyor ki tüm dişleri meydana çıkıyor.

Tabbi'yi tişörtünün arkasından yakalıyor. Hâlâ yere bakarak ilerlemekte olan Tabbi'yi geri çekiyor.

Ve Tabbi kayarak yere düşerken, annesini de aşağı çekiyor ve "Anne" diyor.

Tabbi yaprak, yosun ve böceklerden oluşan zemine yapışıyor, Misty de üzerine kapaklanıyor, eğreltiotları üzerlerine eğiliyor.

Adam aşağı yukarı on adım ötelerinde ve sırtı dönük. Yüzünü dönmüyor. Eğreltiotlarının arasından görüldüğü kadarıyla iki metre uzunluğunda olmalı; adamın koyu renkli saçlarına yapraklar dökülmüş ve bacaklarına da çamur sıçramış.

Adam arkasını dönmediği gibi kıpırdamıyor da. Onları duymuş olmalı ve orada etrafı dinleyerek dikiliyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, adam çıplak. Çıplak kıçı tam orada duruyor.

Tabbi, "Anne, bırak beni. Yerde böcekler var" diyor.

Ve Misty onu susturuyor.

Adam donmuş vaziyette bekliyor, sanki havadaki hareketi sezmek istermişçesine tek elini de bel hizasında havaya kaldırmış. Hiç kuş sesi yok.

Misty ellerini çamurlu zemine dayamış, çömelmiş vaziyette Tabbi'yi kaptığı gibi kaçmaya hazır şekilde bekliyor.

Sonra Tabbi kayarak Misty'den uzaklaşıyor ve Misty, "Hayır" diyor. Hızla uzanıyor ama eli çocuğunun arkasından boşluğu yakalıyor.

Tabbi'nin adamın yanına varıp açık duran elini tutması iki saniye sürmüyor bile.

O iki saniye içerisinde Misty çok boktan bir anne olduğunu anlıyor.

Peter, sen bir korkakla evlendin. Misty hâlâ burada yere kapaklanmış vaziyette duruyor. Üstelik, geriye meylediyor ve herhangi bir şey olursa geri dönüp kaçmaya hazır. Güzel Sanatlar Akademisi'nden öğrencilere öğretmedikleri şey çıplak elle dövüşmek.

Tabbi gülümseyerek arkasına dönüyor ve "Anne aptal olma" diyor. Adamın ileriye uzattığı elini iki eliyle kavrıyor ve kendini, bacaklarını havada sallayabilecek kadar yukarı çekiyor. "Bu sadece Apollon" diyor.

Adamın yanı başında, dökülen yaprakların arasına gizlenmiş bir ceset yatıyor. Mavi damarlı, solgun, beyaz bir göğüs. Yaralanmış beyaz bir kol.

Ve Misty hâlâ olduğu yerde duruyor.

Tabbi adamın elini bırakıp Misty'nin bakmakta olduğu şeyin yanına gidiyor. Ölü beyaz yüzün üzerindeki kuru yaprakları temizleyip, "Bu da Diana" diyor.

Tabbi çömelmiş olan Misty'ye bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Bunlar heykel anne" diyor.

Heykeller.

Tabbi, Misty'nin yanına gelip elini tutuyor. Kolundan tutup annesini ayağa kaldırıyor ve "Biliyorsun değil mi? *Heykeller*. Sanatçı olan sensin" diyor.

Tabbi onu kolundan çekiştiriyor. Ayakta duran adam koyu bronz renkli ve üzerinde likenle kir lekeleri var; bu çıplak adamın ayakları patikanın yanındaki çalılıklara gömülmüş olan kaideye vidalanmış. Gözlerinin irisi ve bebekleri oyulmuş; Romalı irisi şeklinde kalıbı yapılmış. Çıplak kol ve bacaklarının gövdesine oranı mükemmel. Kompozisyonun altın noktası. Sanat ve orantının tüm kuralları uygulanmış.

Yunanlıların sevdiğimiz şeyi neden sevdiğimizle ilgili formülü. Güzel Sanatlar Akademisi komasından bir parça daha.

Yerdeki kadın kırık beyaz mermerden yapılmış. Tabbi'nin pembe eli, uzun, beyaz uyluklardaki ve oyulmuş yaprak parçasında birleşen solgun mermerden kasığın nazlı kıvrımlarındaki kuru yaprak ve çimen parçalarını temizliyor. Kolları ve parmakları öyle pürüzsüz ki, dirseğinde bir tek çizik veya kırışıklık yok. Kadının oyulmuş mermer saçları, şekil verilmiş beyaz lüleler halinde sarkıyor.

Tabbi pembe eliyle bronz heykelin yanından devam eden patikanın karşısındaki boş bir kaideyi göstererek, "Diana ben onunla tanışmadan çok önce düşmüş" diyor.

Adamın bronz baldırı buz gibi, ama şekli, belirgin tüm tendonlarla ve bütün kalın kaslarla kalıp gibi duruyor. Misty elini soğuk metal bacakta gezdirirken, "Sen buraya daha önce geldin mi?" diye soruyor.

"Apollon'un çükü yok" diyor Tabbi. "Ben çoktan baktım."

Ve Misty aniden elini heykelin bronz kasığındaki yaprak kalıbından çekiyor. "Seni buraya kim getirdi?" diye soruyor.

"Ninem" diyor Tabbi. "Ninem beni buraya hep getirir."

Tabbi eğilip yanağını Diana'nın pürüzsüz mermer yanağına sürtüyor.

Bronz Apollon heykeli on dokuzuncu yüzyılda yapılmış bir röprodüksiyon olmalı. Ya öyle ya da on sekizinci yüzyıl sonu. Gerçek bir Yunan veya Roma heykeli olamaz. Gerçeği müzede olmalı.

"Bunlar neden burada?" diye soruyor Misty. "Büyükannen sana sebebini söyledi mi?"

Tabbi omuzlarını silkiyor. Elini Misty'ye doğru kaldırıp, "Dahası var" diyor. "Gel de sana göstereyim."

Dahası var.

Tabbi annesine, burnu çevreleyen ormanın içinden yol gösteriyor ve otların arasında zencarlı, koyu yeşil renkli, kalın bir güneş saati buluyorlar. Yüzme havuzu genişliğinde bir çeşme buluyorlar ama içi suyla değil de, dallardan dökülmüş yapraklar ve meşe palamutlarıyla dolu.

Bir tepenin yamacına kazılmış olan bir mağaranın önünden geçiyorlar, mağara yosunlu sütunlarla çevrelenmiş, demir kapısı da asma kilitle kapatılmış. Kesme taş, ortadaki kilit taşına kadar yükselen bir kemere oturtulmuş. Küçük bir banka binası kadar süslü. Gömülü ve küflenmiş eyalet meclis binasının ön tarafı gibi. Her yanında elma, armut ve üzümden taş bezekler taşıyan melek fi ürleri var. Taştan çelenkler. Her şey kirden yol yol olmuş, ağaç kökleri yüzünden çatlamış ve dağılmış.

Aralarda da orada olmaması gereken bitkiler var. Meşe ağacını boğarak tırmanan bir sarmaşık gülü, goncalarını ağacın tepesinde açabilmek için on beş metre tırmanmış. Yaz güneşi soluk sarı lale yapraklarını kurutmuş. Dal ve yapraklardan meydana gelen, kule gibi yükselen duvarın aslında devasa bir leylak ağacı olduğu anlaşılıyor.

Lale ve leylaklar buraya ait değil.

Bunların hiçbirinin burada olmaması gerekiyor.

Grace Wilmot'u, burnun merkezindeki çayırda, çimene serili bir battaniye üzerinde oturur vaziyette buluyorlar. Etrafında pembe ve mavi peygamberçiçekleri ile küçük beyaz papatyalar var. Örgü piknik sepetinin kapağı açık ve üzerinde sinekler vızıldıyor.

Grace dizlerinin üzerine doğrularak bir bardak kırmızı şarap uzatıyor ve "Misty, demek döndün. Gel de al bunu" diyor.

Misty bardağı alıp biraz içiyor. "Tabbi bana heykelleri gösterdi" diyor. "Eskiden burada ne vardı?"

Grace ayağa kalkıyor ve "Tabbi, haydi toparlan. Gitme vakti geldi" diyor.

Tabbi battaniyenin üzerinden kazağını alıyor.

Ve Misty, "Ama daha yeni gelmiştik" diyor.

Grace ona içinde sandviç olan bir tabak uzatıyor ve "Sen burada kalıp yemek yiyorsun. Sanatını icra etmek için önünde koca bir gün var" diyor.

Sandviç tavuk salatalı ve güneşin altında beklediği için ısınmış. Üzerine sinekler konmuş ama kokusu idare eder. O yüzden Misty bir ısırık alıyor.

Grace kafasıyla Tabbi'yi işaret ederek, "Bu, Tabbi'nin fikriydi" diyor.

Misty lokmasını çiğneyip yutuyor. "Çok hoş bir fikir ama malzemelerim yanımda değil" diyor.

Tabbi piknik sepetinin yanına gidiyor ve "Ninem onları getirdi. Sana sürpriz yapmak için sakladık" diyor.

Misty biraz şarap içiyor.

Ne zaman iyi niyetli biri, yeteneksiz olduğunu göstermen için seni zorlayıp sahip olduğun tek hayali gerçekleştirememiş olduğunu yüzüne vursa, bir içki daha al. Buna Misty Wilmot İçki Oyunu deniyor.

"Tabbi'yle göreve çıkıyoruz" diyor Grace.

Tabbi, "*Eski eşya satışı*'na gideceğiz" diyor.

Tavuk salatasının tadı bir garip. Misty bir lokma daha çiğneyip yutuyor ve "Bu sandvicin tuhaf bir tadı var" diyor.

"İçinde kişniş var" diyor Grace. "Tabbi'yle, üzerinde Lenox'un Gümüş Buğday Demeti deseni olan kırk santim büyüklüğünde kayık tabak bulmamız gerekiyor" diyor. Gözlerini kapayıp kafasını sallarken, "Neden hiç kimse deseninin üretimine son verilene dek tabaklarını değiştirmiyor?" diye ekliyor.

Tabbi, "Ve ninem bana yaş günü hediyemi alacak. Hem de ne istersem" diyor.

Şimdi Misty de iki şişe kırmızı şarap ve bir tabak dolusu tavuk salatasıyla Waytansea Burnu'nda çakılıp kalacak. Tabbi'nin bebekliğinden beri elini sürmediği yağlıboyaları, suluboyaları, fırçaları ve kâğıtlarıyla birlikte. Akrilik ve yağlıboyalar çoktan kurumuş olsa gerek. Suluboyalar kuruyup çatlamıştır. Fırçalar sertleşmiştir. Hiçbiri işe yaramaz.

Misty de öyle.

Grace Wilmot elini havaya kaldırıp, "Gel bakalım Tabbi. Bırakalım da annen günün tadını çıkarsın" diyor.

Tabbi büyükannesinin elini tutuyor ve birlikte çayırlıktan geçip arabayı bıraktıkları çamurlu yola doğru yürüyorlar.

Güneş ortalığı ısıtıyor. Çayırlıktan aşağı bakınca kayaları tıslayıp kükreyerek döven dalgalar görünüyor. Kıyı boyunun öteki ucunda da kasaba görünüyor. Waytansea Oteli beyaz kaplama tahtasından bir is lekesi gibi görünüyor uzaktan. Neredeyse çatı katındaki küçük pencereler seçilebiliyor. Buradan bakınca turist kalabalığı görünmediği için ada çok güzel, hatta mükemmel görünüyor. Çirkin reklam panoları da görünmüyor. Zengin yazlıkçıların akınından önceki hali böyle olmalı. Misty gelmeden önceki hali. Burada doğan insanların neden başka bir yere gitmediği belli oluyor. Peter'ın adayı korumak için neden bu kadar hevesli olduğu belli oluyor.

Tabbi, "Anne" diye sesleniyor.

Büyükannesinin yanından ayrılmış koşuyor. İki eliyle pembe eşofman üstünü kavramış. Nefes nefese, gülümseyerek Misty'nin örtünün üzerinde oturduğu yere varıyor. Altın telkâri küpeyi elinde tutuyor ve "Kıpırdama" diyor.

Misty kıpırdamadan duruyor. Heykel gibi.

Tabbi küpeyi annesinin kulağına takmak için eğilirken, "Ninem hatırlatmasa unutuyordum. Ninem buna ihtiyacın olacağını söylüyor" diyor. Misty panikleyip Tabbi'yi korumak için hem kendini hem de kızını yere devirdiğinde, Tabbi'nin kot pantolonunun dizleri çamur ve çimen lekesi olmuş.

Misty, "Yanına sandviç almak ister misin tatlım?" diye soruyor.

Tabbi kafasını iki yana sallayıp, "Ninem bana onları yememi söyledi" diyor. Sonra da dönüp gözden kaybolana kadar kolunu kafasının üzerinde sallayarak koşuyor.

14 Temmuz

Angel suluboya kâğıdını köşelerinden parmaklarının uçlarıyla sıkıştırarak tutuyor. Önce resme, sonra Misty'ye bakıp, "İskemle mi çizdin?" diye soruyor.

Misty omuzlarını silkip, "Yıllar oldu. Aklıma gelen ilk şey buydu" diyor.

Angel sırtını ona dönüyor ve resmi kaldırıp güneş ışığının resmin üzerine farklı açılardan düşmesini sağlıyor. Resme bakarken "Güzel. Çok güzel. İskemleyi nereden buldun?" diye soruyor.

"Aklımdan çizdim" diyor Misty ve Angel'a boyaları ve iki şişe şarapla nasıl bütün gün Waytansea Burnu'nda mahsur kaldığını anlatıyor.

Angel gözlerini kısarak resme bakıyor, resmi yüzüne öyle yakın tutuyor ki gözleri neredeyse şaşı oluyor ve "Hershel Burke gibi görünüyor" diyor. Misty'ye bakıp, "Bütün gün bir çayırda oturdun ve Hershel Burke'nin Rönesans Uyanışı tarzında bir iskemle mi hayal ettin?" diye soruyor.

Bu sabah Long Beach'ten bir kadın aradı ve çamaşır odasını yeniden boyayacağını, bu yüzden işe koyulmadan önce gelip Peter'ın pisliğini görmelerini söyledi.

Misty ve Angel şu anda kayıp çamaşır odasındalar. Misty, Peter'ın karalamalarını kâğıda aktarıyor. Angel sözde, duvarların resmini çekecek. Misty, resim defterini çıkarmak için çizim dosyasını açtığı sırada, Angel küçük suluboya

resmi gördü ve bakmak istedi. Buzlu bir camdan güneş ışığı süzülüyor ve Angel resmi bu ışığa doğru tutuyor.

Pencereye sprey boyayla şöyle yazılmış: "... adamıza ayak basarsanız ölürsünüz..."

Angel, "Hershel Burke olduğuna yemin ederim. 1879, Philadelphia'dan. İkizi Biltmore'daki Vanderbilt kasaba evinde duruyor" diyor.

Bu, Misty'nin, Güzel Sanatlar Akademisi'nde birinci sınıfta aldığı 101 kodlu sanat tarihi veya ikinci sınıfta aldığı 236 kodlu dekoratif sanatlar anahatları veya başka bir gereksiz dersten aklında kalmış olmalı. Belki de televizyonda, ünlü kişilerin evlerinin gezildiği programların birinde görmüştür. Bir fikrin nerden geldiğini kim bilebilir ki. İlham kaynağımızı. Hayalini kurduğumuz şeyi neden hayal ettiğimizi.

Misty, "Bir şeyler çizebildiğim için şanslıyım. Fena hastalandım. Gıda zehirlenmesi" diyor.

Angel kâğıdı çevirip resme bakıyor. Kaşlarının arasındaki corrugator kası kasılarak üç derin çizgi halini alıyor. Glabellar'ı kırışıyor. Triangularis kası, ağzının köşelerinden çizgiler inene dek dudaklarını çekiyor.

Duvardaki karalamaları kâğıda geçirmekte olan Misty, Angel'a midesindeki kramplardan söz etmiyor. Bütün öğleden sonra bir kaya veya ağaç taslağı çizmeye çalıştı ama midesi bulanarak kâğıdı buruşturup attı. Uzaktaki kasabayı, kilisenin çan kulesini ve kütüphanedeki saati çizmeye çalıştı ama o kâğıtları da buruşturdu. Hafızasından çizmeye çalıştığı Peter'ın boktan bir portresini de attı. Tabbi'nin bir resmini buruşturdu. Sonra tek boynuzlu bir at resmi. Bir bardak şarap içti ve yeteneksizliğiyle berbat etmek üzere yeni bir şey aradı. Sonra tuhaf kişniş tadı olan tavuk salatalı sandviçlerden bir tane daha yedi.

Loş ormana girip parçalanmış heykellerden birinin resmini yapma fikri bile ensesindeki tüyleri ürpertiyordu. Düş-

müş güneş saati. Kilitli mağara. İsa. Çayırda güneş ortalığı ısıtıyordu. Çimenlik böcek kaynıyordu. Ormanın gerisinde bir yerlerde okyanus dalgaları tıslayıp kükrüyordu.

Ormanın karanlık sınırına bakmak bile, Misty'nin, devasa bronz adamın lekeli kollarıyla çalılıkları ayırarak, çukura kaçmış kör gözleriyle kendisini izlediğini düşünmesine yetiyordu. Sanki mermer Diana'yı öldürüp bedenini parçalara bölen oymuş gibi, Misty, adamın karşıdaki ağaçların arasından sinsi sinsi çıktığını görür gibiydi.

Misty Wilmot İçki Oyunu'nun kurallarına göre, çıplak, bronz bir heykelin, metal kollarını bedenine dolayıp seni ezip öldürene dek öptüğünü, bu sırada senin de tırnaklarını geçirmeye çalışıp yosunlu göğsünü ellerinle feci şekilde dövdüğünü düşünmeye başladığında, bir içki daha içmenin vakti gelmiş demekti.

Kendini yarı çıplak vaziyette, bir çalının arkasına kazdığın çukura sıçarken bulursan, sonra da kıçını otelin kumaş peçetesine silersen, bir içki daha iç.

Midesine ağrılar giriyordu ve Misty terliyordu. Her kalp atışında başına adeta delinircesine bir ağrı saplanıyordu. Bağırsakları bir anda çalışmaya başladı ama Misty külotunu yeterince hızlı indiremedi. Bacaklarına ve ayakkabılarına pislik sıçradı. Koku midesini bulandırdı ve Misty ileri fırlayarak ellerini ılık çimenin, küçük çiçeklerin üzerine koydu. Kilometrelerce ötedeki karasinekler onu bulup bacaklarının arasında gezinmeye başladılar. Çenesi göğsüne düştü ve iki avuç dolusu pembe kusmuk yere boşaldı.

Yarım saat sonra kendini bacaklarından bok akmaya devam ederken bir sinek bulutunun içinde bulursan, bir içki daha iç.

Misty bunların hiçbirini Angel'a anlatmıyor.

Misty kayıp çamaşır odasında duvardakileri kâğıda aktarırken, Angel fotoğraf çekiyor ve "Peter'ın babasıyla ilgili neler söyleyebilirsin?" diyor.

Peter'ın babası Harrow. Misty, Peter'ın babasını severdi. Misty, "O öldü. Niye sordun?" diyor.

Angel bir fotoğraf daha çekiyor ve filmi ileri sarıyor. Kafasıyla duvardaki yazıyı işaret ederek, "İnsanın *i* harfini yazışı pek çok şey anlatır. İlk kalem vuruşu kişinin annesine bağlılığını gösterir. İkincisi yani aşağı doğru çekilen çizgi ise babasına" diyor.

Peter'ın babası Harrow Wilmot'a herkes Harry derdi. Misty onu evlenmeden önce ziyarete geldiğinde görmüştü sadece. Hamile kalmadan önce. Harry ona Waytansea Adası'nda uzunca bir tur attırmış, yürürken padavralı büyük evlerin dökülen boyalarını ve yıpranmış çatılarını göstermişti. Bir araba anahtarı yardımıyla kilisenin granit bloklarının arasındaki yumuşamış harcı kazımıştı. Tacir Sokağı'ndaki kaldırımların nasıl yamulup çatladığına bakmışlardı. Mağaza önleri yol yol yosun tutmuştu. Yangından tahrip olduktan sonra kapanan otelin içi kapkara görünüyordu. Paslanarak koyu kırmızı bir renk almış pencere çerçeveleri ile binanın dış cephesi pejmürde görünüyordu. Panjurlar kırılmıştı. Oluklar bel vermişti. Harrow Wilmot sürekli, "Üç nesildir omuz omuza" deyip durmuştu. "Ama ne kadar iyi yatırım yaparsak yapalım, para en fazla işte bu kadar yetiyor."

Peter'ın babası, Misty okula döndükten sonra ölmüştü.

Ve Angel, "Bana onun el yazısının bir örneğini bulabilir misin?" diyor.

Karalamaların eskizini yapmaya devam eden Misty, "Bilmiyorum" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bok ve pembe kusmuğa bulanmış şekilde kırlarda çıplak olmak insanı gerçek bir sanatçı yapmıyor.

Sanrılar da öyle. Waytansea Burnu'nda midesine kramplar giren ve saç diplerinden yüzünün iki yanına ter akan Misty bazı şeyler görmeye başladı. Otel peçeteleriyle kendini temizlemeye çalışıyordu. Ağzını şarapla çalkaladı. Sinek

bulutunu eliyle kovaladı. Kusmuk hâlâ burnunu yakıyordu. Çok saçmaydı, Angel'a anlatamayacağı kadar saçmaydı ama ormanın kıyısındaki gölgeler hareket etmeye başladı.

Metal surat ağaçların arasında duruyordu. Heykel ileri doğru bir adım attı ve bronz ayağının korkunç ağırlığı çayırın yumuşak zeminine saplandı.

Güzel Sanatlar Akademisi'ne gittiysen kötü bir sanrının ne olduğunu bilirsin. Geriye dönüşün ne anlama geldiğini bilirsin. Yağ dokusunda birikip kan akışını hızlandırarak güpegündüz kâbus görmene yetecek kadar kimyasal almışsındır.

Heykel bir adım daha attı ve adımı yere saplandı. Güneş, kollarının bazı yerlerinin parlak yeşil, bazı yerlerinin mat kahverengi görünmesine sebep oluyordu. Kafası ve omuzları kuş pisliği yüzünden bembeyazdı. Bronz uyluklarındaki kaslar sanki bacakları havaya kalkmış gibi sımsıkıydı ve basınçtan dolayı da gergindi. Heykel bir adım daha attı. Her adımda uyluklarının arasındaki bronz yaprak havaya kalkıyordu.

Şimdi Angel'ın fotoğraf makinesi çantasının üzerinde duran suluboya resme bakarken utançtan da beter bir şey hissediyor. Aşk tanrısı Apollon. Hasta ve sarhoş Misty. Orta yaşlı, azgın bir ressamın çıplak ruhu.

Heykel bir adım daha yaklaştı. Aptal bir sanrı. Gıda zehirlenmesi. Heykel çıplak. Misty çıplak. Çayırdaki ağaç çemberinin içinde ikisi de pislenmişlerdi. Kafasını toparlamak, sanrının uzaklaşmasını sağlamak için Misty çizim yapmaya başladı. Konsantre olmak için. Hiçbir şeyin resmi değildi bu. Gözleri kapalıydı, kalemi suluboya kâğıdına dayadı ve çizdiğini hissetti, düz çizgiler çiziyor, gölge yapmak için başparmağıyla çizgileri dağıtıyordu.

Otomatik yazı.

Kalem durduğunda Misty'nin de işi bitmişti. Heykel gitmişti. Midesi daha iyiydi. Pislik kuruduğu için en berbat

kısmını fırçayla temizleyebildi. Peçeteleri, berbat olan iç çamaşırını ve buruşturup attığı çizim kâğıtlarını gömdü. Tabbi'yle Grace geldiler. Çay bardağı veya krema kabı veya aradıkları her ne haltsa, onu bulmuşlardı. O saate kadar şarap bitmişti. Misty giyinmişti, üstündeki o kötü koku da biraz olsun gitmişti.

Tabbi, "Bak. Yaş günü hediyem" dedi ve parmağında parlayan yüzüğü göstermek için elini uzattı. Kare, yeşil bir taş parlaması için kesilmişti. "Perido" dedi Tabbi ve günbatımında parlaması için elini başının üzerine kaldırdı.

Grace arabayla onları Taksim Bulvarı'ndan köye doğru götürürken Misty, Grace'in parayı nereden bulduğu düşünceleri arasında uykuya daldı.

Çizim dosyasına ancak uyandıktan sonra baktı. O da en az diğer herkes kadar şaşırdı. Daha sonra resme suluboyayla biraz renk kattı. İnsanın bilinçaltının yaratacağı şeyler inanılmaz. Büyüdüğü zamanlardan, sanat tarihi derslerinden kalma bir resim.

Zavallı Misty Kleinman'ın tahmin edilebilir düşleri.

Angel bir şey söylüyor.

Misty, "Efendim?" diyor.

Angel, "Bunun için ne istiyorsun?" diye soruyor.

Parayı kastediyor. Bir bedel. Misty, "Elli mi?" diyor. "Elli *dolar* mı?"

Misty'nin gözleri kapalı, çıplak ve korkmuş, sarhoş ve midesi bozulmuş vaziyetteyken çizdiği bu resim, sattığı ilk sanat eseri. Misty'nin şimdiye kadar yaptığı en iyi şey.

Angel cüzdanını açıp iki yirmilik, bir de onluk çıkarıyor. "Şimdi, bana Feter'ın babasıyla ilgili başka neler anlatabilirsin?" diye soruyor.

Kayıtlarda bulunması açısından, çayırdan çıkarlarken, patikanın yanında iki derin çukur vardı. Çukurların arasındaki mesafe neredeyse bir metre kadardı ve bu çukurlar bir insanın ayak izi olamayacak kadar büyük ve birbirinden

uzaktı. Bu çukurlar ormanın içine doğru gidiyordu ve herhangi bir insana ait izler olamayacak kadar büyük ve ayrıktı. Misty bunu Angel'a anlatmadı. Angel onun deli olduğunu düşünürdü. Kocası gibi deli.

Senin gibi, sevgili tatlı Peter.

Şimdi o gıda zehirlenmesinden geriye sadece şiddetli bir baş ağrısı kalmıştı.

Angel resmi burnuna iyice yaklaştırıp kokluyor. Burnunu silip tekrar kokluyor, sonra da resmi fotoğraf makinesi çantasının kenarındaki bir cebe yerleştiriyor. Misty'nin baktığını fark edince, "Ah sen bana bakma" diyor. "Bir an bok kokusu aldığımı sandım."

15 Temmuz

Dört yıl sonra göğüslerine bakan ilk erkeğin polis olduğu ortaya çıkarsa eğer, bir içki al. Çıplakken nasıl göründüğünü zaten biliyor olduğu ortaya çıkarsa, bir içki daha al.

Hatta duble olsun.

Ahşap ve Altın Restoran'daki sekiz numaralı masada senin yaşlarında bir adam oturuyor. Düşük omuzlu, iriyarı bir adam bu. Gömleği üzerine oturmuş ama kemerinin üzerinden hafifçe fırlamış olan polyester, pamuk karışımı beyaz balonun bulunduğu bel kısmı biraz dar gibi. Saçları şakaklarından dökülmeye başlamış ve dökülen yerler gözlerinin üzerinde uzun üçgenler oluşturan iki deri parçasına dönüşmüş. Üçgenler güneşten kıpkırmızı olmuş ve suratının üzerine saplanmış keskin şeytan boynuzları gibi görünüyor. Masanın üzerinde Misty'yi izlerken notlar aldığı spiralli küçük bir defter var. Çizgili bir kravat takmış ve lacivert spor bir ceket giymiş.

Misty ona bir bardak su götürüyor ve bu esnada eli öyle çok titriyor ki, bardağın içindeki buzların takırtısı duyuluyor. Yani başının ağrısı üçüncü gün de devam ediyor. Başı öyle ağrıyor ki, sanki kurtçuklar beynindeki yumuşak dokuya kök salıyorlar. Solucanlar delik açıyorlar. Böcekler tünel kazıyorlar.

Sekiz numaralı masadaki adam, "Buraya çok fazla erkek gelmiyor, değil mi?" diye soruyor.

Tıraş losyonu karanfil kokuyor. Bu feribottaki adam; hani şu köpeği Misty'nin ölü olduğunu sanan herif. Polis. Dedektif Clark Stilton. Nefret suçları birimindeki herif.

Misty omuz silkip adama bir mönü uzatıyor. Gözlerini odada, altın rengi duvar boyası ve ahşap panellerde gezdirirken, "Köpeğiniz nerede?" diye soruyor. "Size içecek bir şey getirebilir miyim?" diyor.

Adam, "Kocanızı görmem gerekiyor" diyor. "Siz Bayan Wilmot'sunuz değil mi?"

Pembe plastik üniformasının yakasına iğnelediği künyedeki isim – Misty Marie Wilmot.

Misty'nin başı, sanki çekiçle kafasının arkasına uzun bir çivi çakıyorlarmış gibi ağrıyor; kavramsal bir sanat eseri gibi, dünyadaki her şeyi unutturana dek kafasındaki bir noktaya çivi çakıyorlarmış gibi ağrıyor.

Dedektif Stilton kalemini defterinin üzerine koyuyor ve tokalaşmak için elini uzatırken gülümsüyor. "İşin aslı, ben kasabanın nefret suçları biriminde özel görevliyim" diyor.

Misty adamın elini sıkıyor ve "Kahve içer misiniz?" diye soruyor.

Adam, "Evet, lütfen" diyor.

Başındaki ağrı fazla şişirilmiş bir plastik top gibi. İçeri daha fazla hava sokulmaya çalışılıyor ama içeri dolan hava değil. Kan.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty zaten dedektife Peter'ın hastanede olduğunu söylemişti.

Sen bir hastanedesin.

Misty geçen gece feribotta Dedektif Stilton'a senin delirdiğini ve aileni borç içinde bıraktığını anlattı. Her okuldan atıldığını, vücuduna broşlar iğnelediğini söyledi. Motor çalışırken garajda park halindeki arabanda oturduğunu anlattı. Grafitiler yapman ve insanların çamaşır odalarını ve mutfaklarını, duvarlarına öfke ve şiddet dolu yazılar yazdıktan sonra kapatman, deliliğinin başka bir göstergesiydi. Vandalizm. Misty dedektife bunun bir talihsizlik olduğunu ama bu konunun herkes kadar kendisini de çıldırttığını söyledi.

Saat üç civarı, yani ikindi.

Misty, "Evet, tabii. Gidip kocamı görün" diyor. "Kahve istemiş miydiniz?" diye soruyor.

Dedektif defterine bakıp yazarken, "Kocanızın herhangi bir neo-Nazi örgütüyle bir ilişkisi olup olmadığını biliyor muydunuz? Ya da başka bir radikal grupla?" diye soruyor.

Misty, "Öyle miymiş?" diye soruyor. "Buranın rozbifi iyidir" diyor sonra.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, aslında bu çok hoş bir durum. İkisi de elinde not defterleri ve kalemleriyle yazmak için bekliyorlar. Düello yapar gibi. Sanki bir silahlı çatışma.

Bu adam Peter'ın yazılarını gördüyse, Peter'ın Misty'nin çıplak haliyle ilgili düşüncelerini de biliyor olmalı. Ölü balık göğüsleri. Bacaklarındaki varisler. Plastik eldiven gibi kokan elleri. Misty Wilmot, hizmetçiler kraliçesi. Karınla ilgili düşüncelerin.

Dedektif Stilton yazmaya devam ederken, "Kocanızla pek yakın değildiniz yani, öyle mi?" diyor.

Misty, "Aslında ben yakın olduğumuzu sanıyordum" diyor. "Ama gelin görün ki..."

Adam not alırken, "Peter'ın Ku Klux Klan üyesi olup olmadığı hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyor.

Misty, "Tavuk ve hamur tatlısı da iyidir, "diyor.

Adam not alırken, "Waytansea Adası'nda böyle bir örgüt olup olmadığını biliyor musunuz?" diye soruyor.

Misty'nin baş ağrısı kafasının arkasındaki çiviyi çakıyor, çakıyor, çakıyor.

Beş numaralı masadan biri el sallıyor. Misty, "Size kahve getireyim mi?" diye soruyor.

Dedektif Stilton, "İyi misiniz? Şu an eskisi kadar canlı görünmüyorsunuz" diyor.

Daha bu sabah kahvaltıda Grace Wilmot bozuk tavuk salatası için çok üzgün olduğunu söyledi – öyle üzgünmüş ki, yarına Misty için Dr. Touchet'den randevu almış. Hoş bir jest ama bu ödenecek lanet olası bir fatura daha demek.

Misty gözlerini kapadığında kafasının içinin yanarak parladığına yemin edebilir. Boynunda kaslardan biri kazık gibi kasılmış durumda. Boynu terden yapış yapış. Omuzlarını kulaklarına kadar çekmiş. Kafasını çok az oynatabiliyor ve kulakları sanki yanıyor.

Peter tüm zamanların muhtemelen en iyi kemancısı olan Paganini'den söz ederdi. Tüberküloz, frengi, çene kemiği iltihabı, diyare, basur hastasıydı ve böbreklerinde taş vardı. Peter'ın değil, Paganini'nin. Doktorların frengiyi tedavi etmek için verdikleri cıva adamı dişlerinin dökülmesine neden olacak kadar zehirlemişti. Cildi gri-beyaz arası bir renk almıştı. Saçları dökülmüştü. Paganini yürüyen bir ceset gibiydi ama keman çalmaya başlayınca ölümsüzleşiyordu.

Ehlers-Danlos sendromu vardı; kemikleri doğuştan esnekti, öyle ki başparmağını bileğine değdirebiliyordu. Peter'a göre acı çekmesine sebep olan şey, onu bir dâhi yapmıştı.

Sana göre.

Misty, Dedektif Stilton'a, sipariş etmediği bir buzlu çay getiriyor ve adam, "Kapalı yerde güneş gözlüğü takmanızın bir sebebi var mı?" diye soruyor.

Kafasını aniden büyük pencerelere çeviren Misty, "Işık yüzünden" diyor. Adamın su bardağını doldururken, "Bugün gözlerimi acıtıyor" diyor. Elleri öyle çok titriyor ki, kalemini yere düşürüyor. Tek eliyle masanın kenarından destek alarak eğilip kalemi yerden alıyor. Burnunu çekiyor ve "Affedersiniz" diyor.

Dedektif, "Angel Delaporte isimli birini tanıyor musunuz?" diye soruyor.

Misty burnunu çekiyor ve "Sipariş vermek ister misiniz?" diyor.

Angel Delaporte, Stilton'ın el yazısını görmeli. Harfleri uzun, süzülerek yükseliyorlar, hırslı ve idealistler. Yazısı aşırı derecede sağa yatık, saldırgan ve inatçı. Kâğıda bastırarak yazması, güçlü bir libidosu olduğunu gösteriyor. Angel olsa bunları söylerdi. Küçük *y* ve *g* harflerinin kuyrukları dümdüz aşağıyı gösteriyor. Bu da kararlılık ve güçlü bir liderlik anlamına geliyor.

Dedektif Stilton, Misty'ye bakıyor ve "Komşularınızı yabancılara karşı düşmanca davranan kişiler olarak mı tanımlarsınız?" diye soruyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, on dört kişiyle aynı küveti paylaştığın için mastürbasyon yapma süren üç dakikanın altına indiyse, bir içki daha iç.

Sanat teorisi dersinde kadınların çıkıntılı kaş ve geniş, köşeli çenesi olan erkekleri tercih ettiğini öğrenirsin. Bu bir sosyoloğun West Point Akademisi'nde yaptığı bir çalışmaymış. Bu çalışma köşeli surat, çukur gözler ve kafaya yapışık kulakların erkekleri daha çekici gösterdiğini kanıtlamış.

İşte Dedektif Stilton aynen öyle görünüyor, artı fazladan birkaç kilosu var. Şu anda gülümsemiyor ama yanaklarını kırıştıran çizgiler ve gözlerinin kenarındaki kaz ayağı sık sık gülümsediğini gösteriyor. Kaş çattığından çok, gülümsüyor. *Mutluluğun izleri.* Kilo fazlasından olabilir ama gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgileri ve alnındaki endişe kırışıklıkları neredeyse yok gibi.

Bunlara ilaveten alnında parlak kırmızı boynuzları var.

Bunların hepsi karşılık verdiğimiz küçük görsel ipuçları. Özel cazibe simgeleri. Sevdiğimiz kişiyi sevmemizin sebebi bu. Farkında olsak da, olmasak da, yaptığımız şeyleri yapmamızın sebebi.

Bir şeyi bilmediğimizi işte böyle anlıyoruz.

El yazısı analizi gibi kırışıklıklar. Grafoloji. Angel görse etkilenirdi.

Sevgili tatlı Peter, kulakları kepçe olduğu için saçlarını uzatırdı.

Senin kulakların kepçe.

Tabbi babasının kulaklarını almış. Tabbi babasının uzun siyah saçlarını almış.

Seninkileri.

Stilton, "Burada yaşam değişiyor ve pek çok insan bundan memnun olmayacak. Eğer kocanız yalnız değildiyse, bunu bir saldırı olarak kabul edebiliriz. Kundakçılık. Cinayet" diyor.

Misty'nin yapması gereken tek şey yere bakmak ve düşecek gibi oluyor. Kafasını çevirirse, görüşü bulanıklaşıyor, bir süreliğine bütün oda kararıyor.

Misty dedektifin hesabını adisyon defterinden koparıyor ve masaya bırakırken, "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Son bir sorum daha var Bayan Wilmot" diyor adam. Bardağın kenarından Misty'yi izlerken buzlu çayından bir yudum alıyor. Ve "Eğer mümkünse kocanızın ailesiyle –anne ve babasıyla– konuşmak isterim" diyor.

Misty ona Peter'ın annesi Grace Wilmot'un burada, otelde kaldığını söylüyor. Peter'ın babası Harrow Wilmot hayatta değil. Yaklaşık on üç, on dört yıl önce öldü.

Dedektif Stilton bir not daha alıyor. "Kayınpederiniz nasıl öldü?" diye soruyor.

Misty kalp krizinden öldüğünü sanıyor. Ama emin değil.

Stilton, "Eşinizin ailesinde çok iyi tanıdığınız herhangi bir kişi yok gibi" diyor.

Baş ağrısı kafatasının arkasına vuran Misty, "Kahve mi istiyorum demiştiniz?" diye soruyor.

16 Temmuz

Dr. Touchet, Misty'nin gözüne ışık tutup göz kırpmasını söylüyor. Kulaklarına bakıyor. Burnuna bakıyor. Misty'ye bir el feneri veriyor ve ağzına tutmasını söyleyip muayenehanenin ışıklarını söndürüyor. Aynen Angel Delaporte'un, el fenerini yemek odasının duvarındaki deliğe tutması gibi. Bu, sinüsleri aydınlatmak için kullanılan eski bir doktor numarası; ışığı tutunca sinüsler yayılıp burnun çevresindeki derinin altından kırmızı renkte parlarlar, doktor da gölgeli bölgeleri, yani tıkanmış, enfeksiyonlu yerleri kontrol eder. Sinüzit ağrıları. Doktor Misty'nin başını geriye yaslayıp boğazına bakıyor.

Doktor, "Neden sorununun gıda zehirlenmesi olduğunu söylüyorsun?" diye soruyor.

Misty ona ishal, kramp ve baş ağrısından söz ediyor. Misty doktora, gördüğü sanrılar hariç her şeyi anlatıyor.

Doktor tansiyon aletini Misty'nin koluna geçirip pompalayarak basıncı artırıyor, sonra serbest bırakıyor. Misty'nin her kalp atışıyla birlikte hareket eden basınç ibresini izliyor ikisi de. Kafasındaki ağrı, o zonklama, kalp atışıyla eşzamanlı devam ediyor.

Sonra Misty bluzunu çıkarıyor ve Dr. Touchet, Misty'nin kolunu havaya kaldırıp koltukaltlarını muayene ediyor. Doktorun gözünde gözlük var ve parmakları çalışırken gözlerini yandaki duvara dikiyor. Misty duvardaki aynadan kendisini ve doktoru izliyor. Sutyeni öyle dar ki, askıları omuzlarını kesmiş. Göbeği pantolonunun belinden sarkıyor. Sahte inci kolyesinin ensesine gelen kısmı yağ katmanlarının arasında kayboluyor.

Dr. Touchet'nin parmakları Misty'nin koltukaltlarında kök salıyor, tünel kazıyor, delik açıyor.

Muayenehanenin pencereleri buzlu camdan yapılma ve Misty'nin bluzu kapının arkasındaki kancaya asılı. Burası Misty'nin Tabbi'yi dünyaya getirdiği oda. Su yeşili fayanslı duvarlar ve beyaz fayanslı zemin. Aynı muayene masası. Peter burada doğmuş. Paulette de. Will Tupper. Matt Hyland. Brett Petersen. Elli yaşın altındaki bütün adalılar. Ada öyle küçük ki, Dr. Touchet aynı zamanda adanın cenaze işleriyle de uğraşıyor. Peter'ın babası Harrow'u cenaze törenine o hazırlamış. Yani yakılma işlemine.

Senin babanı.

Peter'ın Harrow Wilmot gibi biri olması Misty'nin tek isteğiydi. Aynen erkeklerin nişanlılarının yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini öğrenmek için müstakbel kayınvalideleriyle tanışmak istemeleri gibi, Misty de aynı sebeple Peter'ın babasıyla tanışmak istemişti. Misty, orta yaşa geldiğinde evlenecek olsa evleneceği kişi Harry olurdu. Uzun boy, gri favoriler, düzgün bir burun ve uzun, çukurlu bir çene.

Misty şimdi gözlerini kapayıp Harrow Wilmot'u hayal ettiğinde, sadece küllerinin Waytansea Burnu'ndaki kayalardan savruluşu geliyor gözünün önüne. Büyük, gri bir bulut.

Misty, Dr. Touchet'nin tahnit işini de bu odada yapıp yapmadığını bilmiyor. Ömrü yeterse Grace Wilmot'u da o hazırlayacak. Peter'ı bulduklarında Dr. Touchet yine hekim olarak oradaydı.

Seni bulduklarında.

Fişi çekerlerse, cesedi büyük olasılıkla Dr. Touchet hazırlayacak.

Senin cesedini.

Dr. Touchet koltukaltlarını muayene ediyor. Didik didik yumru arıyor. Kanser teşhisi için. Kafanın geri yatması için omuriliğin hangi noktasına basılacağını biliyor. Sahte inci-

ler Misty'nin ensesine gömülmüş durumda. Doktorun gözbebekleri birbirinden o kadar ayrı ki, Misty'ye bakıyor olamaz. Bir şarkı mırıldanıyor. Başka bir yere odaklanmış. Ölülerle çalışmaya alışık olduğu hemen anlaşılıyor.

Muayene masasında oturmuş aynadan kendisini ve doktoru izleyen Misty, "Eskiden burunda ne vardı?" diye soruyor.

Dr. Touchet yerinden sıçrıyor. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak bakıyor.

Sanki az önce bir ceset konuşmuş gibi.

"Waytansea Burnu'nda" diyor Misty. "Heykeller var. Sanki eskiden orası parkmış. Ne vardı orada?"

Doktor parmaklarıyla Misty'nin ensesindeki tendonların arasına bastırıyor ve "Krematoryum yapılmadan önce orası mezarlığımızdı" diyor. Parmakları soğuk olmasa yaptığı şey Misty'ye iyi gelecek.

Ama Misty hiç mezar taşı görmedi.

Parmaklarıyla Misty'nin çenesinin altındaki lenf bezlerini kontrol ederken doktor, "Oradaki tepeye kazılmış olan bir mozole var" diyor. Duvara gözlerini dikerken kaşlarını çatıyor ve "En aşağı birkaç yüzyıl önce kazılmış. Grace benden daha fazlasını anlatabilir sana" diyor.

Mağara. Küçük, taş banka binası. Ağaç köklerinin tuttuğu, yıkılmak üzere olan süslü kolonları ve kemerli geçidiyle eyalet meclis binası. Asma kilitli demir kapı, içerideki karanlık.

Başındaki ağrı çiviyi daha derinlere çakıyor, çakıyor, çakıyor.

Muayenehanenin yeşil fayanslı duvarlarındaki diplomalar sararmış, camın ardında sanki bulutlar içinde duruyor. Üzerlerinde su lekeleri var. Sinek pislikleri. Daniel Touchet, Tıp Doktoru. Misty'nin bileğini iki parmağıyla tutan Dr. Touchet *Misty'nin nabzını kol* saatine bakarak kontrol ediyor.

Triangularis'i doktorun ağzının kenarlarını aşağı çekiyor, doktor somurtuyor, soğuk stetoskopunu Misty'nin kürek-

kemiklerinin arasına yerleştiriyor. "Misty, derin bir nefes alıp tutmanı istiyorum" diyor.

Stetoskopun soğuk demiri Misty'nin sırtında geziniyor.

"Şimdi bırak" diyor doktor. "Ve tekrar nefes al."

Misty, "Peter'ın meni kanalı ameliyatı olup olmadığını biliyor musunuz?" diye soruyor. Derin bir nefes alıyor ve "Peter, Tabbi Tanrının bir mucizesi olduğu için bana kürtaj olmamamı söylemişti" diyor.

Dr. Touchet, "Misty, bugünlerde ne kadar içki içiyorsun?" diye soruyor.

Burası işte böyle küçük ve boktan bir kasaba. Ve zavallı Misty Marie de kasabanın ayyaşı.

"Otele bir polis dedektifi geldi" diyor Misty. "Adada Ku Klux Klan örgütü olup olmadığını sordu."

Dr. Touchet, "Kendini öldürmen kızını kurtarmaz" diyor.

Kocası gibi konuşuyor.

Senin gibi, sevgili tatlı Peter.

Misty "Kızımı *ne*'den kurtarmaz?" diyor. Dönüp doktorun gözlerine bakıyor ve "Burada Naziler var mı?" diye soruyor.

Misty'ye bakan Dr. Touchet gülümsüyor ve "Elbette yok" diyor. Masasına gidip içinde birkaç sayfa olan bir dosyayı alıyor. Dosyanın içine bir şeyler yazıyor. Masanın gerisindeki duvara asılı olan takvime bakıyor. Sonra saatine bakıp dosyaya yazıyor. El yazısı, aşağı çizginin altına sarkan bütün harflerin kuyruğu bilinçaltını, düşünmeden hareket ettiğini gösteriyor. Angel Delaporte görse, haris, aç, kötü derdi.

Dr. Touchet, "Son zamanlarda farklı bir şeyler yapıyor musun?" diye soruyor.

Misty, evet diyor. Resim yapıyor. Akademiden beri ilk kez çizim yapıyor, genellikle suluboyayla çalışıyor. Çatı katındaki odasında. Boş zamanlarında. Pencereden dışarısını, ta Waytansea Burnu'na kadar sahil şeridini görebilmek için şövalesini pencere kenarına kurdu. Her gün yeni bir resim üzerinde çalışıyor. Hayalindekileri çiziyor. Ayaktakımından

beyaz bir kızın dilek listesi: Büyük evler, kilise düğünleri, kumsalda piknikler.

Dün Misty havanın karardığını fark edene kadar resim yaptı. Beş altı saatin nasıl geçtiğini anlamadı. Seaview'daki kayıp çamaşır odası gibi uçup gitti o saatler. Bermuda Şeytan Üçgeni'ndekiler gibi.

Misty, Dr. Touchet'ye, "Başım sürekli ağrıyor ama resim yaparken o kadar acı çekmiyorum" diyor.

Doktorun masası, mühendis veya muhasebecilerin ofislerindeki çelik masalar gibi renkli metalden yapılmış. Ufak tekerleklerin yardımıyla kayarcasına açılan ama kapanırken gök gürültüsünü andıran yüksek bir güm sesi çıkaran çekmeceleri olan masalardan. Kayıt defteri yeşil renkli. Duvarda takvim ve eski diplomalar var.

Kel kafasındaki birkaç ince saç telini bir kulağından ötekine tarayan Dr. Touchet pekâlâ mühendis olabilirmiş. Çelik çerçeveli, yuvarlak kalın camlı gözlüğü ve esnek metal kayışlı kalın kol saatiyle muhasebeci de olabilirmiş. "Sen üniversiteye gitmiştin, değil mi?" diye soruyor.

Güzel Sanatlar Akademisi, diyor Misty. Mezun olmadı. Okulu bıraktı. Harrow ölünce, Peter'ın annesine bakmak için buraya taşındılar. Sonra Tabbi doğdu. Sonra Misty uykuya daldı, uyandığında şişko, yorgun ve orta yaşlıydı.

Doktor gülmüyor. Onu suçlayamazsın.

"Tarih dersinde" diyor doktor, "Caynacılar konusunu gördünüz mü? Caynacı Budistleri?"

Sanat tarihinde görmedik, diyor Misty.

Masanın çekmecelerinden birini açıp sarı renkli bir ilaç şişesi çıkarıyor. "Sen sen ol" diyor, "Tabbi'yi bu ilaçların *üç yüz metre uzağında tut.*" Şişenin kapağını açıp eline birkaç kapsül döküyor. İkiye bölünen cinsten jelatin kaplı kapsüllerden bunlar. İçlerinde seyrek, yer değiştiren koyu yeşil bir toz var.

Tabbi'nin pencere pervazının altında duvar kaplaması soyularak bırakılan mesaj şöyle diyordu: *Seninle işleri bittiği zaman öleceksin.*

Dr. Touchet şişeyi Misty'nin gözüne sokup, "Bunları sadece ağrın olduğunda al" diyor. Şişenin etiketi yok. "Bitkisel bir karışım. Dikkatini toplamana yardımcı olur" diyor.

"Stendhal sendromundan ölen oldu mu hiç?" diye soruyor Misty.

Doktor, "İçinde yoğun olarak yeşil suyosunu, biraz söğüt kabuğu, azıcık da arı poleni var" diyor. Kapsülleri yeniden şişeye koyup kapağını kapatıyor. Şişeyi masaya, Misty'nin uyluğunun yanına koyuyor. "İçki içmeye devam edebilirsin" diyor, "ama fazla kaçırma."

Misty, "Ben zaten fazla kaçırmıyorum" diyor.

Masasına dönen doktor, "Öyle diyorsan, öyledir" diyor.

Lanet olası küçük kasabalar.

Misty, "Peter'ın babası nasıl öldü?" diye soruyor.

Dr. Touchet, "Grace Wilmot sana ne anlattı?" diyor.

Anlatmadı. Bundan hiç söz etmedi. Külleri savrulurken, Peter Misty'ye babasının kalp krizi geçirdiğini söyledi. Misty, "Grace, beyninde ur olduğunu söyledi" diyor.

Ve Dr. Touchet, "Evet, öyleydi" diyor. Metal masasının çekmecesini güm diye kapatıyor. "Grace bana senin çok umut vaat eden bir yetenek sergilediğini söyledi" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün gökyüzü sakin ve güneşli ama hava saçmalık dolu.

Misty doktorun söz ettiği şu Budistleri soruyor.

"Caynacı Budistler" diyor doktor. Kapının arkasındaki bluzu alıp Misty'ye uzatıyor. Bluzun kol altına denk gelen yerlerinde koyu ter lekeleri var. Misty bluzunu giyerken Dr. Touchet de etrafında dolanıp kollarını geçirmesi için ona yardımcı oluyor.

Doktor, "Şunu demeye çalışıyorum, bazen kronik ağrılar sanatçılarda Tanrı vergisi bir yetenek olabilir" diyor.

Okuldayken Peter, yaptığın her şey otoportrendir deyip dururdu. *Aziz Georgios ile Ejderha* veya *Sabinli Kadınların Kaçırılması* tabloları gibi görünse bile, kullandığın açılar, ışık, kompozisyon ve teknik tamamen sana aittir. Bu sahneyi seçmenin sebebi bile sensin. Sen kullandığın her renk ve fırça darbesisin.

Peter, "Bir ressamın aslında tek yapabildiği kendi yüzünü tarif etmektir" derdi.

Kendin olmaya mahkûmsun.

Bu da bize herhangi bir şeyi çizebilme özgürlüğünü verir, çünkü aslında sadece kendimizi çiziyoruzdur, derdi.

El yazın. Yürüyüşün. Seçtiğin porselenlerin deseni. Bunların hepsi seni ele verir. Yaptığın her şey elini açık etmene sebep olur.

Her şey bir otoportre.

Her şey bir günce.

Angel Delaporte'tan aldığı elli dolarla, Misty öküz kılından yapılma 5 numara bir suluboya fırçası satın alıyor. Yaldızlama için sincap kılından 4 numara şişkin bir fırça alıyor. Deve kılından 2 numara yuvarlak bir fırça. Detayları yumuşatmak için samur kılından 6 numara bir fırça. Ve gökyüzünü boyamak için 12 numara geniş ve düz bir fırça.

Üzerinde pandispanya pişirilen kaplara benzer, derin olmayan on tane çukur bulunan yuvarlak alüminyumdan bir suluboya paleti alıyor. Birkaç tüp guvaş boya alıyor. Kıbrıs yeşili, göl yeşili, zeytin yeşili ve Winsor yeşili. Prusya mavisi ve bir tüp de bakır kırmızısı alıyor. Havannah Gölü siyahı ve fildişi külünden yapılan siyah boya alıyor.

Hatalarını kapamak için sütbeyaz resim kamuflaj sıvısı alıyor. Hemen uygulandığında hataları silen sidik sarısı bir karışım alıyor. Kâğıt üstünde renkler kusmasın diye bira rengi arap sakızı alıyor. Renklere tanecikli bir görünüm verecek sıvıyı alıyor.

47 santime 60 santimlik ince damarlı, soğuk baskıdan geçmiş bir suluboya kâğıdı bloğu satın alıyor. Bu ebattaki kâğıtlara "Royal" deniyor. 60 santime 70 santim kâğıtlara "Fil" 66 santime 100 santim olanlara ise "Duble Fil" deniyor. Bunlar asitsiz, 6 gramlık kâğıtlar. Üzerine kanvas gerilip yapıştırılmış boyama tahtaları alıyor. Aldığı boyama tahtalarının ebatları "Süper Royal", "İmparator" ve "Antika"

Bunların hepsini kasaya götürüyor ve elli dolardan fazla tuttuğu için kredi kartıyla ödemek zorunda kalıyor.

Kırmızıya çalan kahverengi boya tüpünü çalmak için bir istek duyduğunda, Dr. Touchet'nin verdiği küçük, yeşil yosunlu haplardan almanın vakti gelmiş demektir.

Peter, bir sanatçının vazifesi kaostan düzen yaratmaktır derdi. Ayrıntıları toplarsın, model oluşturur, düzenlersin. Anlamsız gerçeklerin anlamlı olmasını sağlarsın. Her şeyden birer parça alarak bir araya getirirsin. Karıştırıp tekrar düzenlersin. Kolaj. Montaj. Toplama.

İşyerinde baktığın bölümdeki her masa siparişini beklıyorken, mutfağa gizlenip bulduğun her kâğıt parçasına resim yapıyorsan, bir ilaç almanın zamanı gelmiş demektir.

İnsanlara yedikleri akşam yemeğinin hesabını getirdiğinde, kâğıdın arkasına ışık ve gölge çalışması yaptıysan – ki nereye ait olduğunu bile bilmiyorsan ve bu görüntü durduk yerde aklına geldiyse. Önemli olmamasına rağmen bu görüntüyü unutmaktan korkuyorsan. O zaman bir ilaç almanın vakti gelmiş demektir.

"Bu gereksiz ayrıntılar" derdi Peter, "onları bir araya getirene dek gereksizdirler sadece."

Peter, "Her şey bir başınayken hiçbir şeydir aslında" derdi.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün Grace Wilmot, Tabbi'yle birlikte restorandaki duvarlardan birini neredeyse tamamen kaplayan cam dolabın önünde duruyordu. Dolaptaki yumuşak ışıkların altında ayaklıklara da-

yalı porselen tabaklar var. Fincanlar tabaklara oturtulmuş. Grace Wilmot bunları teker teker işaret ediyor. Tabbi ise işaretparmağıyla gösterip sırayla sayıyor: "Fitz ve Floyd... Wedgwood... Noritake... Lenox..."

Ve kafasını sallayıp kollarını önünde birleştirerek, "Hayır, doğru değil" diyor Tabbi. "Kâhin Koruluğu deseninin kenar süsleri on dört ayar altından. Venüs Koruluğu'nunki ise yirmi dört ayar."

Biricik kızın, nesli tükenen porselen desenleri uzmanı olmuş.

Biricik kızın artık ergenlik çağında.

Grace Wilmot uzanıp Tabbi'nin başıboş kalmış birkaç tel saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve "Yemin ederim bu çocuk doğuştan yetenekli" diyor.

Omzuna yerleştirilmiş bir yemek tepsisiyle duran Misty, "Harrow nasıl öldü?" diye sormasına yetecek kadar uzun süre bekliyor.

Grace bakışlarını porselenlerden Misty'ye çeviriyor. Orbikülaris oküli kası gözlerini açıyor ve "Niye soruyorsun?" diyor.

Misty doktorla olan randevusundan söz ediyor. Dr. Touchet. Ve Angel Delaporte'un Peter'ın el yazısının babasıyla olan ilişkisiyle ilgili birtakım ipuçları verdiğini düşündüğünü söylüyor. Tek başına bakıldığında bir anlamı olmayan bütün o ayrıntılar.

Ve Grace, "Doktor sana kullanman için herhangi bir ilaç verdi mi?" diye soruyor.

Tepsi oldukça ağır, üstelik yemekler de soğuyor ama Misty, "Doktor, Harrow'un karaciğer kanseri olduğunu söyledi" diyor.

Tabbi parmağıyla gösterip, "Gorham... Dansk..." diyor.

Ve Grace gülümsüyor. "Elbette. Karaciğer kanseri" diyor. "Neden bana soruyorsun? Peter'ın sana anlattığını sanıyordum" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava babanın ölüm sebebine ilişkin çelişkili hikâyelerle karışık sisli. Hiçbir detay kendi başına bir şey ifade etmiyor.

Ve Misty konuşamayacağını söylüyor. Çok meşgul. Öğle yemeği telaşı var. Belki sonra.

Akademideyken Peter, ressam James McNeill Whistler ve yapılacak deniz fenerleri için onun Amerikan Ordusu Mühendislik Müfrezesi'ne yaptığı kıyı şeritleri çizimlerinden söz ederdi. Sorun şuydu ki, Whistler sayfa kenarlarına minik figürler karalamaktan kendini alamıyordu. Yaşlı kadınlar, bebekler, dilenciler, kısacası sokakta gördüğü her şeyi çiziyordu. Hükümet için harita çizerek vazifesini yapıyordu ama bunun dışında kalan şeyleri göz ardı edemiyordu bir türlü. Hiçbir şeyin gözden kaybolmasına izin veremiyordu. Pipo içen adamlar. Çember çeviren çocuklar. Bunların hepsini, resmi işinin kenarındaki boşluklarda karalamalar şeklinde topluyordu. Elbette hükümet sonunda kıçına tekmeyi vurmuştu.

"O karalamalar" derdi Peter, "bugün milyonlarca dolar değerinde."

Sen derdin bunu.

Ahşap ve Altın Restoran'da küçük kaplarda tereyağı servis ediliyor ama artık her yağ topağına oyulmuş küçük bir resim var. Minik bir çalışma.

Bu belki bir ağaç resmi, belki de Misty'nin hayalinde canlandırdığı biçimde bir yamacın sağdan sola meyletmesi. Bir tepe var, kanyondan bir şelale akıyor, gölgeler ve yosunlu kaya parçalarıyla dolu küçük bir koyak ve kalın ağaç gövdelerine dolanmış asmalar var, ama Misty bunların hayalini kurup kâğıt peçeteye çizene kadar müşteriler gelip kendi kahvelerini kendileri dolduruyorlar. Misty'nin dikkatini çekebilmek için çatallarıyla bardaklarına vuruyorlar. Parmaklarını şaklatıyorlar. Ah şu yazlıkçılar.

Bahşiş vermiyorlar.

Bir yamaç. Dağdan inen bir akarsu. Irmak kenarında bir mağara. Bir sarmaşık filizi. Bütün bu detaylar aklına geliveriyor ve öylece kaybolup gitmelerine Misty'nin gönlü razı olmuyor. Akşam yemeği vardiyasının sonunda elinde lime lime olmuş peçete, kâğıt havlu ve kredi kartı fişleri kalıyor, hepsinin üzerine de bir detay çizilmiş.

Çatı katındaki odasında, hiç görmediği yaprak ve çiçek motiflerini toplayarak, kâğıt parçalarından bir yığın oluşturdu. Başka bir müsvedde yığınında ufuktaki kayalıklar ve dağ zirveleri gibi görünen soyut şekiller var. Dallı ağaç şekilleri ve çalı kümeleri var. Bunlar funda da olabilir. Kuş da.

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

Saatlerce tuvalette oturup kıçın çıkana kadar tuvalet kâğıdına saçma sapan şeyler karalarsan – bir ilaç al.

Çalışmaktan toptan vazgeçtiğinde odanda kalır ve oda servisini ararsın. Bütün gün ve gece hiç görmediğin manzaraları çizmek üzere odanda kalmak için herkese hasta olduğunu söylersen, bir ilaç almanın zamanı gelmiş demektir.

Kızın kapıyı çalıp iyi geceler öpücüğü alabilmek için sana yalvardığında ve sen de ona yatağına gitmesini, bir dakika sonra yanına geleceğini söyleyip durduğunda, nihayetinde büyükannesi onu kapıdan uzaklaştırdığında, koridorda kızının ağladığını duyduğunda – o haplardan iki tane al.

Kızının kapının altından ittiği suni elmas bileziği bulduğunda, bir tane daha al.

Tuhaf davranışlarını görünüşte kimse fark etmediğinde, sadece gülümseyerek, "Eee Misty, resimler nasıl gidiyor?" diye sorduklarında, ilaç zamanı gelmiş demektir.

Baş ağrıların yüzünden yemek yiyemiyorsan. Kıçın eridiği için pantolonun üstünden düşüyorsa. Aynanın önünden geçerken gördüğün zayıf, çökmüş hayaleti tanımıyorsan. Ellerinin titremesi ancak ve ancak eline bir kalem veya fırça aldığında duruyorsa. O zaman bir ilaç al. Ve daha sen şişenin

yarısına gelmeden Dr. Touchet resepsiyona üzerinde adının yazılı olduğu yeni bir ilaç şişesi bırakıyor.

Resim yapmaktan kendini alıkoyamıyorsan. Tek düşündüğün şey şu projeyi bitirmekse. O zaman bir ilaç al.

Çünkü Peter haklı.

Sen haklısın.

Çünkü her şey önemlidir. Her ayrıntı. Sadece henüz sebebini bilmiyoruz, o kadar.

Her şey bir otoportredir. Bir günce. Aldığın tüm hapların hikâyesi tek bir saç telinden bile anlaşılabilir. Tırnaklarından. Adli ayrıntılar. Mide astarın bir delildir. Ellerindeki nasırlar bütün sırlarını ortaya döker. Dişlerin seni ele verir. Aksanın. Ağız ve göz çevrendeki kırışıklar.

Yaptığın her şey elini ortaya koyar.

Peter, bir sanatçının görevi dikkat etmek, toplamak, düzenlemek, arşivlemek, korumak, sonra da rapor yazmaktır derdi. Belgelemek. Sunum yapmak. Bir sanatçının görevi asla unutmamaktır.

21 Temmuz
Üçüncü Dördün

Angel Delaporte hepsi suluboya olan resimleri teker teker kaldırıp bakıyor. Hepsinin konusu farklı; bazılarında garip bir ufkun silueti, bazılarında ise güneşli tarla manzaraları var. Çam ormanları. Biraz uzakta olan bir ev veya köyün şekli. Angel'ın yüzünde hareket eden tek yer gözleri, her resim kâğıdında ileri geri zıplıyorlar.

"İnanılmaz" diyor. "Berbat görünüyorsun ama çıkardığın iş... Aman Tanrım."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Angel'la Misty şu anda Oysterville'deler. Birilerinin kayıp oturma odası bu.

Resim çekmek ve duvar yazılarını görebilmek için yine bir delikten içeri girdiler.

Senin duvar yazıların.

Üst üste iki kazak giymiş olmasına rağmen Misty bir türlü ısınamıyor, dişleri takırdıyor. Angel'a resimleri uzatırken elleri öyle çok titriyor ki, kaskatı kesilmiş suluboya resim kâğıdı bile dalgalanıyor. Bağırsaklarında gıda zehirlenmesinden kalan ve bir türlü ölmeyen bir solucan falan olsa gerek. Sadece perdelerden süzülen loş bir ışığın aydınlattığı bu gizlenmiş odanın içinde bile güneş gözlüğü takıyor.

Angel fotoğraf makinesi çantasını getiriyor. Misty ise resim çantasını. Misty'nin okuldan kalma, dümdüz açılabilsin diye fermuarı üç tarafını da dolanan eski siyah plastikten resim çantası bu. İnce lastik bantlar suluboya resimlerin çantanın bir yüzünde durmasını sağlıyor. Diğer tarafta farklı ebatlardaki ceplere taslak kâğıtları tıkıştırılmış.

Misty resim çantasını kanepenin üzerinde açarken Angel da resim çekiyor. İlaç şişesini çıkarırken Misty'nin eli öyle çok titriyor ki, birbirine çarpan kapsüllerin sesi duyuluyor. Şişeden bir kapsül çıkarırken Angel'a, "Yeşil suyosunu. Baş ağrısı için" diyor. Kapsülü ağzına atıyor ve "Şu resimlere bakıp bana ne düşündüğünü söyler misin?" diyor.

Peter kanepenin üzerine de sprey boyayla bir şeyler yazmış. Kara kelimeleri duvardaki çerçeveli aile resimlerinin üzerinden devam ediyor. İğne işi yastıkların üzerinden. İpek abajurlardan. Kırmalı perdeleri örtüp üzerlerine yazmış.

Sen yazmışsın.

Angel, Misty'nin elindeki ilaç şişesini alıp pencereden süzülen ışığa doğru tutuyor. Şişeyi, yani içindeki kapsülleri sallıyor. "Bunlar çok büyük" diyor.

Misty'nin ağzındaki kapsül yumuşuyor ve içindeki tuzlu kalay tadını, yani kan tadını alıyor.

Angel fotoğraf makinesi çantasından cin matarasını çıkarıp Misty'ye uzatıyor ve Misty ağzının içindeki acı tadı bir

yudumla temizliyor. Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty adamın içkisini içiyor. Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrendiğin şey uyuşturucuların da bir raconu olduğudur. Racon paylaşmaktır.

Misty, "Haydi gel de al bir tane" diyor.

Angel ilaç şişesini açıp iki tane kapsül çıkarıyor. Bir tanesini cebine atarken, "Sonrası için" diyor. Diğerini cinle yutarken yüzünde, hap boğazına takılmış gibi bir ifade beliriyor, kırmızı-beyaz dilini dışarı çıkarıyor. Gözleri sımsıkı kapalı.

Gut hastası Immanuel Kant. Karen Blixen ve frengisi. Peter olsa, Angel Delaporte'a, ilham almanın anahtarının acı çekmekte yattığını söylerdi.

Taslakları ve suluboya resimleri kanepeye yayan Misty, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Angel bir resmi bırakıp ötekini alıyor. Kafasını hayır anlamında sallıyor. Felçli gibi görünüyor. "Tek kelimeyle inanılmaz" diyor. Başka bir resmi alıp, "Hangi yazılımı kullanıyorsun?" diye soruyor.

Fırçalarından mı söz ediyor acaba? "Samur" diyor Misty. "Bazen de sincap veya öküz kuyruğu."

"Hayır yahu" diyor Angel, "bilgisayarındaki yazılımı sormuştum, tasarı kısmı için. Bunları el aletleri ile yapıyor olamazsın." Önce resimlerden birindeki kaleyi, sonra da başka bir resimdeki kulübeyi işaret ediyor parmağıyla.

El aletleri mi?

"Sadece bir cetvel ve pergelle çiziyor olamazsın bunları, değil mi?" diyor Angel. "Bir de iletki mi? Açıların birbirinin aynı, mükemmel. Kalıp veya şablon kullanıyorsun, doğru mu?"

Misty, "Pergel nedir?" diye soruyor.

"Bilirsin işte, lisede geometri dersinde kullandığımız gibi" diyor Angel. Göstermek için başparmağıyla işaretparmağını açıyor. "Bir bacağının ucu vardır, diğer bacağına kalem

yerleştirirsin ve mükemmel eğriler ve daireler çizmek için kullanırsın" diyor.

Kumsalın yukarısındaki yamaca kurulu bir evin resmini alıyor, okyanus ve ağaçlarda farklı mavi ve yeşil tonları kullanılmış. Resimdeki tek sıcak renk, nokta şeklinde bir sarı, pencerelerden birinden görünen ışık. "Bu resme sonsuza dek bakabilirim" diyor Angel.

Stendhal sendromu.

"Bunun için sana beş yüz dolar veririm" diyor Angel.

Misty, "Olmaz" diyor.

Angel çantadan başka bir resim çıkarıyor ve "Peki ya bu?" diyor.

Misty bunların hiçbirini satamaz.

"Peki ya bin dolar versem?" diyor Angel. "Sadece bunun için sana bin dolar veririm."

Bin kayme. Ama Misty yine de, "Hayır" diyor.

Angel, Misty'ye bakıyor ve "Öyleyse tamamına on bin veririm. On bin dolar. Nakit" diyor.

Misty tam hayır diyecekken, Angel, "Yirmi bin" diyor.

Misty iç geçiriyor ve...

Angel "Elli bin dolar" diyor.

Misty yere bakıyor.

Angel, "Neden bir milyon dolar da desem hayır diyecekmişsin gibi bir his var içimde?" diye soruyor.

Çünkü bu resimler henüz bitmedi. Mükemmel değiller. İnsanlar bunları görmemeli, en azından şimdilik. Daha başlamadığı şeyler var. Bunları satamaz çünkü daha büyük bir eser için bu taslaklara ihtiyacı var. Bunlar hep Misty'nin henüz göremediği bir şeyin parçaları. Bunlar ipuçları.

Yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı kim bilebilir ki?

Misty, "Neden bana o kadar fazla para teklif ediyorsun? Beni deniyor musun yoksa?" diyor.

Angel fotoğraf makinesi çantasının fermuarını açarken, "Sana bir şey göstermek istiyorum" diyor. Metalden yapılma

bazı parlak aletler çıkarıyor çantasından. Bir tanesinin uçta birleşerek V şekli oluşturan iki sivri çubuğu var. Diğeri ise metalden bir yarım daire ve üzerinde santim işaretleri olan düz kenardan meydana geliyor ve D harfi gibi görünüyor.

Angel bu metalden D'yi bir çiftlik evi taslağının üzerine yerleştiriyor ve "Tüm düz çizgilerin kesinlikle dümdüz" diyor. D'nin düz kısmını suluboya bir kulübenin üzerine yerleştiriyor; Misty'nin çizdiği çizgilerin tümü gerçekten mükemmel. "Bu iletkidir" diyor Angel. "Açı ölçmek için kullanılır."

Angel iletkiyi art arda farklı resimlere yerleştiriyor ve "Açılarının hepsi mükemmel. Doksan derecelik mükemmel açılar. Kırk beş derecelik mükemmel açılar" diyor. "Bunu iskemle resminde fark ettim" diyor.

V harfi şeklindeki aleti alıp, "Bu pergel. Bunu mükemmel eğriler ve daireler çizmek için kullanırsın" diyor. Pergelin sivri ucunu karakalem bir taslağın ortasına yerleştiriyor. Pergelin diğer bacağını, yerleştirdiği bacağın etrafında döndürüyor ve "Her daire mükemmel. Bütün ayçiçekleri ve kuş havuzları. Her eğri mükemmel" diyor.

Angel yeşil kanepeye yayılmış resimleri gösteriyor ve "Mükemmel resimler çiziyorsun. Bu imkânsız" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, şu anda hava gerçekten, ama *gerçekten* öfke dolmaya başlıyor.

Misty'den büyük bir ressam olmasını beklemeyen tek kişi, kalkmış bunun imkânsız olduğunu söylüyor. Hayattaki tek dostun sana büyük bir ressam, doğuştan yetenekli, hünerli bir ressam olamayacağını söylüyorsa, bir ilaç al.

Misty, "Bana bak, kocam da ben de Güzel Sanatlar Akademisi'ne gittik" diyor. "Biz resim yapmak için *eğitim* aldık."

Angel bir fotoğrafın üzerinden gidip gitmediğini soruyor. Acaba Misty bir projektör mü kullanıyordu? Karanlık oda mı?

Constance Burton'ın mesajı şöyleydi: "Bunu aklınla yapabilirsin."

Angel fotoğraf makinesi çantasından bir keçeli kalem çıkarıp Misty'ye uzatıyor ve "Al" diyor. Duvarı gösterip, "Tam şuraya çapı on santim olan bir daire çiz" diyor.

Misty kalemi alıp bakmadan bir daire çiziyor.

Angel iletkinin üzerinde santim işaretleri olan düz kenarını dairenin ortasına yerleştiriyor. Ve çapının on santim olduğunu görüyor. "Bana otuz yedi derecelik bir açı çiz" diyor.

Misty kırbaçlarcasına iki çizik atıyor ve duvarda birbiriyle kesişen bir açı oluşuyor.

Angel iletkiyi yerleştiriyor ve açı tamı tamına otuz yedi derece.

Angel yirmi santimlik bir daire istiyor. On beş santimlik bir çizgi. Yetmiş derecelik bir açı. Mükemmel bir S eğrisi. Eşkenar üçgen. Kare. Ve Misty hepsini bir seferde çiziveriyor.

Cetvel, iletki ve pergele göre çizdiklerinin hepsi mükemmel.

"Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?" diye soruyor Angel. Pergelin sivri ucunu Misty'nin suratına doğru tutuyor ve "Burada bir yanlışlık var. Önce Peter'la sorunumuz vardı, şimdi seninle" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Angel Delaporte galiba Misty'nin zavallı şişko halini bu halinden çok daha fazla seviyordu. Waytansea Oteli'ndeki hizmetçi halini. Stanislavski ve grafoloji hakkında ders verdiği bir arkadaş olan halini. Misty önceleri Peter'ın öğrencisiydi. Sonra da Angel'ın.

Misty, "Benim anladığım tek şey senin bu doğuştan gelen inanılmaz yeteneğe sahip olmamı kaldıramıyor oluşundur" diyor.

Angel şaşkınlıkla yerinden sıçrıyor. Kaşlarını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

Sanki az önce bir ölü konuşmuş gibi.

"Misty Wilmot, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diyor.

Pergelin ucunu Misty'ye doğru sallayıp, "Bu sadece yetenek değil" diyor. Parmağıyla duvardaki mükemmel daireleri ve açıları göstererek, "Polisin bunu görmesi gerekir" diyor.

Resim ve taslakları çantasına tıkıştırmaya başlayan Misty, "Nasıl yani?" diyor. Çantanın fermuarını kapatırken, "*Fazlasıyla iyi bir ressam* olduğum için beni tutuklayabilsinler diye mi?" diyor.

Angel fotoğraf makinesini çıkarıp filmi ileri sarıyor. Makinenin üzerine flaşı takıyor. Vizörden Misty'yi izlerken, "Daha fazla kanıta ihtiyacımız var" diyor. "Bana bir altıgen çiz. Beş köşeli yıldız çiz. Mükemmel bir spiral çiz."

Misty keçeli kalemle Angel'ın söylediklerini sırasıyla çiziyor. Elleri bir tek, çizim veya resim yaptığında titremiyor.

Önünde durduğu duvara Peter şunları karalamış: "... sizi kendi mahrumiyetiniz ve hırsınızla yok edeceğiz..."

Sen karalamışsın.

Altıgen. Beş köşeli yıldız. Mükemmel spiral. Angel hepsinin teker teker resmini çekiyor.

Patlayan flaşlardan kör oldukları için, ev sahibesinin kafasını delikten sokmakta olduğunu göremiyorlar. Kadın orada dikilip resim çekmekte olan Angel'a bakıyor. Sonra duvara bir şeyler çizen Misty'ye bakıyor. Ve ev sahibesi başını ellerinin arasına alarak, "Ne *halt* karıştırıyorsunuz siz orada? Yeter!" diyor. "Sizin için sanatsal bir proje mi oldu yani bu?" diyor.

24 Temmuz

Sadece bilesin diye söylüyorum, Dedektif Stilton bugün Misty'yi aradı. Peter'a kısa bir ziyarette bulunmak istiyormuş.

Sana kısa bir ziyarette bulunmak istiyor.

Telefonda, "Kayınpederiniz ne zaman öldü?" diye soruyor.

Misty'nin odasında yerlerde, yatağında, odanın her yerinde buruşturup top yaptığı ıslak suluboya kâğıtları var. Gök mavisi ve Winsor yeşili buruşuk tomarlar resim gereçlerini eve getirdiği kahverengi alışveriş poşetini ağzına kadar doldurmuş. Grafit kalemleri, renkli kalemleri, yağlıboya ve akrilikleri ve guvaş boyalarının hepsini çöpe gidecek resimler yapmak için harcadı. Yağlı pasteller ve tebeşirli yumuşak pasteller öylesine kullanılmış ki, neredeyse tutacak yeri bile kalmamış. Kâğıtları bitmek üzere.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğretmedikleri şey, resim yapmaya devam ederken telefonda nasıl konuşulacağıdır. Bir elinde telefonun ahizesi, diğerinde bir fırça tutan Misty, "Peter'ın babası mı? On dört yıl önce, değil mi?" diyor.

Boyaları elinin kenarıyla bulaştıran, parmağıyla da karıştıran Misty, bu konuda en az Goya kadar kötü bir şekilde kendini kurşun ansefalopatisine hazırlıyor. Sağırlığa. Depresyona. Zehirlenmeye.

Dedektif Stilton, "Harrow Wilmot'un öldüğüne dair herhangi bir kayıt yok" diyor.

Fırçanın ucunu sivriltmek için Misty fırçayı ağzına sokup döndürüyor. "Küllerini savurduk" diyor. "Kalp krizinden ölmüştü. Yada beyin tümörü" diyor. Fırçada kalan boyanın tadı ekşi. Arkadaki dişlerine yapışan boya dilinde pütürlü bir his bırakıyor.

Dedektif Stilton, "Ölüm belgesi yok" diyor.

Misty, "Belki öldüğünü uydurmuşlardır" diyor. Başka bir tahmin yürütecek durumda değil. Grace Wilmot ve Dr. Touchet, bu adadaki herkes fikirleri kontrol etme peşinde.

Stilton, "*Onlar* derken kimi kastediyorsunuz?" diye soruyor.

Naziler. Ku Klux Klan.

Deve tüyünden yapılma 12 numaralı gökyüzü fırçası ile mükemmel dağların oluşturduğu mükemmel kavisli ufuktaki ağaçların üzerini mükemmel bir mavi boyayla kaplıyor. 2 numara bir samur fırçayla bütün mükemmel dalgaların üzerine güneş ışığı konduruyor. Mükemmel eğriler, dümdüz çizgiler ve kati açılar çizebiliyorsa Angel Delaporte'un canı cehenneme.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, kâğıt üzerinde hava Misty nasıl buyurursa öyle oluyor. Mükemmel.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Dedektif Stilton, "Neden kayınpederinizin ölü numarası yapacağını düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

Misty öyle derken sadece şaka yaptığını söylüyor. Harry Wilmot tabii ki öldü.

4 numara sincap fırçayla ormana gölgeler yapıyor. Günlerdir kendini bu odaya kilitleyip vaktini boşa harcadı ve yaptığı hiçbir resim pantolonuna sıçarken yaptığı iskemle taslağının yarısı kadar iyi değil. Waytansea Burnu'nda yaptığı. Bir sanrı tarafından tehdit edilirken. Yediklerinden zehirlenmiş vaziyette gözleri kapalıyken.

Sadece taslak olmasına rağmen, resmi elli kâğıda sattı.

Dedektif Stilton telefonda, "Orada mısınız?" diye soruyor.

Misty, "*Orada* kelimesini tanımlayın" diyor.

"Gidin Peter'ı görün" diyor. 2 numara naylon fırçayla mükemmel bir çayıra mükemmel çiçekler çiziyor. Misty, Tabbi'nin nerede olduğunu hiç bilmiyor. Şu anda işte olup olmaması gerektiğiyse Misty'nin umurunda değil. Emin olduğu tek gerçek şu anda çalışıyor olduğu. Kafası acımıyor. Elleri titremiyor.

Stilton, "Sorun şu ki, hastane kocanızı görebilmem için sizin de orada bulunmanız gerektiğini söyledi" diyor.

Misty bunu yapamayacağını söylüyor. Resim yapması lazım. Yetiştirmesi gereken on üç yaşında bir çocuğu var. İki haftadır migren ağrısı çekiyor. 4 numara samur fırçayla

çayırın ortasına gri-beyaz bir şerit çekiyor. Çimenlerin üzerine yol döşüyor. Bir çukur kazıyor. İçine bir temel oturtuyor.

Misty'nin elindeki fırça, önünde duran kâğıttaki ağaçları öldürüyor ve sürükleyerek uzaklaştırıyor. Misty kahverengi boyayla çayırın meylini azaltıyor. Araziyi tesviye ediyor. Fırça, saban gibi kullanılarak, çimenler sürülüyor. Çiçekler kayboluyor. Çukurdan beyaz taş duvarlar yükseliyor. Duvarlara pencereler açılıyor. Bir kule yükseliyor. Binanın ortasında bir kubbe şişiyor. Antrelerden aşağı merdivenler iniyor. Terastan bir tırabzan uzanıyor. Başka bir kule çıkıyor. Çayırı biraz daha örtmek ve ormanı geri itmek için bir kanat daha açılıyor.

Bu Xanadu. San Simeon. Biltmore. Mar a Lago. Bu, paralı insanların yalnız kalmak ve korunmak için inşa ettiği şey. İnsanların mutlu olacaklarını sandığı yerler. Bu yeni bina, zengin birinin çıplak ruhu. Asıl meseleye vâkıf olamayacak kadar zengin insanlar için alternatif bir cennet.

İstediğin her şeyin resmini yapabilirsin, çünkü ortaya çıkardığın şey kendinden başka bir şey değildir.

Telefonda bir ses, "Yarın saat üçte diyelim mi Bayan Wilmot?" diyor.

Kanatlardan birinin mükemmel çatı çizgisinde heykeller beliriyor. Mükemmel bir terasta bir havuz açılıyor. Mükemmel ağaçların kıyısına yeni merdivenler de eklenince çayır neredeyse tamamen yok oluyor.

Her şey bir otoportre.

Her şey bir günce.

Telefondaki ses, "Bayan Wilmot?" diyor.

Asmalar duvarlara tırmanıyor. Çatıdaki arduvazlardan bacalar bitiveriyor.

Ve telefondaki ses, "Misty?" diyor. Ses, "Kocanızın intihar girişimine ilişkin doktor raporlarını görmek istediniz mi hiç?" diyor. Dedektif Stilton, "Kocanızın uyku haplarını nereden bulduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Güzel Sanatlar Akademisi'nin kötü yanı, kişiye teknik ve beceri kazandırması, ancak yetenek bahşedememesidir. İlhamı satın alamazsın. Kavrayışa giden yola bir sebep uyduramazsın. Bir formül yaratamazsın. Aydınlanma için bir yol haritası yapamazsın.

"Kocanızın kanında" diyor Stilton, "yoğun oranda sodyum fenobarbital varmış."

Ve hap aldığına dair bir kanıt da yok, diyor. İlaç kutusu veya su. Peter'ın reçete aldığına dair bir kayıt da yokmuş.

Misty, resim yapmaya devam ederken, adama sözü nereye getireceğini soruyor.

Stilton, "Onu kimin öldürmek istemiş olabileceğini düşünmüşsünüzdür belki" diyor.

"Sadece ben" diyor Misty. Ama sonra keşke demeseydim, diye düşünüyor.

Resim bitti, mükemmel oldu, çok güzel. Misty'nin hiç görmediği bir yer. Aklına nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Sonra da simsiyah boyaya batırdığı 12 numara kedi dili fırçayla kâğıtta görünen her şeyi siliyor.

25 Temmuz

İlk bakışta Sakızağacı ve Karaçam sokaklarındaki tüm evler oldukça büyük görünür. Hepsi de beyaz sütunlu, üç veya dört katlı evlerdir ve hepsi seksen sene önceki son ekonomik kalkınmadan kalmadır. Bir asır. Peş peşe evler, yeşil fırtına bulutları gibi görünen dallı ceviz ve meşe ağaçlarına sırtlarını dayamışlardır. Ortadaki biçilmiş çimenliğin iki yanından birbirlerine dönük şekilde Sedir Sokağı boyunca uzanırlar. İlk bakışta çok zengin görünürler.

Harrow Wilmot, "Ön cepheleri tapınak gibidir" demişti Misty'ye. 1798'den itibaren Amerikalılar Yunan Canlandırmacılığı üslubunda sade ama geniş cepheler inşa etmeye başladılar. 1824'te, dedi, William Strickland Philadelphia'da Birleşik Devletler'in İkinci Bankası'nı tasarladıktan sonra işin geri dönüşü olmadı. Ondan sonra büyük, küçük bütün evlere sanki mecburiymiş gibi yivli sütunlar ve ön tarafa ileri doğru uzayan alınlıklı çatılar yapılmaya başlandı.

İnsanlar bunlara "baş evler" diyordu, çünkü tüm bu şaşaalı detaylar sadece ön tarafla sınırlıydı. Evlerin geri kalan kısmı sadeydi.

Bu da adadaki hemen hemen tüm evleri tanımlamaya yetiyordu. Hepsi ön cephe. İlk izlenim.

Mimarların "Yunan kanseri" dediği şey Washington D.C.'deki Kongre binasından tut da, en küçük kulübeye kadar bütün binaları sarmıştı.

"Mimari açıdan" demişti Harrow, "bu durum gelişimin sonu, geri dönüşümün başlangıcıydı." Misty'yle Peter'ı Long Beach'teki garda karşılayıp onları arabayla feribota götürmüştü.

Boyalarının kabardığını ve kolonların dibine kümelendiğini görene dek ada evlerinin hepsi çok büyük görünür. Çatıdaki sac kaplamalar paslanmıştır ve kenarlardan kırmızı şeritler halinde sarkarlar. Camsız pencereler kahverengi mukavvayla kaplıdır.

Üç nesildir omuz omuza.

Hiçbir yatırım sonsuza dek senin olamaz. Bunu Misty'ye Harry Wilmot söylemişti. Para çoktan bitmek üzereydi.

"Bir nesil para kazanır" demişti Harrow bir keresinde. "Bir sonraki nesil parayı korur. Üçüncü nesil harcar. İnsanlar aile serveti yapmanın neye mal olduğunu hep unutur."

Peter'ın kargacık burgacık yazılmış kelimeleri: "... sizin kanınız bizim altınımız..."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty, Dedektif Stilton'la buluşmak için Peter'ın depolandığı tesise giden üç saatlik araba yolculuğu boyunca Harrow Wilmot'la ilgili hatırladığı her şeyi bir araya toplamaya çalıştı.

Misty, Waytansea Adası'nı ilk kez, Peter'la ziyarete geldiğinde gördü, Peter'ın babası onları eski aile arabası Buick'le gezdirmişti. Waytansea'deki bütün arabalar eski, temiz ve cilalıydı ama koltuklar içlerindeki dolgu malzemesi dışarı fırlamasın diye seloteyple yamanmıştı. Ön panel aşırı güneş yüzünden çatlamıştı. Krom süsler ve tamponlar lekelenmiş ve tuzlu hava yüzünden paslanmıştı. Boya rengi, ince beyaz oksit tabakasının altında matlaşmıştı.

Harrow'un gür, beyaz saçları vardı ve onları alnında taç gibi duracak şekilde tarardı. Gözleri mavi veya griydi. Dişleri beyazdan çok sarıydı. Çenesi ve burnu keskin ve çıkıktı. Geri kalanı ise bir deri, bir kemik ve solgundu. Sadeydi. Nefesinin kokusunu alabiliyordun. İçten çürümeye başlamış eski bir ada evi gibi.

Harrow, "Bu araba on yaşında" dedi. "Deniz kıyısında kullanılan arabaların ömrü bu kadardır." Onları arabayla feribota götürdü, rıhtımda beklerlerken adanın karşılarına gelen kıyılarının koyu yeşilini seyrettiler. Misty'yle Peter'ın okulu yaz tatiline girmişti, ikisi de iş arıyorlardı ve şehirde, herhangi bir şehirde yaşama hayalleri kuruyorlardı. Okulu bırakıp New York veya Los Angeles'a taşınmaktan söz etmişlerdi. Feribotun gelmesini beklerken Chicago veya Seattle'da sanat öğrenimi görmekten bahsettiler. Kariyer yapabilecekleri bir yere gitmekten. Misty, arabanın kapısını kapatabilmek için üç kez çarpmak zorunda kaldığını hatırlıyor.

Peter'ın, içinde kendini öldürmeye çalıştığı araba işte o arabaydı.

İçinde kendini öldürmeye çalıştığın araba oydu. Uyku haplarını içtiğin araba.

Şu anda Misty'nin kullandığı araba.

Arabanın tek farkı, artık bir kenarında parlak sarı harflerle şöyle yazıyor: "Bonner & Mils – Yeniden Başlamaktan Vazgeçmeye Hazır Olduğunuzda."

Anlamadığın bir şeyi her tarafa çekebilirsin.

Feribottaki o ilk gün, Harrow'la Peter tırabzanların orada dururken Misty arabada oturdu.

Harrow, Peter'a iyice sokulup, "Onun doğru kişi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Sana iyice sokuldu yani. Baba, oğul.

Ve Peter, "Yaptığı resimleri gördüm. Gerçekten aradığımız o..." dedi.

Harrow kaşlarını kaldırdı, corrugator kası alnındaki deriyi uzun çizgilere dönüştürdü ve "Bunun anlamını biliyorsun" dedi.

Ve Peter gülümsedi ama sadece levator labii'sini kaldırarak, dudak bükme kasını hareket ettirerek güldü ve "Evet, elbette. *Lanet olası şanslı ben*" dedi.

Babası başıyla onayladı. "Sonunda oteli tekrar inşa edeceğiz demek oluyor bu" dedi.

Misty'nin hipi annesi herkesten kaçabilecek kadar zengin olmanın Amerikan rüyası olduğunu söylerdi. Çatı katında yaşayan Howard Hughes'a bak. San Simeon'da yaşayan William Randolph Hearst. Biltmore'a bak. Zenginlerin kendilerini sürgüne yolladıkları bütün o cafcaflı sayfiye evleri. İnzivaya çekildiğimiz o ev yapımı cennetler. Bu cennetler işe yaramaz bir hal aldığında, ki her zaman öyle olur, hayalperestler dünyaya döner.

"Hangi serveti biraz eşelesen" derdi Misty'nin annesi, "en fazla bir, bilemedin iki nesil önce kan dökülmüş olduğunu görürsün." Bunu söyleyince sözümona karavandaki yaşamları daha iyi olurdu.

Madenlerde veya fabrikalarda çocuklar çalıştırılıyor, derdi. Köle ticareti. Uyuşturucular. Sermaye dolandırıcıları. Ağaç keserek çevreyi kirleterek ve toprak tükenene dek mah-

sul devşirerek doğayı mahvediyorlar. Tekeller. Hastalık. Savaş. Her servet hoş olmayan bir olayın sonucunda kazanılır.

Annesinin aksine Misty geleceğinin kendisini beklediğini düşünüyordu.

Koma merkezinin önüne park ederken Misty üçüncü kattaki pencerelere bakıyor. Peter'ın penceresine.

Senin pencerene.

Bugünlerde Misty yürürken sürekli bir şeylere tutunuyor; kapılara, tezgâhlara, masalara, sandalyelere. Dengesini bulabilmek için. Misty, başını göğüs hizasının fazla yukarısında taşıyamıyor. Odasından çıkarken mutlaka güneş gözlüğü takıyor, aksi takdirde ışık acayip canını acıtıyor. Giysileri öyle bol geliyor ki, sanki içi boşmuş gibi üstünden düşüyorlar. Saçları... fırçada, kafasındakinden daha fazla saç teli var. Bütün kemerleri belinin etrafında iki tur atabiliyor.

İspanyol pembe dizilerindekiler kadar sıska.

Dikiz aynasından gördüğü gözleri öyle çökmüş ve kan çanağına dönmüş ki, Misty pekâlâ Paganini'nin cesedi olabilir.

Arabadan inmeden önce yeşil suyosunlu haplardan bir tane daha alıyor ve birayla yutarken başı zonkluyor.

Lobinin camlı kapılarının gerisinde bekleyen Dedektif Stilton, Misty'nin otoparkı geçerek gelişini izliyor. Misty düşmemek için her arabadan destek alıyor.

Merdivenleri çıkarken eliyle tırabzana tutunup kendini öne çekiyor.

Dedektif Stilton kapıyı açıp, "İyi görünmüyorsunuz" diyor.

Misty, başım ağrıyor, diyor. Boyalar yüzünden olabilir. Kadmiyum kırmızısı. Titanyum beyazı. Bazı yağlıboyalarda kurşun, bakır veya demir oksit var. Çoğu ressamın ucunu inceltmek için fırçaları ağzına sokup büktüğünü bilmek de fayda etmiyor. Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrencileri

Vincent Van Gogh ve Toulosse-Lautrec hakkında sürekli uyarırlar. Deliren ve sinirleri büyük ölçüde hasar gördüğü için fırçayı uyuşmuş ellerine bağlayarak resim yapmak zorunda kalan bütün ressamların hikâyeleri. Toksik boyalar, apsent, frengi.

El ve ayak bileklerindeki zayıflık kesinlikle kurşun zehirlenmesinin belirtisi.

Her şey bir otoportre. Otopsi yapılmış beynin de buna dahil. Sidiğin de.

Zehir, uyuşturucular ve hastalık. İlham.

Her şey bir günce.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Dedektif Stilton tüm bunları not ediyor. Misty'nin gevelediği her kelimeyi kaydediyor.

Tabbi'nin eyalet bakımevine yerleştirilmesini istemiyorsa Misty'nin bir an önce çenesini kapaması gerek.

Danışmadaki kadına kayıtlarını yaptırıyorlar. Kayıt defterini imzalayıp, yakalarına takacakları plastik rozetleri alıyorlar. Misty'nin üzerinde Peter'ın en sevdiği broşlardan biri var; taşları çentilmiş ve dalgalı görünen, sarı suni elmaslardan büyük bir çember. Bazı taşlar, arkalarındaki yaldızlı alüminyum kâğıtı düştüğünden parıldamıyorlar. Sokaktaki kırık şişelerden bir farkları yok.

Misty plastik güvenlik rozetini broşunun yanına iliştiriyor.

Dedektif, "Oldukça eski görünüyor" diyor.

Misty, "Çıktığımız dönemde kocam vermişti" diyor.

Asansörü beklerlerken Dedektif Stilton, "Kocanızın son kırk sekiz saattir burada olduğuna dair kanıta ihtiyacım var" diyor. Gözlerini asansörün yanıp sönen kat numaralarından ayırıp Misty'ye bakıyor ve "Aynı zaman zarfında siz de nerede olduğunuzu belgelemek isteyebilirsiniz" diyor.

Asansörün kapısı açılınca biniyorlar. Kapı kapanıyor. Misty üçüncü katın düğmesine basıyor.

İkisi de içeriden kapılara bakarken Stilton, "Elimde kocanızı tutuklama emri var" diyor. Eliyle spor ceketinin iç cebine denk gelen kısmına vuruyor.

Asansör duruyor. Kapılar açılıyor. Dışarı çıkıyorlar.

Dedektif Stilton defterini açıp okumaya başlıyor: "Batı Bayshore Yolu, 346 numarada oturanları tanıyor musunuz?"

Koridorda adama yol gösterirken Misty, "Tanımam mı gerekiyor?" diyor.

"Kocanız geçen sene evlerinde tadilat yapmış" diyor dedektif.

Kayıp çamaşır odası.

"Peki ya Kuzey Pine Yolu, 7856 numarada oturanları?" diyor.

Kayıp çamaşır dolabı.

Misty, hı, diyor. Evet. Peter'ın orada neler yaptığını gördü ama ev sahiplerini tanımıyordu.

Dedektif Stilton defterini kapıyor ve "İki ev de dün gece yandı. Beş gün önce de başka bir tanesi yandı. Ondan önce de kocanızın tadilat yaptığı başka bir ev kül oldu" diyor.

Dedektif, hepsi de kundaklamaydı, diyor. Peter'ın başkalarının bulması için gizlediği nefret mesajlarının bulunduğu evlerin hepsi teker teker yanıyormuş. Dün polis bir gruptan suçu üstlendiklerine dair bir mektup almış. Büyük Özgürlük Neferleri. Kısaca BÖN. Kıyı boyundaki yapılaşmayı durdurmak istiyorlarmış.

Muşamba kaplı uzun koridorda Misty'yi takip eden Stilton, "Üstün beyaz ırk harekâtı ile Yeşiller Partisi'nin maziye dayalı bir bağlantısı var" diyor. "Doğayı korumakla, ırksal saflığı sürdürmek arasında fazla bir fark yok" diyor.

Peter'ın odasına varıyorlar ve Stilton, "Yangınların olduğu gecelerde burada olduğunu ispatlayamadığı takdirde kocanızı tutuklayacağım" diyor. Ve ceketinin cebindeki tutuklama emrine hafifçe vuruyor.

Peter'ın yatağının etrafındaki perde örtülü. İçeriden, hava pompalayan solunum cihazının sesi duyuluyor. Kalbine bağlı monitörün yumuşak bip sesi duyuluyor. Kulaklıklardan gelen bir Mozart bestesinin zayıf çıngırtısı duyuluyor.

Misty, yatağın çevresindeki perdeyi çekip açıyor.

Perdelerin açılışı. Bir açılış gecesi.

Misty, "Buyrun. Ona her şeyi sorabilirsiniz" diyor.

Yatağın ortasında yan yatan bir iskelet, yapışkan deriye bürünmüş bir kartonpiyer var. Yüzeyin altında dallanıp budaklanmış kara yıldırımlar gibi görünen damarlarıyla mavi-siyah bir mumya. Dizleri göğsüne çekilmiş. Sırtı öyle bükülmüş ki kafası neredeyse kurumuş poposuna değiyor. Ayakları bıçakla yontulmuş çubuklar kadar sivrilerek büzüşmüş. Ayak tırnakları uzun ve koyu sarı renkte. Elleri içeri doğru öyle kaskatı bükülmüş ki, tırnakları, bileklerini korusun diye sarılmış olan bandajlara batmış. İnce örgü battaniye aşağıya kaymış. Kollarına, karnına, kararmış cansız penisine ve kafatasına şeffaf sarı tüpler girip çıkıyor. Vücudunda o kadar az kas kalmış ki, dizleri ve dirsekleri, kemikli ayakları ve elleri kocaman görünüyor.

Jel yüzünden parlayan dudakları gerildiği için, dökülmüş dişlerinin yerini almış kara delikler görünüyor.

Perdenin açılmasıyla birbirine karışan alkol, ucu pamuklu çubuk, sidik, yara ve cilt kremi kokuları ortalığa yayılıyor. Sıcak plastiğin kokusu. Keskin çamaşır suyu ve pudralı lateks eldivenlerin kokusu.

Senin güncen.

Solunum cihazının mavi verev şeritli plastik tüpü boğazının ortasındaki bir deliğe giriyor. Beyaz ameliyat bantları gözlerini örtüyor. Beynindeki basıncı ölçmeye yarayan monitörün takılabilmesi için kafası tıraş edilmiş ama kaburgalarının üzerinde ve kalça kemiklerinin arasındaki hamak görünümlü gevşek deride biraz siyah ve sert kıl kalmış.

Tabbi'nin siyah saçlarının aynısı.

Senin siyah saçların.

Perdeyi tutan Misty, "Gördüğünüz gibi kocam pek dışarı çıkmıyor" diyor.

Yaptığın her şey elini gösterir.

Dedektif Stilton zorlukla yutkunuyor. Levator labii superioris'i üstdudağını neredeyse burnuna kadar kaldırıyor, kafasını deftere gömüyor. Kalemi bir şeyler yazmaya koyuluyor.

Misty yatağın yanındaki küçük dolapta duran alkollü pamuklu çubukları bulup, birinin üzerindeki plastik ambalajı yırtıyor. Dedektife komadaki hastaların Glasgow Koma Derecelendirme Sistemi'ne göre sınıflandırıldığını anlatıyor. Bu dereceler tamamen ayık olmakla, bilinçsiz ve tepkisiz olmak arasında değişiyor. Hastaya sözlü emirler verip hareketlerle cevap verip veremeyeceğine bakıyorsun. Ya da konuşarak. Veya gözlerini kırparak.

Dedektif Stilton, "Bana Peter'ın babası hakkında ne söyleyebilirsiniz?" diye soruyor.

Misty, "Kendisi artık bir sebil" diyor.

Dedektif Misty'ye bakıyor. Kaşları büzüşmüş. Corrugator kasları görevini yapıyor.

Grace Wilmot, Harrow'un anısına pirinçten, süslü bir sebil yaptırmak için tonla para harcadı. Bu sebil Kızılağaç Sokağı'nın Taksim Bulvarı'yla kesiştiği köşede, otelin yanında, diyor Misty. Grace, Harrow'un küllerini bir törenle Waytansea Burnu'ndan savurdu.

Dedektif Stilton bunların hepsini defterine yazıyor.

Misty alkollü pamukla Peter'ın göğüs ucunun etrafını temizliyor.

Peter'ın kafasındaki kulaklıkları çıkarıp yüzünü ellerinin arasına alıyor, kafasını çeviriyor ve böylece tavana bakmasını sağlıyor. Misty sarı yuvarlak broşu yakasından çıkarıyor.

Glasgow Koma Derecelendirme Sistemi'nde en düşük derece üçtür. Bu hiç hareket etmediğin, hiç konuşmadığın ve hiç göz kırpmadığın anlamına gelir. İnsanlar sana ne derse desin, ne yaparsa yapsınlar. Tepki vermezsin.

Broşun iğnesi Misty'nin küçük parmağı uzunluğunda ve Misty iğneyi alkollü pamukla temizliyor.

Dedektif Stilton'ın kalemi yazmayı bırakıyor ama hâlâ defterinin açık sayfası üzerinde durmakta ve "Kızınız hiç babasını ziyaret ediyor mu?" diye soruyor.

Misty kafasını hayır anlamında sallıyor.

"Peki ya annesi?"

Misty, "Kızım vaktinin çoğunu büyükannesiyle geçiriyor" diyor. Misty broşun parlatılmış, temiz gümüş iğnesine bakıyor. "Birlikte eski eşya satışlarına gidiyorlar" diyor. "Kayınvalidem artık üretimi yapılmayan porselen takımların parçalarını tedarik eden bir şirkette çalışıyor."

Misty, Peter'ın gözlerindeki bantları çıkarıyor.

Senin gözlerindeki.

Misty, başparmaklarıyla Peter'ın gözkapaklarının açık kalmasını sağlıyor, yüzüne eğilip, "Peter!" diye bağırıyor.

Misty, "Baban aslında neden ölmüştü?" diye bağırıyor.

Saçtığı tükürükler Peter'ın gözlerini, farklı ebatlardaki gözbebeklerini ıslatıyor. Misty, "Bir çeşit neo-Nazi eko-terörist çetenin üyesi misin?" diye bağırıyor.

Dönüp Dedektif Stilton'a bakarak, "Her gece gizlice kaçıp evleri mi yakıyorsun?" diye bağırıyor.

Misty, "Bön müsün?" diye bağırmaya devam ediyor.

Büyük Özgürlük Neferi.

Stilton kollarını göğsünde kavuşturup çenesini göğsüne eğiyor ve dik dik Misty'ye bakıyor. Dudaklarının çevresindeki orbikülaris oris kası kasılıyor ve ağzı ince bir çizgi haline geliyor. Frontalis kası kaşlarını yukarı kaldırıyor ve alnında boydan boya üç derin kırışık oluşuyor. Daha önce orada olmayan kırışıklar.

Misty tek eliyle Peter'ın göğüs ucunu tutup yukarı çekerek uzatıyor.

Diğer eliyle iğneyi göğsüne batırıyor. Sonra iğneyi çıkarıyor.

Peter'ın kalbine bağlı olan monitör biplemeye devam ediyor ama ne bir vuruş hızlı, ne de daha yavaş.

Misty, "Peter, sevgilim? Bunu hissedebiliyor musun?" diyor. Ve iğneyi tekrar Peter'ın göğsüne geçiriyor.

Böylelikle her seferinde yeni acı hissedebilirsin. Stanislavski Metodu.

Bilesin diye söylüyorum, yara öyle bir kabuk bağlamış ki, iğneyi geçirmek traktör lastiğine iğne batırmak kadar zor. İğne öbür taraftan çıkana kadar göğüs ucundaki deri de uzadıkça uzuyor.

Misty, "Neden kendini öldürdün?" diye bağırıyor.

Peter'ın gözbebekleri tavana dikilmiş, biri kocaman açılmış, diğeri iğne başı kadar.

Sonra Misty'nin arkasından iki kol uzanıyor. Dedektif Stilton, Misty'yi geri çekiyor. Bu sırada Misty, "Ne bok yemeye beni buraya getirdin?" diye bağırıyor.

Stilton, Misty'yi geri çektikçe iğne de yavaş yavaş geri çıkıyor ve sonunda göğüs ucundan kurtuluyor. Bu sırada Misty, "Ne bok yemeye beni hamile bıraktın?" diye bağırıyor.

28 Temmuz
Yeniay

Misty'nin doğum kontrol haplarının ilk kutusunu Peter kurcalamıştı. Hapların yerine minik tarçınlı şekerlerden koymuştu. Öteki kutuyu ise tuvalete atıp sifonu çekmişti.

Tuvalete atıp sifonu çektin. Yanlışlıkla oldu dedin.

Daha sonra da öğrenci sağlık servisi o otuz gün için Misty'ye yeni hap vermedi. O yüzden Misty'ye bir diyafram taktırdılar ama bir hafta sonra Misty diyaframın tam ortasında bir delik olduğunu fark etti. Diyaframı pencereye doğru tutup Peter'a gösterdi ama Peter, "Bu şeyler sonsuza dek dayanmıyor" dedi.

Misty onu daha yeni aldığını söyledi.

"Hemen eskiyorlar işte" dedi Peter.

Misty, penisinin rahim boynuna değerek diyaframda delik açacak kadar büyük olmadığını söyledi Peter'a.

Senin penisin o kadar büyük değil.

Daha sonra Misty'nin sperm öldürücü köpükleri aniden bitmeye başladı. Bu ona bir servete mal oluyordu. Her kutuyu belki bir kez kullandıktan sonra boşalmış vaziyette buluyordu. Birkaç kutuyu bu şekilde bitmiş bulduktan sonra bir gün banyodan çıkarak Peter'a köpüklerini elleyip ellemediğini sordu.

Peter, bütün kadınların bellerinin burulup sıkılarak kurutulmuş ıslak bez parçaları kadar ince olduğu İspanyol yapımı pembe dizilerden birini izliyordu. Kadınlar ip gibi incecik askıların arkasındaki devasa göğüslerini güçlükle taşıyorlardı. Doktor veya avukat olmalarına rağmen boya küpüne düşmüş gibi makyajlıydı suratları.

Peter, ellerini ensesine götürerek, "Al" dedi. Siyah tişörtünün yakasından bir şey çekerek uzattı. Pembe renkli suni elmaslardan yapılma bir kolyeydi ve buz gibi pembe taşlar kıvılcımlar saçarak parlıyordu. "Bunu istiyor musun?" diye sordu.

Ve Misty, Peter'ın İspanyol karıları gibi bir anda aptallaşıp kaldı. Tek yapabildiği uzanıp kolyenin iki ucundan tutmak oldu. Banyo aynasında, kolye teninin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Aynada kolyeye bakıp dokunurken Misty yan odadan gelen İspanyolca lakırdıları duyuyordu.

Misty, "Bir daha köpüğüme dokunma. Tamam mı?" diye haykırdı.

Misty'nin duyduğu tek şey İspanyolcaydı.

Elbette bir sonraki aybaşı gecikti. İlk birkaç günden sonra Peter ona bir kutu hamilelik testi çubuğu getirdi. Üstüne işenen türden testlerdi bunlar. Hapı yutup yutmadığın, üzerindeki evet veya hayır işaretinden anlaşılıyordu. Çubukla-

rın ambalajı yoktu. Hepsi de çiş kokuyordu. Üstelik hepsinde de hamile değil anlamına gelen "hayır" görünüyordu.

Sonra Misty, kutunun altının açılıp daha sonra bantla yapıştırılmış olduğunu fark etti. Banyo kapısının önünde dikilen Peter'a, "Bunları bugün mü aldın?" diye sordu.

Peter, "Ne?" dedi.

Misty İspanyolca duyuyordu.

Sikişirlerken Peter gözlerini hiç açmaz, nefes nefese inlerdi. Boşalırken de gözleri sımsıkı kapalı vaziyette, "*Te amo!*" diye bağırırdı.

Misty banyo kapısının arkasından, "Bunların üstüne mi işedin?" diye bağırdı.

Kapı kolu çevrildi ama Misty kapıyı kilitlemişti. Sonra kapının kenarından Peter'ın sesi "Onlara ihtiyacın yok. Sen hamile değilsin" dedi.

Misty o zaman niye hâlâ aybaşı olmadığını sordu.

"Oldun" dedi Peter'ın sesi, Sonra da kapının altındaki boşluktan parmakları göründü. Beyaz ve yumuşak bir şey iteliyorlardı içeri. "Bunu yere düşürmüşsün" dedi. "İyi bak."

Kapının altından ittiği şey Misty'nin külotuydu ve üzerinde henüz kurumamış kan lekeleri vardı.

29 Temmuz
Yeniay

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava ağır ve insanın teninde bir iğnelenmeye yol açıyor, üstelik hareket etmeye çalıştıkça karının canı yanıyor.

Dr. Touchet az önce çıktı. Son iki saatini Misty'nin bacağına temiz akrilikli reçine sürüp steril bez şeritleri sarmakla geçirdi. Misty'nin bacağı ayak bileğinden apış arasına

kadar cam elyafından bir alçı halinde. Doktor sorunun dizde olduğunu söyledi.

Peter, karın tam bir sakar.

Sakar Misty.

Ayağı takıldığı sırada mutfaktan aldığı bir tepsi dolusu Waldorf salatasını taşıyor. Tam mutfağın kapısındayken ayakları yerden kesildiği gibi, tepsi, Waldorf salatalı tabaklar ve Misty, sekiz numaralı masaya kafa üstü çakılıyorlar.

Elbette restorandaki herkes ayağa kalkıp mayoneze bulanmış olan Misty'ye baktı. Dizi iyi görünüyor, Raymon mutfaktan çıkıp ayağa kalkmasına yardımcı oluyor. Yine de Dr. Touchet dizinin incindiğini söylüyor. Raymon'la Paulette, Misty'nin odasına çıkmasına yardım ettikten bir saat sonra geliyor doktor. Dizine bir buz torbası koyup Misty'ye fosforlu sarı, fosforlu pembe ve düz beyaz alçı seçenekleri sunuyor.

Misty dik bir sandalyeye oturup ayağını tabureye dayarken, Dr. Touchet Misty'nin ayaklarının yanına çömeliyor. Buz torbasını gezdirerek şişkinlik olup olmadığını kontrol ediyor.

Misty doktora, Harrow'un ölüm sertifikasını siz mi doldurdunuz, diye soruyor.

Peter'a uyku ilacı alması için siz mi reçete yazdınız, diye soruyor Misty.

Doktor bir saniyeliğine Misty'ye bakıp bacağına buz koymaya devam ediyor. "Eğer gevşemezsen, bir daha hiç yürüyemeyebilirsin" diyor.

Bacağı zaten iyi. İyi görünüyor. Hatta sadece kayıtlarda bulunması açısından, dizi acımıyor bile.

"Şoktasın" diyor Touchet. Yanında siyah doktor çantası değil de bir evrak çantası var. Bir avukatın taşıyacağı türden bir çanta bu. Ya da bir bankacının. "Alçı seni korur" diyor. "Bacağını alçıya almazsak, o polis dedektifiyle ortalıkta koşuşturup duracaksın, bacağın da asla iyileşemeyecek."

Burası öyle küçük bir kasaba ki, bütün Waytansea Adası mumya müzesi Misty'yi ispiyonluyor.

Kapı çalınıyor, içeri Grace ve Tabbi giriyor. İki elinde de plastik poşetler olan Tabbi, "Sana biraz daha boya getirdik anne" diyor.

Grace, "Misty nasıl?" diye soruyor.

Dr. Touchet, "Önümüzdeki üç hafta boyunca bu odadan çıkmazsa iyileşir" diyor. Dizinin çevresine sargı bezi dolamaya başlıyor; gittikçe kalınlaşan kat kat sargı bezi.

Bilmen açısından, Misty kendini yerde bulduğu anda, insanlar ona yardım etmek için yanına geldi erinde, onu yukarı taşırlarken, hatta doktor dizini sıkıp gevşetirken bile Misty, "Ben neye takılıp düştüm?" diye sorup durdu.

Görünürde hiçbir şey yok. Gerçekten de o kapı ağzında insanın ayağının takılabileceği hiçbir şey yok.

Daha sonra Misty bu olayın, mesaisi sırasında meydana gelmiş olmasına şükretti. Otelin, çalışmadığı günler için şikâyet etmesinin bir yolu kalmamıştı.

Grace, "Parmaklarını oynatabiliyor musun?" diye soruyor.

Evet *oynat*abiliyor. Sadece uzanıp onlara dokunamıyor, o kadar.

Daha sonra doktor Misty'nin bacağını cam elyafı parçalarıyla sarmalıyor.

Tabbi gelip, içinde annesinin bacağının kaybolduğu devasa cam elyafı kütüğe dokunuyor ve "Üstüne imzamı atabilir miyim?" diye soruyor.

"Kuruması için bir gün bekle" diyor doktor.

Misty'nin uzattığı bacağının ağırlığı yaklaşık kırk kilo falan olmalı. Fosilleşmiş gibi hissediyor kendini. Ambere gömülmüş gibi. Kadim bir mumya gibi. Gerçekten prangaya vurulmuş gibi olacak.

İnsan aklının kaostan anlam çıkarmaya çalışması tuhaftır. Misty, şu anda kendini bu konuda berbat hissediyor ama Raymon mutfaktan çıkıp kollarını Misty'nin altına sokup onu kaldırırken Misty, "Bana çelme mi taktın?" diye sordu.

Raymon, Misty'nin saçındaki Waldorf salatası, elma topakları ve ceviz parçalarını temizlerken, "*Cómo?*"* dedi.

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

O sırada bile, açılan mutfak kapısından görünen mutfak zemini temiz ve kuruydu.

Misty, "Ben nasıl düştüm?" dedi.

Raymon omuzlarını silkti ve "*Culo*'nun** üzerine" dedi.

Ve etraflarında dikilen erkek mutfak görevlileri gülüştü.

Grace ve Dr. Touchet şimdi odasında bacağı ağır beyaz bir *piñata*'nın*** içinde olan Misty'yi koltukaltlarından kaldırarak yatağına yöneliyorlar. Tabbi annesinin çantasındaki yeşil suyosunlu ilaç şişesini çıkarıp yatağın yanındaki komodine bırakıyor. Grace telefonun kablosunu çekip sararken, "Huzur ve sessizliğe ihtiyacın var" diyor. "Küçük bir sanat terapisiyle hiçbir şeyciğin kalmaz" derken alışveriş torbasındaki boya tüpleri ve fırçaları çıkarıp şifoniyere yığıyor.

Doktor evrak çantasından bir şırınga çıkarıyor. Misty'nin kolunu soğuk alkolle temizliyor. Göğüs ucundansa, kolu yeğdir.

Bunu hissedebiliyor musun?

Doktor şırıngayı bir şişeye sokup dolduruyor, iğneyi Misty'nin koluna batırıyor. İğneyi çektikten sonra kanı durdurması için Misty'ye bir parça pamuk uzatıyor. "Uyumana yardımcı olması için" diyor.

Tabbi yatağın kenarına oturup, "Acıyor mu?" diye soruyor.

Hayır, hiç acımıyor. Bacağı iyi. İğne daha çok acıttı canını.

Tabbi'nin parmağındaki parlak yeşil perido taşlı yüzük pencereden giren ışıkla parlıyor. Halının pencerenin altına denk gelen kısmı kıvrılmış, altında da Misty'nin sakladığı

---

* (İsp.) Nasıl? (y.h.n.)

** (İsp.) Kıç. (y.h.n.)

*** (İsp.) Hediye çömleği. (y.h.n.)

bahşiş paraları duruyor. Tecumseh Gölü'ndeki evlerine dönüş bileti.

Grace, telefonu boşalan torbalardan birine koyup elini Tabbi'ye uzatıyor. "Gel bakalım. Bırakalım da annen biraz dinlensin" diyor.

Açık duran kapıda bekleyen Dr. Touchet, "Grace? Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diyor.

Tabbi yataktan kalkıyor, Grace eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Tabbi hemen kafasını sallıyor. Boynunda parlak suni elmaslardan yapılma ağır bir pembe kolye var. Öyle büyük ki, annesinin bacağındaki alçı nasıl ağır geliyorsa, kolye de Tabbi'ye aynı şekilde ağır geliyor olmalı. Parlak bir değirmentaşı. Sahte mücevherlerden bir pranga. Tabbi, kolyenin kopçasını açıp yatağa getiriyor ve "Kaldır başını" diyor.

Ellerini Misty'nin omuzlarının üzerinden uzatıp kolyeyi annesinin boynuna takıyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty salak değil. Zavallı Misty Marie Kleinman iç çamaşırındaki kanın Peter'a ait olduğunu biliyordu. Ama şimdi, tam da şu anda çocuğunu aldırmadığı için çok mutlu.

Senin kanın.

Misty neden seninle evlenmeyi kabul etti – işte bunu bilmiyor. İnsan herhangi bir şeyi neden yapar? Şimdiden yatakta eridiğini hissediyor. Aldığı her nefes bir öncekine göre daha yavaş. Levator palpebrae kasları, gözlerini açık tutabilmesi için olanca güçleriyle çalışmak zorunda.

Tabbi şövaleden bir deste çizim kâğıdı alıyor. Kâğıtlarla birlikte bir karakalem getirip annesinin yanında duran battaniyenin üzerine bırakırken, "Olur da *ilham gelirse diye*" diyor.

Ve Misty Tabbi'nin alnına ağır çekim bir öpücük konduruyor.

Misty kendini alçı ve kolyeyle yatağa çivilenmiş gibi hissediyor. Kazıklara bağlanmış. Bir kurban. Bir münzevi.

Sonra Grace, Tabbi'nin elinden tutuyor ve birlikte koridorda bekleyen Dr. Touchet'nin yanına gidiyorlar. Kapı kapanıyor. Öyle sessiz ki, Misty duyduğu sesin ne olduğundan emin olamıyor. Ama fazladan bir klik sesi geliyor.

Ve Misty, "Grace?" diye sesleniyor. Sonra, "Tabbi?" diye sesleniyor. Ağır çekimde, "Hey baksanıza? Kimse yok mu?" diyor. Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty'yi odasına kilitlediler.

30 Temmuz

Misty, geçirdiği kazadan sonra daldığı uykudan ilk uyandığında kasıklarındaki tüylerin temizlendiğini ve içinden çıkan bir sonda tüpünün, sağlam bacağına dolanarak karyola demirine takılı şeffaf bir plastik torbaya bağlı olduğu görüyor. Tüp, yara bandıyla bacağına yapıştırılmış.

Sevgili tatlı Peter, *bunun* nasıl bir his olduğunu sana anlatmaya gerek yok.

Dr. Touchet yine işbaşında.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, ilacın etkisinden kurtulup gözlerini açtığında kasığındaki tüylerin tıraş edilmiş, vajinana da plastik bir şey sokulmuş olduğunu görmen seni gerçek bir sanatçı yapmaz.

Yapsaydı, Misty şu anda Sistina Şapeli'nde resim yapıyor olurdu. Ama o bunun yerine altmış iki kiloluk desteden başka bir ıslak suluboya kâğıdını buruşturup atıyor. Küçük çatı katı penceresinin dışındaki güneş sahildeki kumları kavuruyor. Dalgalar tıslayıp kükrüyor. Rüzgârda asılı kalan martılar titriyor, beyaz uçurtmalar süzülüyor, çocuklar kumdan kaleler yapıyor, kabaran denizde birbirlerine su sıçratıyorlar.

Misty, bir başyapıt yaratabilmek için bütün güneşli günlerini feda edebilirdi ama... gününü üst üste boktan hatalar yaparak geçiriyor. Bacağının tamamını kaplayan alçı ve küçük çiş torbasına rağmen dışarda olmak istiyor. Bir ressam olarak hayatını resim yapma şansı yakalayabilmek, geçmiş zamanın bir fotoğrafını çekmek için düzenlersin, ama bütün çabalarına değecek bir resim yapabileceğinin garantisi yoktur. Hayatını boşa harcadığın düşüncesi peşini hiç bırakmaz.

Gerçek şu ki, eğer Misty şu anda kumsalda olsaydı, bu pencereye bakıp ressam olma hayalleri kuracaktı.

Gerçek şu ki, nerede olmayı seçersen seç, seçimin hep yanlış olacaktır.

Misty, yüksek bir tabureye dayalı şövalesinin yanında tek ayak üstünde durup pencereden Waytansea Burnu'na bakıyor, Tabbi ise annesinin ayağının dibinde, pencereden yansıyan güneş ışığında oturmuş keçeli kalemlerle alçıyı boyuyor. Asıl bu acı veriyor. Misty'nin bütün çocukluğunu dört duvar arasında boya kitaplarını boyayıp ressam olma hayalleri kurarak geçirmesi zaten yeterince kötü. Şimdi aynı kötü davranışla çocuğuna örnek oluyor. Misty'nin çocukken yapamadığı o çamurdan çörekleri, şimdi de Tabbi yapamayacak. Ergenlik çağındakiler her ne yapıyorsa. Misty'nin hiç uçuramadığı uçurtmalar, atlayamadığı ipler, toplayamadığı karahindiba çiçekleri; Tabbi de annesinin yaptığı hataların aynını yapıyor.

Tabbi'nin gördüğü tek çiçek, büyükannesiyle bulduğu çay fincanının kenarındaki motifler.

Birkaç hafta sonra okullar açılacak, ama Tabbi hiç sokağa çıkmadığı için bembeyaz.

Misty'nin fırçası, önündeki başka bir sayfayı kirletiyor. Misty, "Tabbi tatlım?" diyor.

Tabbi oturduğu yerden elindeki kırmızı kalemi alçıya sürtüyor. Reçineyle bez öyle kalın ki Misty hiçbir şey hissetmiyor.

Misty'nin resim yaparken giydiği gömlek, cebinde sahte yakutlardan paslı bir klips bulunan, Peter'ın mavi renkli eski iş gömleği. Sahte yakutlar ve camdan elmaslar. Tabbi, okuldayken Peter'ın Misty'ye verdiği sahte broş, bilezik ve çifti olmayan küpelerin durduğu mücevher kutusunu getirmiş.

Karına verdiğin mücevherler.

Misty'nin üzerinde senin gömleğin var ve Tabbi'ye, "Neden çıkıp birkaç saat sokakta oynamıyorsun?" diyor.

Kırmızıyı bırakıp sarı kalemi eline alan Tabbi, "Wilmot Nine çıkma dedi" diyor. Boyamaya devam ederken, "Uyanık olduğun sürece senin yanında kalmamı söyledi" diyor.

Bu sabah, otelin çakıl taşlı otoparkına Angel Delaporte'un kahverengi spor arabası girdi. Kafasında büyük bir hasır şapka olan Angel arabadan inip otelin ön verandasına yürüdü. Misty, ön bürodaki Paulette'in yukarı çıkıp bir ziyaretçisi olduğunu söylemesini bekledi, ama öyle olmadı. Yarım saat sonra Angel otelin ön kapısından çıkıp verandanın merdivenlerinden indi. Tek eliyle şapkasını tutup kafasını kaldırdı ve otel pencerelerini inceledi, işaret ve logolara baktı. Şirket grafitileri. Rekabet halindeki ölümsüzlükler. Daha sonra güneş gözlüğünü taktı, spor arabasına atladığı gibi gitti.

Misty'nin önünde çöpe gidecek bir resim daha duruyor. Perspektifi tamamen yanlış.

Tabbi, "Ninem ilham almana yardımcı olmamı söyledi" diyor.

Misty resim yapmak yerine çocuğuna biraz beceri kazandırmalı – muhasebe, maliyet analizi veya televizyon tamiri. Faturalarını ödemesini sağlayacak gerçekçi bir yol.

Angel Delaporte gittikten bir süre sonra *sade bej rengi* resmi aracıyla Dedektif Stilton geldi. Otele girdi, birkaç dakika sonra çıkıp arabasının yanına gitti. Otoparkta dikilip elini gözlerine siper etti ve otel pencerelerine tek tek baktı ama Misty'yi görmedi. Sonra da arabasına binip gitti.

Misty'nin önündeki resmin boyaları akıyor, renklerin hepsi birbirine girmiş. Ağaçlar, mi rodalga röleleri gibi görünüyor. Okyanus ise volkan lavları veya soğuk çikolatalı puding veya boşa harcanmış altı mangırlık guvaş boya olabilir. Misty kâğıdı koparıp buruşturarak top yapıyor. Tüm gün yaptığı hataları buruşturmaktan elleri simsiyah oldu. Başı ağrıyor. Gözlerini kapatıp elini alnına bastırıyor ve elindeki ıslak boya yüzünden alnının yapış yapış olduğunu hissediyor.

Buruşturduğu kâğıdı yere atıyor.

Tabbi, "Anne?" diyor.

Misty gözlerini açıyor.

Tabbi annesinin alçısına boylu boyunca rengârenk kuş ve çiçekler çizip boyamış. Mavi kuşlar, kızıl ardıçkuşları, kırmızı güller.

Paulette oda servisi arabasıyla öğle yemeklerini getirdiğinde, Misty kendisine ön bürodan telefon etmeye çalışan biri olup olmadığını soruyor. Paulette bez peçeteyi açıp Misty'nin mavi iş gömleğinin yakasına sıkıştırıyor. "Maalesef hayır" diyor. Balık tabağının üzerindeki sıcak tutan kapağı kaldırırken, "Niye sordun?" diyor.

Misty, "Hiç" diyor.

Şimdi bacağındaki alçıya çizilmiş kuşlar ve çiçeklerle birlikte Tabbi'yle burada otururken, Misty hiçbir zaman ressam olamayacağını anlıyor. Angel'a sattığı resmi tesadüfen yapmıştı. Kazara. Misty ağlayacağı yerde, plastik tüpe bir iki damla çişini bırakıyor.

Tabbi, "Anne, gözlerini kapat" diyor. "Resmi gözlerin kapalıyken yap, aynen yaş günümde pikniğe gittiğimizde yaptığın gibi."

Aynen Misty Marie Kleinman'ın küçüklüğünde yaptığı gibi. Karavandaki kilimin üzerinde gözleri kapalı otururdu.

Tabbi annesine sokulup, "Ağaçların arkasında saklanıp seni gözetlemiştik" diye fısıldıyor. "Ninem ilham almana izin vermemiz gerektiğini söylemişti" diyor.

Şifoniyerin yanına gidip Misty'nin şövaleye kâğıt tutturmak için kullandığı yapışkan bant rulosunu alıyor. İki parça koparıp, "Şimdi kapa bakalım gözlerini" diyor.

Misty'nin kaybedecek hiçbir şeyi yok. Çocuğuna müsamaha gösterebilir. Zaten yaptığı işler daha kötü olamazdı. Misty gözlerini kapıyor.

Ve Tabbi'nin minik parmakları, bant parçalarını Misty'nin gözkapaklarına yapıştırıyor.

Aynen babasının gözlerinin bantla yapıştırılıp kapatıldığı gibi. Kurumasınlar diye.

Gözlerin bantla kapatıldı.

Karanlıkta, Tabbi'nin parmakları Misty'nin eline bir kalem bırakıyor. Misty, Tabbi'nin şövaleye çizim bloğu yerleştirip kapağını kaldırdığını duyuyor. Sonra da Misty'nin elini tutup elindeki kalem kâğıda değene dek çekiyor.

Pencereden giren güneş ışığı içeriyi ısıtıyor. Tabbi elini çekiyor ve karanlıktaki sesi, "Şimdi çiz resmini" diyor.

Ve Misty, mükemmel daire ve açıları, Angel Delaporte'un *imkânsız olduğunu* söylediği düz çizgileri çizmeye başlıyor. Çizdiklerinin doğru ve mükemmel olduğunu hissedebiliyor. Ne çizdiği konusunda Misty'nin hiçbir fikri yok. Sivri uçlu işaretleme aletinin ispritizma seansı tahtasında hareket edişi gibi, kalem de Misty'nin elini kâğıt üzerinde öyle hızlı ileri geri hareket ettiriyor ki Misty kalemi sıkıca kavramak zorunda kalıyor. Misty'nin otomatik yazısı.

Kaleme hâkim olabilmeyi başardıktan sonra, "Tabbi?" diyor.

Gözleri bantla sıkıca kapatılmış olan Misty, "Tabbi? Hâlâ orada mısın?" diyor.

Tabbi koridorun sonundaki tuvalete götürmek için Misty'nin sondasının ucundaki torbayı çektiğinde Misty bacaklarının arasından bir şeyin çekildiğini, içinden bir şeyin hafifçe oynadığını hissediyor. Tabbi torbayı tuvalete boşaltıp yıkıyor. Sonra da getirip tekrar uzun plastik tüpe geçiriyor.

Tabbi bunların hepsini Misty zifiri karanlıkta çalışmaya devam edebilsin diye yapıyor. Gözleri bantlı. Kör.

Misty, sadece pencereden giren sıcak güneş ışığını hissediyor. Fırça durduğu anda Misty, "Bu bitti" diyor.

Tabbi çizimi şövaleden çıkarıp, yerine yeni bir sayfa yerleştiriyor. Kalemin ucu köreldiğinde alıp Misty'ye sivri uçlu bir kalem veriyor. Pastel kalemlerin durduğu tepsiyi uzatıyor ve Misty, kör vaziyette yağlı piyano tuşlarına dokunur gibi yaparak renklerden birini seçiyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty'nin seçtiği her renk, attığı her çizik kusursuz, çünkü artık umursamaktan vazgeçti.

Paulette kahvaltıda oda servisi tepsisiyle geliyor, Tabbi de gelen tüm yiyecekleri lokmalara ayırıyor. Misty çalışmaya devam ederken, Tabbi yiyecekleri çatalla annesine yediriyor. Yüzünde bant olduğu için Misty ağzını ancak bu kadar açabiliyor. Sadece fırçasının ucunu ağzında sivriltebilecek kadar. Kendini zehirleyebileceği kadar. Çalışmaya devam eden Misty, tat almıyor. Koku almıyor. Birkaç lokma yedikten sonra doyuyor.

Kalemin kâğıda sürtünüşünden çıkan *ses dışında oda sessiz. Dışarıda*, beş kat aşağıda okyanus dalgaları tıslayıp kükrüyor.

Öğle yemeğinde Paulette Misty'nin yemediği başka yiyecekler de getiriyor. Misty o kadar çok kilo verdi ki, bacağındaki alçı bol gelmeye başladı bile. Fazla miktarda katı

gıda tuvalet ziyareti anlamına gelir. Bu da mola vermesi gerektiği anlamına gelir. Alçının üzerinde neredeyse hiç boş yer kalmıyor, Tabbi alçının her yerini kuşlar ve çiçeklerle doldurmuş. Misty'nin üzerindeki iş gömleği boya lekelerinden dolayı kaskatı kesildi. Sertleşti ve kollarıyla göğüslerine batıyor. Elleri, kuruyan boya yüzünden kabuk bağladı. Zehirlendi.

Omuzları ağrıyor, katır kutur sesler geliyor ve bilekleri içeriden sanki gıcırdıyor. Karakalemi tutmaktan parmakları uyuştu. Boynuna kramplar giriyor, ağrı omuriliğinin iki yanına vuruyor. Boynunun tıpkı Peter'ın boynu gibi göründüğünü hissediyor; geriye kıvrılmış, kıçına değiyor. Bileklerinin de Peter'ın bilekleri gibi göründüğünü hissediyor; bükülüp düğüm olmuş gibi.

Gözleri bantlıyken yüzü gevşediği için, alnından başlayıp gözlerinin üzerinden geçen, yanaklarından çenesine inen ve boynuna uzanan yapışkan bantlarla hiç uğraşmıyor. Bant gözlerinin çevresindeki orbikülaris oküli kasının, ağzının kenarındaki elmacık kemiği kasının ve diğer tüm yüz kaslarının gevşek durmasını sağlıyor. Yüzünde bant varken Misty ağzını sadece azıcık aralayabiliyor. Sadece fısıldayarak konuşabiliyor.

Tabbi annesinin ağzına pipet yerleştiriyor ve Misty biraz su emiyor. Tabbi'nin sesi, "Ninem ne olursa olsun sanatını yapmaya devam etmen gerektiğini söyledi" diyor.

Annesinin ağzını silen Tabbi, "Yakında gitmem gerekecek" diyor. "Beni ne kadar özlersen özle, yine de lütfen işini bırakma" diyor. "Söz mü?"

Çizmeye devam eden Misty, "Evet" diye fısıldıyor.

"Uzun süre burada olmasam bile mi?" diyor Tabbi.

Ve Misty, "Söz veriyorum" diye fısıldıyor.

Yorgun olman işi bırakman için bir gerekçe değil. Aç veya kederli olman da. Çişinin gelmesi işine ara vermeni gerektirmez. Bir resim ancak kalem ve boyalar durduğunda tamamlanır. Telefon işini bölmez. Başka hiçbir şey dikkatini dağıtmaz. Bir kere ilham gelince duramazsın.

Bütün gün Misty kör vaziyette çalışıyor ve kalemi durduğunda Tabbi'nin gelerek resmi almasını ve boş kâğıt yerleştirmesini bekliyor. Ama hiçbir şey olmuyor

Misty, "Tabbi?" diye sesleniyor.

Bu sabah Tabbi yeşil, kırmızı taşlardan büyük salkımlı bir broşu annesinin iş gömleğine iğneledi. Sonra Misty, pembe renkli iri suni elmaslı parlak kolyeyi kızının boynuna takarken Tabbi hiç kıpırdamadan durdu. Heykel gibi. Pencereden giren gün ışığında taşlar, unutmabeni çiçekleri ve Tabbi'nin bu yaz göremediği diğer çiçekler gibi parlıyordu. Sonra Tabbi annesinin gözlerini bantladı. Bu Misty'nin onu *son* görüşü oldu.

Misty tekrar, "Tabbi tatlım?" diyor.

Ama hiç ses yok, hiçbir şey yok. Sadece kumsaldaki dalgaların tıslayıp kükreme sesleri duyuluyor. Misty parmaklarını uzatıp çevresindeki boşluğu yokluyor. Günlerdir ilk kez yalnız kalıyor.

Yapışkan bantların ikisi de saçlarının başladığı noktadan başlayıp gözlerinden geçerek çenesinin altına kıvrılıyorlar. Misty, işaretparmakları ve başparmaklarıyla bantların üstünden tutarak yavaşça aşağıya doğru çekip çıkarıyor. Gözlerini kırpıştırarak açıyor. Gün ışığı odaklanmasına engel olacak kadar parlak. Gözleri ışığa alışana dek şövaledeki resmi bulanık görüyor.

Beyaz kâğıdın üzerindeki siyah kalem çizgileri netleşiyor önce.

Bu bir okyanus resmi, kıyıdan uzak. Suyun üzerinde bir şey yüzüyor. Suda yüzüstü duran biri var, siyah uzun saçları suda kafasının etrafına yayılmış genç bir kız bu.

Babasının siyah saçları.

Senin siyah saçların.

Her şey bir otoportre.

Her şey bir günce.

Pencereden dışarı bakınca, kumsalda bir grup insanın suyun kenarında beklediğini görüyor. İki kişi sığ sudan karaya doğru yürüyor ve ortalarında bir şey taşıyorlar. Güneş ışığında parlak pembe bir ışık çakıyor.

Suni elmas tanesi. Bir kolye. Dizlerinin ve kollarının altından tutarak taşıdıkları kişi Tabbi; ıslak saçları kumsalda tıslayıp kükreyen dalgalara doğru dümdüz sarkıyor.

Kalabalık geri çekiliyor.

Yatak odasının bulunduğu koridordan ayak sesleri geliyor. Koridorda biri, "Hazırladım" diyor.

İki kişi Tabbi'yi otelin verandasına doğru taşıyor.

Yatak odası kapısının kilidi dönüyor ve kapı açılıyor. Kapının önünde Grace'le birlikte Dr. Touchet duruyor. Doktorun elinde parıldayan şey, ucundan bir şeyler damlayan bir enjeksiyon iğnesi.

Misty ayağa kalkmaya çalışıyor, ama ayağındaki alçı ona engel oluyor. Prangası.

Doktor ileri atılıyor.

Misty, "Tabbi. Bir terslik var." diyor. "Kumsalda. Aşağı inmem lazım" diyor Misty.

Alçı yan yatıyor ve ağırlığı Misty'yi yere deviriyor. Şövale üzerine devrilirken, fırçaları temizlemek için kullandığı bulanık su dolu cam kavanoz da yere düşerek patlıyor. Grace yere çömelip Misty'yi kolundan tutuyor. Sondanın tüpü, torbadan çıktığı için halıya damlayan çişin kokusu yayılıyor ortalığa. Grace, Misty'nin iş gömleğinin kollarını sıvıyor.

Senin eski mavi iş gömleğin. Kuruyan boyalardan dolayı katılaşmış.

"Bu halde aşağıya inemezsin" diyor doktor. Şırıngayı havaya doğru tutup hava kabarcıklarının yukarı çıkması için parmağıyla vuruyor ve "Doğru söylüyorum Misty, yapabileceğin hiçbir şey yok" diyor.

Grace, Misty'nin kolunu zorla açıyor, doktor da iğneyi yapıyor.

Bunu hissedebiliyor musun?

Grace iki kolunu birden bastırarak Misty'yi yere çiviliyor. Sahte yakutlu broşun iğnesi açılıp Misty'nin göğsüne batıyor, kanı ıslak yakutları kırmızıya boyuyor. Kırılan kavanoz. Grace'le doktor, onu halıya yatırmaya çalışırken, Misty'nin çişi ayaklarının altında yayılıyor. Mavi gömleği lekelerken, iğnenin battığı yeri de yakıyor.

Misty'nin üzerine abanmış olan Grace, "Misty hemen aşağıya inmek istiyor" diyor. Grace ağlamıyor.

Ağır çekimde konuştuğu için sesi derinden gelen Misty, "Benim ne istediğimi sen nerden bileceksin ki?" diyor.

Grace, "Güncende yazılı" diyor.

Kolundaki iğne çekiliyor ve Misty, birinin iğne yapılan yeri ovaladığını hissediyor. Alkolün soğuk tesiri. Eller kollarının altına girip onu oturur pozisyona gelene dek kaldırıyorlar.

Grace'in yüzündeki alaycı gülüş kası, yani levator labii superioris'i kasılarak yüzünün burnunun etrafında büzüşmesine sebep oluyor ve Grace, "Kan içinde. Ve her yanına sidik bulaşmış. Onu bu şekilde aşağıya götüremeyiz. İnsanların önüne böyle çıkamaz" diyor.

Misty'nin üzerindeki koku, eski Buick'in ön koltuğundaki kokuyla aynı. Çişinin kokusu.

Birisi üzerindeki gömleği sıyırıp vücudunu kâğıt havluyla temizliyor. Odanın öteki ucundan doktor, "Harika bir çalışma. Çok etkileyici" diyor. Misty'nin tamamladığı yığınla çizim ve resimde göz gezdiriyor.

"Elbette iyi olacak" diyor Grace. "Sıralarını bozma, yeter. Hepsi numaralandırıldı."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, kimse Tabbi'den söz etmiyor.

Misty'nin kollarını temiz bir gömleğe sokuyorlar. Grace, Misty'nin saçlarını fırçalıyor.

Şövaledeki resim, okyanusta boğulan kız resmi, yere düştüğü için arkası yerdeki kan ve çişten ıslanmış. Resim berbat olmuş. Üzerindeki çizim gitmiş.

Misty elini yumruk yapamıyor. Gözleri kapanıp duruyor. Ağzının kenarından salyası akıyor ve göğsündeki kesik acısı yavaş yavaş yok oluyor.

Grace'le doktor, Misty'yi ayağa kaldırıyorlar. Dışarıda, koridorda bekleyen insanların sayısı artıyor. İki yanından, daha fazla kol uzanarak Misty'yi merdivenlerden aşağı ağır çekimde uçuruyorlar. Her katta onları izleyen üzgün suratların yanından uçarak geçiyorlar. Paulette, Raymon ve başka biri daha, Peter'ın okuldaki sarışın arkadaşı. Will Tupper. Kulakmemesi hâlâ iki parça. Waytansea Adası mumya müzesindeki herkes burada.

Misty'nin peşi sıra sürüklediği alçısının her adımda çıkarttığı gümbürtü hariç ortalık çok sessiz.

Lobinin cilalı ağaçlardan ve yosunlu halıdan oluşan kasvetli ormanını kaplayan bir insan kalabalığı var ama hepsi Misty restorana doğru taşınırken geri çekiliyor. Adanın bütün eski aileleri burada; Burton'lar, Hyland'ler, Petersen'lar ve Perry'ler. Aralarında bir tane bile yazlıkçı yok.

Sonra Ahşap ve Altın Restoran'ın kapıları açılıyor.

Pencere kenarındaki altı numaralı masanın üzerinde, üstü battaniyeyle örtülü bir şey var. Küçük bir yüzün, küçük bir kızın düzdüz göğsünün profili görünüyor. Ve Grace'in sesi, "Hâlâ bilinci yerindeyken acele edin. Bırakın da görsün. Battaniyeyi kaldırın" diyor.

Örtünün kaldırılışı. Açılan bir perde.

Ve Misty'nin ardından bütün komşular, izlemek için masanın etrafına doluşuyorlar.

7 Ağustos

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeyken bir keresinde Peter, Misty'den bir renk söylemesini istedi. Herhangi bir renk.

Gözlerini kapamasını ve kıpırdamamasını söyledi. Misty, Peter'ın yaklaştığını hissedebiliyordu. Sıcaklığını. Fırıncıların yaptığı yarı tatlı çikolatalar gibi acı olan ten kokusunun sindiği, sökülmüş kazağının kokusunu alabiliyordu. Peter'ın kendi otoportresi. Elleriyle Misty'nin bluzunu tuttu ve soğuk iğne Misty'nin tenini çizdi. "Kıpırdarsan iğneyi yanlışlıkla batırabilirim" dedi Peter.

Ve Misty nefesini tuttu.

Bunu hissedebiliyor musun?

Her buluşmalarında Peter ona sahte mücevherlerinden bir tane daha veriyordu. Broşlar, bilezikler, yüzükler ve kolyeler.

Misty, gözleri kapalı bekliyordu. "Altın. Altın rengi" dedi.

İğneyi kumaşa takmaya çalışan Peter, "Şimdi de altın rengini anlatan üç kelime söyle bana" dedi.

Bunun eski bir psikanaliz yöntemi olduğunu söyledi Misty'ye. Carl Jung tarafından icat edilmişti. Evrensel arketiplere dayanıyordu. Partilerde insanların içyüzünü tanımak için oynanan bir oyun. Carl Jung. Arketipler. Tüm insanlığın ortak ve derin bilinçaltı. Caynacılar, yogiler ve çileciler; işte Peter'ın Waytansea Adası'nda aldığı kültür buydu.

Gözleri hâlâ kapalı olan Misty, "Parlak. Zengin. Yumuşak" dedi. Altın rengini anlatan kelimeleri bunlardı.

Peter'ın parmakları broşun iğnesini minik kopçaya tutturdu ve Peter, "Güzel" dedi.

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki geçmiş hayatlarında Peter, Misty'den bir hayvan adı söylemesini istedi. Herhangi bir hayvan.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, broş yaldızlı bir kaplumbağa şeklindeydi, kabuğu da çatlamış, büyük yeşil bir taştan yapılmıştı. Kafası ve bacakları hareket edebiliyordu ama bacaklarından biri eksikti. Metali öyle kararmıştı ki, taktığı anda Misty'nin bluzunu kirletmişti.

Misty göğsündeki broşu havaya kaldırarak baktı ve mantıklı bir sebebi olmaksızın broşu sevdi. "Güvercin" dedi.

Peter geriye doğru bir adım atıp Misty'ye kendisiyle yürümesi için eliyle işaret etti. Kampusta sarmaşıklarla örtülü tuğla binaların arasında yürüyorlardı ve Peter, "Şimdi de bana güvercini anlatan üç kelime söyle" dedi.

Peter'ın yanından yürüyen Misty, onun elini tutmaya çalıştı ama Peter ellerini ardında birleştirdi.

Yürümeye devam ederken Misty, "Pis" dedi. "Aptal. Çirkin."

Güvercini tanımlayan kelimeleri bunlardı.

Peter ona baktı, altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı, corrugator kası kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu.

Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki o geçmiş hayatlarında Peter, Misty'den bir su birikintisinin adını söylemesini istedi.

Peter'ın yanından yürüyen Misty, "St. Lawrence Geçidi" dedi.

Peter dönüp ona baktı. Artık yürümüyordu. "Bunu anlatan üç tane sıfat söyle" dedi.

Misty gözlerini devirip, "İşlek, hızlı ve kalabalık" dedi.

Levator labii superioris kası harekete geçen Peter dudak büktü.

Yürümeye devam ederlerken Peter son bir soru daha sordu. Misty'den bir odada olduğunu hayal etmesini istedi. Odanın bütün duvarları beyaz ve ne kapısı, ne de pencere-

leri var. "Üç kelimeyle bana o odada olmanın nasıl bir his olduğunu anlat" dedi.

Misty şimdiye kadar hiç kimseyle bu kadar uzun süre beraber olmamıştı. Tek bildiği, âşıkların birbirini tanımak için üstü kapalı olarak bu tür sorular sorduklarıydı. Peter'ın en çok balkabaklı dondurma sevdiğini nasıl biliyorsa, sorduğu soruların da bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Misty, "Geçici. Fani" dedi. Durdu ve sonra, "Şaşırtıcı" diye ekledi.

Kapalı beyaz bir odayı tanımlayan kelimeleri bunlardı.

Geçmiş yaşamında Peter'la yürürken, hâlâ el ele tutuşamamışken, Peter ona Carl Jung'un testinin nasıl işe yaradığını anlattı. Hepsi bilinçaltına ulaşmak için sorduğu bilinçli sorulardı.

Bir renk. Bir hayvan. Bir su birikintisi. Bembeyaz bir oda.

Peter bunların hepsinin Carl Jung'a göre birer arketip olduğunu söyledi. Bu imgelerin her biri kişinin bir yönünü temsil ediyordu.

Misty'nin söylediği altın rengi, kendisini nasıl gördüğüyle ilgiliydi.

Misty'nin kendini, "Parlak. Zengin. Yumuşak" olarak tanımladığını söyledi Peter.

Hayvan diğer insanları nasıl algıladığımızla ilgiliydi.

Misty'nin insanları, "Pis. Aptal. Çirkin" olarak algıladığını söyledi Peter.

Su birikintisi Misty'nin cinsel yaşamını temsil ediyordu.

İşlek, hızlı ve kalabalık. Carl Jung'a göre.

Söylediğiniz her şey elimizi gösterir. Güncemiz.

Peter, Misty'ye bakmadan, "Cevabını duymak tüylerimi ürpertmedi" dedi.

Bembeyaz odaya ilişkin son soruyla ilgili olarak, Peter pencereleri veya kapısı olmayan odanın ölümü temsil ettiğini söylüyor.

Misty'ye göre ölüm geçici, fani ve şaşırtıcı olacak.

Caynacılar uçabildiklerini iddia eden bir Budist mezhebiydi. Suda yürüyebiliyorlardı. Bütün dilleri anlayabiliyorlardı. Tenekeyi altına çevirebildikleri söyleniyordu. Sakatları iyileştirip körlerin gözlerini açabiliyorlardı.

Doktor bütün bunları anlatırken Misty gözleri kapalı vaziyette adamı dinliyor. Dinliyor ve resim yapıyor. Grace'in gözlerini bantla yapıştırabilmesi için gün doğmadan kalkıyor. Güneş battıktan sonra bandı çıkarıyor.

"Güya" diyor doktorun sesi, "Caynacılar ölüleri bile diriltebiliyorlarmış."

Bunların hepsini kendilerine işkence ettikleri için yapabiliyorlarmış. Yemek yemiyorlar, seks yapmıyorlarmış. Onlara bu büyülü gücü veren şey, yaşadıkları bu zor ve acı dolu hayatmış.

Doktor, "İnsanlar bunu 'çilecilik' olarak adlandırıyor" diyor.

O konuşmaya devam ederken Misty sadece resim yapıyor. Doktor Misty'ye gereken boya, fırça ve kalemleri tutuyor, Misty çalışıyor. Misty resmi bitirdiğinde, doktor sayfayı değiştiriyor. Eskiden Tabbi'nin yaptığı işi artık doktor yapıyor.

Caynacı Budistlerinin ünü Ortadoğu'daki bütün krallıklara yayılmış. İsa'nın doğumundan dört yüz yıl önce Suriye ve Mısır'daki, Epir ve Makedonya'daki kralların saraylarına giderek mucizelerini gerçekleştiriyorlarmış. Bu mucizeler Musevi Essenliler tarikatına ve ilk Hıristiyanlara da ilham kaynağı olmuş. Büyük İskender'i hayrete düşürmüşler.

Soluk almadan konuşan Doktor Touchet, Hıristiyan şehitlerinin Caynacıların bir kolu olduğunu söylüyor. Siena'lı Azize Catherina, her gün üç kez kendini kırbaçlıyormuş. İlk kırbaç kendi günahları içinmiş. İkincisi yaşayan insanların günahları için. Üçüncüsü ise tüm ölmüşlerin günahları için.

Aziz Simeon bir sütunun üstünde kötü hava şartlarına maruz kalarak canlı canlı çürüdükten sonra kilisenin azizler listesine alınmış.

Misty, "Bu tamam" diyor. Ve yeni bir kâğıt veya tualin yerine yerleştirilmesini bekliyor.

Doktorun yeni resmi havaya kaldırdığı duyuluyor. "Olağanüstü. Kesinlikle esinle dolu" diyor ve resmi odanın öteki tarafına götürürken sesi zayıflıyor. Resmin arkasına numara yazarken kurşunkalemin sürtünme sesi duyuluyor. Dışarıdaki okyanus dalgaları tıslayıp kükrüyor. Resmi kapının yanına yerleştiriyor ve sesi tekrar yakından ve yüksek geliyor, "Kâğıt mı istiyorsun, tual mi?" diye soruyor.

Aslında fark etmez. Ama Misty, "Tual" diyor.

Tabbi öldüğünden beri Misty yaptığı resimlerin hiçbirini görmedi. "Resimleri nereye götürüyorsunuz?" diye soruyor.

"Güvenli bir yere" diyor doktor.

Regli neredeyse bir hafta gecikti. Açlıktan. Ama artık hamilelik testi çubuklarına işemesi gerekmiyor. Peter onu buraya getirerek vazifesini yaptı zaten.

Doktor, "Başlayabilirsin" diyor. Eliyle Misty'nin elini kavrıyor ve sert yüzeyli ve bir kat fare derisinden yapılmış tutkal sürülerek hazırlanmış gergin beze dokundurmak için ileri doğru çekiyor.

Doktor, Essenliler aslında, eskiden Güneş'e tapan İranlı bir münzevi grubuymuş, diyor.

Münzeviler. Katedrallerin zeminine canlı olarak gömülen kadınlara da böyle deniyordu. Binaya ruh vermek için gömülüyorlardı. İnşaatçıların çılgın tarihçesi. Duvarların içine *viski, kadın* ve kedi bırakıyorlardı. Bunlara kendi kocası da dahil.

Sen.

Çatı katındaki odasına hapis olan Misty'yi burada tutan şey ayağındaki ağır alçı. Kapı dışarıdan kilitli. Doktor,

Misty'nin küstahlaşması durumunda kullanmak üzere içi dolu bir şırıngayı sürekli hazır bulunduruyor. Of, Misty münzeviliğin kitabını yazabilir.

Dr. Touchet, Essenlilerin normal bir yaşam sürmediklerini söylüyor. Kendilerini hastalık ve azap çekmeye dayanacak şekilde eğitmişler Ailelerini terk etmişler, mal ve mülklerinden vazgeçmişler. Cennetteki ölümsüz ruhların seks, içki, uyuşturucu ve aşırı yemek vaadiyle, insan kılığında dünyaya gönderilmekle kandırıldıklarına inanarak acı çekmişler.

Essenliler genç İsa Mesih'i yetiştirmişler. Yahya Peygamber'i yetiştirmişler.

Kendilerine şifacı diyorlarmış ve Lazarus'tan asırlarca önce İsa'nın gerçekleştirdiği mucizelerin hepsini gerçekleştirmişler – hastaları iyileştirmek, ölüyü diriltmek, şeytan çıkarmak. Caynacılar ise, İsa'dan asırlarca önce suyu şaraba çeviren Essenlilerden de asırlarca önce yapmışlar bunu.

Doktor, "Aynı mucizeleri tekrar tekrar yaratabilirsin, yeter ki sonuncuyu hatırlayan biri çıkmasın" diyor. "Bunu unutma."

Aynen İsa'nın kendini taş ustaları tarafından reddedilmiş bir taş olarak adlandırması gibi, Caynacı münzeviler de kendilerini bütün marangozlar tarafından reddedilen kütükler olarak adlandırmışlar.

Doktor, "Onlara göre idealist kişi normal dünyadan ayrı yaşamalı ve ilahi olanla birleşmek için haz, rahatlık ve konformizmi reddetmeliydi" diyor.

Paulette tepsiyle öğle yemeği getiriyor ama Misty yemek istemiyor. Gözleri kapalı olduğu için görmüyor ama doktorun yemek yediğini duyuyor. Çatalla bıçağın porselen tabağa sürtüşü. Su bardağındaki buzların şangırtısı.

Doktor, "Paulette?" diyor. Ağzı doluyken konuşuyor ve "Şu kapının yanında duran resimleri alıp restorandaki diğer resimlerin yanına koyar mısın?" diyor.

Güvenli bir yere.

Jambon ve sarmısak kokuyor. Çikolatalı bir şey daha var, puding veya kek. Doktorun lokmalarını çiğnerken ve yutarken çıkarttığı şapırtı duyuluyor.

"Asıl ilginç olan" diyor doktor, "acıyı ruhani bir araç olarak görmeye başladığında ortaya çıkıyor."

Acı ve mahrumiyet. Budist keşişler aydınlanmaya ulaşana dek aç ve uykusuz vaziyette çatılarda oturuyorlarmış. Tecrit edilerek rüzgâra ve güneşe maruz bırakılıyorlarmış. Onları, sütunun üzerinde çürüyen Aziz Simeon'la karşılaştır. Ya da yüzyıllardır ayakta duran yogilerle. Ya da gaipten haber alabilmek için gezinen Amerikan yerlileriyle. Ya da on dokuzuncu yüzyıl Amerika'sında Tanrıya ibadet etmek için ölene dek oruç tutan, açlıktan ölen kızlarla. Ya da İsa'nın beş yarası anısına her gün sadece beş tane portakal çekirdeği yiyen Azize Veronica'yla. Ya da oruç tutup temizlendikten sonra Çanakkale Boğazı'nı kahramanlık olsun diye yüzerek geçen Lord Byron'la. Romantik bir anoreksik. Eski Ahit'te gaipten haber alabilmek için oruç tuttukları yazılı olan Musa ve İlyas peygamberler. On yedinci yüzyılda İngiltere'de yaşamış ve büyü yapabilmek için oruç tutmuş olan cadılar. Aydınlanmak için bitap düşene dek dönen dervişler.

Doktor anlattıkça anlatıyor.

Tarih boyunca dünyanın dört bir yanındaki bu gizemciler fiziksel acı çekerek kendi aydınlanma yöntemlerini bulmuşlar.

Ve Misty durmadan resim yapıyor.

"Ve işte bu noktada iş ilginç bir hal alıyor" diyor doktorun sesi. "Bölünmüş beyin fizyolojisine göre beynin ceviz gibi iki parçadan meydana gelir."

Beynin sol yarısı mantık, lisan, hesaplama ve sağduyuyla ilgilenir, diyor doktor. Beynin bu yarısı insanların kendi kimliklerini idrak ettikleri bölümdür. Gerçekliğimizin bilinçli, rasyonel ve günlük temelidir.

Beynin sağ yarısı, diyor doktor, sezgilerinin, duygularının, kavrayışının ve şekil tanıma becerilerinin merkezidir. Bilinçaltındır.

"Sol beynin bilim adamıdır" diyor doktor. "Sağ beynin sanatçı."

İnsanlar hayatlarını beyinlerinin sol tarafıyla yaşarlar diyor. Ancak kişi aşırı derecede acı hisseder, üzülür veya hasta olursa, bilinçaltı bilince sızabilir. Biri yaralandığında, hastalandığında, yas tuttuğunda veya depresyona girdiğinde beyninin sağ kısmında bir anda bir flaş patlar ve kısa bir süreliğine ilahi esine ulaşma imkânı sağlar.

Ani esin patlaması. Bir anlık kavrayış.

Fransız psikolog Pierre Janet, bu durumu, "zihinsel eşiğin alçalması" olarak adlandırmıştır.

Dr. Touchet, "*Abaissement du niveau mental*" diyor.

Depresyona girdiğimizde, yorgun veya çok aç olduğumuzda, acı çektiğimizde.

Alman filozof Carl Jung'a göre bu durum bizi evrensel bilgiye ulaştırır. Tüm zamanlardaki bütün insanların bilgeliğine.

Peter'ın Misty'yle ilgili söylediği şeylerde adı geçen Carl Jung. Altın. Güvercin. St. Lawrence Geçidi.

Frida Kahlo ve kanayan yaraları. Bütün büyük sanatçılar aslında hastalıklı insanlardır.

Platon'a göre hiçbir şey öğrenmeyiz. Ruhumuz o kadar çok hayat yaşamıştır ki, zaten her şeyi biliriz. Öğretmenler ve eğitim bize sadece bildiklerimizi hatırlatır.

Sefilliğimizi. Rasyonel zihnimizin bastırılması, ilhamın kaynağıdır. İlham perisidir. Koruyucu meleğimizdir. Acı çekmek bizi rasyonel özdenetimimizden çıkarır ve ilahi *kanalın içimizden akıp* gitmesini sağlar.

"Yeterli miktarda stres" diyor doktor, "iyi veya kötü, aşk veya acı, mantığımızı sakatlayarak bize başka şekilde asla sahip olamayacağımız fikir ve yetenekler bahşeder."

Bütün bunları söyleyen Angel Delaporte da olabilirdi. Stanislavski'nin fiziksel davranış yöntemi. İsteyince mucize yaratmak için güvenilir bir formül.

Yanına yaklaştığı için doktorun sıcak nefesi Misty'nin yüzüne vuruyor. Köfte ve sarmısak kokusu.

Fırça duruyor ve Misty, "Bitti" diyor.

Biri kapıya vuruyor. Kilit açılıyor. Sonra, Grace'in sesi, "Doktor, Misty nasıl?" diye soruyor.

Doktor, "Çalışıyor" diyor. "Bunu al ve seksen dört diye numaralandır. Sonra da diğerlerinin yanına koy."

Grace, "Misty, canım, belki bilmek istersin diye düşündük, ailene ulaşmaya çalışıyoruz. Tabbi için" diyor.

Birinin şövaledeki resmi kaldırdığı duyuluyor. Adımlar resmi odanın öteki ucuna götürüyor. Misty resmin neye benzediğini bilmiyor.

Tabbi'yi geri getiremezler. Belki İsa veya Caynacı Budistler yapabilirdi ama şu an kimse yapamaz. Doktor haklı olsaydı, sakat bacağı, ölmüş kızı, komadaki kocasıyla, bir odaya hapis olmuş vaziyete eriyen ve zehirlenmeden dolayı baş ağrıları çeken Misty, suyun üstünde yürüyebiliyor olurdu. Ölüleri diriltebilirdi.

Omzuna yumuşak bir el dokunuyor ve Grace'in sesi Misty'nin kulağına yaklaşıyor. "Bugün öğleden sonra Tabbi'nin küllerini savuracağız" diyor. "Saat dörtte, burundan."

Bütün ada, herkes orada olacak. Aynen Harrow Wilmot'un cenaze töreninde olduğu gibi. Dr. Touchet çelikten muhasebeci masasının ve duvarlarında sinek pislikleriyle lekelenmiş diplomalarının bulunduğu yeşil fayanslı muayenehanesinde bedeni tahnit edecek.

Küller küllere. Misty'nin bebeği bir kavanozun içinde.

Leonardo'nun *Mona Lisa*'sı binlerce boya katmanından ibaret. Michelangelo'nun *Davud*'u sadece milyonlarca çekiç darbesinden oluşuyor. Biz, hepimiz, doğru şekilde bir araya getirilmiş milyonlarca parçadan meydana geliyoruz.

Gözleri bantlarla sıkıca kapalı olduğu için yüzünde maske varmış gibi gevşemiş olan Misty, "Peter'a söylemeye giden oldu mu?" diyor.

Birisi iç geçiriyor; uzunca bir nefes alıyor, sonra veriyor. Ve Grace, "Bunun ne yararı olur ki?" diyor.

O, Tabbi'nin babası.

Sen onun babasısın.

Tabbi'nin gri bulutu rüzgâra karışacak. Sahil şeridinden kasabaya doğru, otele, evlere ve kiliseye doğru savrulacak. Neon ışıklar, tabelalar, şirket logoları ve marka isimlerine doğru.

Sevgili tatlı Peter, sana haber verilmiş olduğunu farz et.

15 Ağustos

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Güzel Sanatlar Akademisi'nin sorunlarından biri de insanı romantik olmaktan çok uzaklaştırmasıdır. Ressamlar ve tavan arasındaki odalarla ilgili bütün o değersiz bilgiler, kimya, geometri ve anatomi hakkında bilmeniz gereken derslerin ağırlığı altında ezilir. Öğrettikleri şeyler dünyayı açıklar. Verdikleri eğitim her şeyi bir hizaya ve düzene sokar.

Son derece kuralcı ve makuldür.

Peter Wilmot'la çıktığı süre boyunca Misty, sevdiğinin Peter olmadığını biliyordu. Kadınlar sadece çocuklarına baba olacak en iyi fiziksel özelliklere sahip olan bir model arar. Sağlıklı bir kadın, Peter'ın gömleğinin açık yakasından görünen yumuşak kas üçgenini aramaya güdümlüdür, çünkü *insanoğlu, tüylü bir hayvan* proteininin sıcak ve bitkin bir formunu yakarken, terleyebilmek ve buna rağmen kıyak görünebilmek için evrim geçirerek tüylerinden kurtulmuştur.

Vücudunda diğerlerine nispeten daha az kıl olan erkeklerde bit, pire ve kene olma olasılığı da daha azdır.

Her buluşmadan önce Peter, Misty'nin resimlerinden birini alırdı. Resimler çerçevelenmiş olurdu. Ve Peter çerçevenin arkasına iki uzun şerit halinde son derece güçlü, çift taraflı çerçeve bantlarından yapıştırmış olurdu. Yapışkanlı banda dikkat ederek resmi, sünmüş kazağının içine sokardı.

Peter'ın Misty'nin saçlarını okşayışına her kadın bayılabilirdi. Bu basit bilimdir. Fiziksel temas, ebeveynlerin çocuklarına vereceği eğitim tatbiklerinin erken dönemini şekillendirir. Gelişim hormonu ve ornitin dekarboksilaz enzimlerinin salgılanmasına sebep olur. Peter'ın, Misty'nin ensesini okşaması doğal olarak Misty'nin stres hormonu seviyesini düşürecektir. Bu, bir laboratuvardaki fare yavrularının fırçayla okşanması yöntemiyle ispat edilmiştir.

Biyolojiyi öğrendikten sonra artık onun kobayı olmak zorunda değilsin.

Buluştukları zaman, Peter'la Misty sanat müzelerine ve galerilere gidiyorlardı. Baş başa yürüyüp konuşuyorlardı ve kazağının altındaki tablo yüzünden Peter önden biraz kare, biraz hamile gibi görünüyordu.

Dünyada özel olan hiçbir şey yoktur. Büyülü şeyler yoktur. Sadece fizik vardır.

Sıradan olayların doğaüstü sebepleri olduğuna inanan Angel Delaporte gibi geri zekâlılar Misty'yi çileden çıkarıyorlar.

Galeride gezinip boş bir duvar ararken Peter, eski Yunan heykeltıraşların mükemmel oranı yakalamak için kullandıkları altın formülün canlı örneği gibi görünüyordu. Bacakları bedenine oranla 1.6 kat uzundu. Bedeniyse kafasına oranla 1.6 kat daha uzundu.

Parmaklarına bak; ilk boğumun ikincisinden, ikincisinin de sonuncu boğumdan uzun olduğunu göreceksin. Bu orana Phi denir; adını heykeltıraş Phidias'tan almıştır.

Senin mimarin.

Yürürlerken Misty, Peter'a resmin kimyasını anlatırdı. Fiziksel güzelliğin aslında kimya, geometri ve anatomi olduğundan söz ederdi. Sanat aslında bilimdir. İnsanların bir şeyi neden beğendiğini keşfetmek, aynısını tekrarlayabilmek içindi. Kopya etmek için. Gerçek bir gülüş "yaratmak" da aslında bir paradokstur. Gayri ihtiyari oluşmuş bir korku anını tekrar tekrar prova etmek. Kolay ve anlık görüneni yaratmak için harcanan alın teri ve sıkıcı emek.

İnsanların Sistina Şapeli'nin tavanına baktıklarında, karbon siyahı boyanın aslında doğal gaz isi olduğunu bilmeleri gerekir. Kızıl boya, kızıl boya bitkisinin kökünden elde edilir. Zümrüt yeşili ise bakır asetoarseniktir, Paris yeşili de denir ve haşere ilacı olarak kullanılır. Bir tür zehirdir. Koyu mor boya ise iskerletten çıkarılır.

Ve Peter kazağının altından tabloyu çıkardı. Etrafta görecek kimse yokken kazıklı çitlerin ardındaki taş ev resmini duvara yapıştırdı. Ve Misty Marie Kleinman'ın imzası oradaydı işte. Ve Peter, "Sana resimlerinin günün birinde bir müzede sergileneceğini söylemiştim" dedi.

Peter'ın gözleri, yeryüzüne çıkarılmış mumyalardan elde edilen bir boya olan koyu Mısır kahverengisiydi; kemik tozu ve asfalttan yapılan ve ressamların acı gerçeği fark ettiği on dokuzuncu yüzyıla kadar kullanılan kahverengi boyanın rengindeydi. Dudaklarının arasında yıllarca fırça çevirdikten sonra fark ettikleri acı gerçek.

Peter, Misty'nin ensesini öperken Misty, *Mona Lisa*'ya bakınca kırmızıya çalan kahverengi boyanın, demir ve manganezle renklendirilerek ocakta pişirilmiş çamur olduğunu hatırlamalısın, dedi. Sepya kahverengisi, mürekkepbalığı mürekkebidir. Hollanda pembesi, ezilmiş keçiboynuzu üzümüdür.

Peter'ın mükemmel dili Misty'nin kulağının arkasını yaladı. Misty, Peter'ın kıyafetinin altında sert bir şey hissetti ama bu resim falan değildi.

Misty, "Hint sarısı boya, mango yapraklarıyla beslenen sığır sidiğidir" diye fısıldadı.

Peter kolunu Misty'nin omzuna doladı. Diğer koluyla dizinin arkasına bastırıp Misty'nin bacağının bükülmesini sağladı. Misty'yi galerinin mermer zeminine yatırdı ve "*Te amo* Misty" dedi.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bu Misty için biraz sürpriz olmuştu.

Ağırlığını Misty'nin üstüne veren Peter, "Çok şey bildiğini sanıyorsun" dedi ve Misty'yi öptü.

Sanat, ilham, aşk; hepsini de tahlil etmek çok kolaydır. Açıklayıvermek.

İris yeşili ve yeşil zeytin rengi boyalar çiçek suyudur. Cappagh kahvesi boya İrlanda çamurundan yapılır diye fısıldadı Misty. Zincifre, İspanya'nın yüksek tepelerinde okla vurulan sülüğen cevheridir. Koyu kahverengi boya, yanmış kayın ağacının sarımtırak kahverengi kurumudur. Her başyapıt kusursuz şekilde bir araya getirilmiş çamur ve küldür aslında.

Küller küllere. Toprak toprağa.

Öpüşürken bile gözlerin kapalıydı.

Oysa Misty gözlerini kapamadı ama sana değil, kulağındaki küpeye bakıyordu. Rengi neredeyse kahverengiye çalan gümüş, kare kesim cam elmasları bir düğümle tutuyordu ve parlayan taşlar omuzlarına dökülen siyah saçlarının arasına gömülmüştü - işte Misty buna bayılıyordu.

O ilk seferinde Misty sana şunları söyleyip durdu: "Madenci grisi boya, toz haline getirilmiş kayağantaştır. Bremen mavisi, bakır hidroksit ve bakır karbonattır - öldürücü bir zehir." Misty, "Parlak kırmızı boya iyot ve cıvadır. Kemik karası rengi yanmış kemiklerden elde edilir..." dedi.

Kemik karası rengi, yanmış kemiklerden elde edilir.

Gomalak, yaprak bitlerinin yaprak ve dallara bıraktığı kakalarıdır. Açık kara, yanmış asmadır. Yağlıboya yapımında, dövülmüş ceviz veya haşhaş tohumu yağı kullanılır. Resim konusunda bilgi sahibi oldukça kulağa daha çok cadı işi gibi gelmeye başlar. Her şey ezilmiş, karıştırılmış ve pişirilmiş olduğundan yemek pişirmek gibi de algılanabilir.

Aradan günler ve farklı pek çok galeri geçmesine rağmen Misty hâlâ konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu. O gün bir müzedeydiler ve Misty'nin yaptığı, uzun taştan bir kilisenin resmi, Monet'yle Renoir'ın arasındaki duvara yapıştırılmıştı. Misty soğuk zemine oturmuştu, bacaklarının arasındaysa Peter vardı. Akşamüzeri geç bir vakitti ve müze boşalmıştı. Peter'ın siyah saçlı mükemmel kafası yere yapışmıştı ve iki eliyle uzanıp kazağının altından Misty'nin göğüs uçlarını okşuyordu.

İki elinle birden.

Davranış psikologları, insanların göğüsler yüzünden yüz yüze seks yaptıklarını söylüyorlar. Daha büyük göğüslü dişiler daha fazla erkek tarafından arzulanıyordu ve bu erkekler ilişki sırasında göğüslerle oynamak konusunda ısrarcıydılar. Daha fazla seks, daha fazla dişinin doğurmasına, doğanların da kalıtsal olarak büyük göğüslü olmasına neden olmuştu. Bu da daha fazla yüz yüze seks yapılmasına vesile olmuştu.

O sırada yerde yatmakta olan Peter elleriyle Misty'nin göğüslerini okşarken, ereksiyonu da pantolonunun içinde kıpırdanmaya başladı ve Misty kalçalarını ona dayayarak *William Turner'ın Roma* ordularını katletmek üzere Alpler'i geçmekte olan Hannibal'ı resmettiği başyapıtını aslında Yorkshire kırlarında yaptığı yürüyüşten esinlenerek yarattığını anlattı.

Her şeyin bir otoportre olduğuna bir örnek daha.

Misty, Peter'a sanat tarihinde öğrendiklerini anlattı. Mesela Rembrandt boyayı öyle kalın sürermiş ki, insanlar portreleri burnundan tutup kaldırabileceklerini söyleyerek dalga geçerlermiş.

Misty'nin terli saçları yüzüne yapışmıştı. Tombul bacakları titriyordu, bitkindi ama yine de Misty'yi taşıyorlardı. Peter'ın pantolonunun içindeki tümseğin üzerinde gidip geliyordu.

Peter parmaklarıyla Misty'nin göğüslerini daha da sıkı kavradı. Kalçasını havaya kaldırdı, orbikülaris oküli kası gözlerini sımsıkı kapattı. Triangularis kası ağzının kenarlarını aşağı çekti, alt dişleri ortaya çıktı. Kahveden sararmış dişleri havayı ısırdı.

Misty'den sıcak bir ıslaklık boşalırken, Peter'ın pantolonunun içindeki ereksiyonu da nabız gibi atıyordu ve sonra her şey durdu. İkisi de bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi uzun an boyunca nefes almadı.

Sonra ikisinin de takatı kesildi. Utandılar. Peter'ın bedeni ıslak zeminde gevşedi. Misty onun üzerine uzandı. İkisi de giysileriyle birlikte terden birbirlerine yapıştılar.

Duvardaki uzun kilise resmi yukarıdan onlara bakıyordu.

Ve tam o sırada müze bekçisi içeri girdi.

20 Ağustos
Son Dördün

Grace'in sesi karanlığın içinden, "Yaptığın işle ailenin özgürlüğünü satın alacaksın" diyor Misty'ye. "Yazlıkçılar bir daha seneler boyu buraya ayak basmayacak."

Peter uyanmadığı sürece, Grace'le Misty'den başka Wilmot yok zaten.

Sen uyanmadığın sürece başka Wilmot olmayacak.

Grace'in makasla bir şeyi yavaş ve ölçülü biçimde kesişinin sesi duyulabiliyor.

Üç kuşaktır omuz omuza. Aile servetini geri kazanmanın bir anlamı yok. Bırak ev Katoliklere gitsin. Bırak yazlıkçılar adaya akın etsin. Tabbi öldüğüne göre Wilmot'ların ileride hiç şansı olmayacak. Yatırımları da olmayacak.

Grace, "Yaptığın iş geleceğe bir armağandır ve seni durdurmaya kalkan olursa tarih tarafından lanetlenecektir" diyor.

Misty resim yaparken Grace elleriyle bir şeyi Misty'nin önce beline, sonra koluna, sonra da boynuna doluyor. Tenine dokunan şey hafif ve yumuşak.

"Misty, tatlım, belin kırk iki buçuk santim" diyor Grace.

Elindeki şey bir mezura.

Misty'nin dudaklarının arasına kaygan bir şey giriyor ve Grace'in sesi, "İlaç alma vaktin geldi" diyor. Misty'nin ağzına bir pipet giriyor ve Misty kapsülü yutmaya yetecek kadar su içiyor.

Théodore Géricault başyapıtı *Medusa'nın Salı*'nı 1819'da yaptı. Gemileri battıktan sonra yüz kırk yedi kişi arasından iki hafta boyunca sağ kalmayı başaran on kazazedeyi resmetmişti. O dönemde Géricault hamile metresini henüz terk etmişti. Kendini cezalandırmak için kafasını kazımış, iki yıl boyunca hiçbir arkadaşını görmemiş, insan içine çıkmamıştı. Yirmi yedi yaşındaydı ve kendini tecrit ederek resim yapmıştı. Başyapıtı için incelediği ölmekte olan insanlar ve kadavralarla geçirmişti günlerini. Birkaç intihar girişiminden sonra otuz iki yaşında ölmüştü.

Grace, "Hepimiz öleceğiz" diyor. "Amacımız sonsuza dek yaşamak değil, sonsuza dek yaşayacak bir şey yaratmak."

Mezurayla Misty'nin bacağının uzunluğunu ölçüyor.

Misty'nin yanağına soğuk ve kaygan bir şey değiyor ve Grace'in sesi, "Hisset" diyor. "Bu saten. Sana açılış gecesi için elbise dikiyorum."

Misty, "elbise"yi *kefen* diye duyuyor.

Yüzünde bıraktığı histen, Misty bunun beyaz saten olduğunu biliyor. Grace, Misty'nin gelinliğini kesiyor. Yeniden dikiyor. Sonsuza dek yaşamasını sağlayacak. Tekrar doğmasını. Yeniden doğuşunu. Gelinliğin üzerindeki Wind Song parfümünden Misty kendisini hatırlıyor.

Grace, "Herkesi davet ettik. Bütün yazlıkçıları. Açılış gecen son yüz yılın en büyük sosyal olayı olacak" diyor.

Aynen Misty'nin düğünü gibi. Düğünümüz.

Misty, "açılış" kelimesini, *asılış* olarak anlıyor.

Grace, "Neredeyse oldu. Sadece on sekiz resim daha yapman gerekiyor" diyor.

Yuvarlak hesap yüz olsun diye.

Misty, "oldu" kelimesini, *öldün* şeklinde duyuyor.

21 Ağustos

Bugün Misty'nin gözkapaklarının ardındaki karanlıkta, otelin yangın alarmı çalmaya başlıyor. Koridorda kesintisiz çalan zilin sesi öyle yüksek ki, kapı kapalı olmasına rağmen Grace, "Yine ne oldu?" diye bağırmak zorunda kalıyor. Elini Misty'nin omzuna koyuyor ve "Sen çalışmaya devam et" diyor.

El Misty'nin omzunu sıkıyor ve Grace, "Şu son resmi de bitir. Başka bir şey istemiyoruz" diyor.

Ayak sesleri uzaklaşıyor ve koridora bakan kapı açılıyor. Alarm zilinin sesi bir anlığına daha yüksek duyuluyor ve ses Tabbi'nin okulundaki teneffüs zili kadar acı ve tiz bağırıyor. Misty'nin büyürken gittiği okuldaki zil gibi. Grace ardından kapıyı kapattıktan sonra zilin sesi biraz azalıyor. Kapıyı kilitlemiyor.

Ama Misty resim yapmaya devam ediyor.

Tecumseh Gölü'nde annesine Peter Wilmot'la evlenip Waytansea Adası'na taşınma olasılığından söz ettiğinde, annesi ona bütün o büyük servetlerin insan kandırıp acı çektirmekle kazanıldığını söylemişti. Servet ne kadar büyük olursa, o kadar çok insan acı çekmiş demektir, demişti. Zenginler ilk evliliklerini sadece üremek için yaparlar, demişti. Misty'ye hayatının sonuna kadar bu tür insanların içinde yaşamayı gerçekten istemeyip istemediğini sormuştu.

Annesi, "Artık ressam olmak istemiyor musun?" diye sordu.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty annesine, "Evet, elbette istiyorum" dedi.

Peter'a deliler gibi âşık olduğundan falan değildi. Misty bunun ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği artık o karavan parkına dönmek istemediğiydi.

Belki de kız evlatların görevi annelerini sinir etmektir.

İnsana Güzel Sanatlar Akademisi'nde böyle şeyler öğretmezler.

Yangın alarmı çalmaya devam ediyor.

Misty'yle Peter evlenmek için Noel tatilinde kaçtılar. Misty, annesinin bütün bir hafta boyunca endişelenmesine aldırış etmedi. Rahip Peter'a bakarak, "Gülümse oğlum. Karşında bir idam mangası varmış gibi bakıyorsun" dedi.

Misty'nin annesi okulu aradı. Hastaneleri aradı. Acil servislerden birinde bir kadın cesedi vardı; karnından yüz kere bıçaklanmış olan genç bir kadın, bir çukurda çıplak vaziyette bulunmuştu. Misty'nin annesi Noel Günü'nü bu isimsiz cesedin parçalanmış bedenini teşhis etmek için üç kasaba uzaktaki acil servise giderek geçirmişti. Peter'la Misty Waytansea Kilisesi'nin koridorunda ilerlerken, Misty'nin annesi nefesini tutup polis dedektifinin ceset torbasının fermuarını açışını izlemişti.

O eski hayatında, Misty annesini Noel'den birkaç gün sonra aradı. Wilmot'ların evindeki bir odaya kendini kilit-

leyip Peter'ın flört ettikleri zaman kendisine verdiği sahte mücevherlere, suni elmas ve incilere dokundu. Annesinin panik halinde telesekretere bıraktığı bir düzine mesajı dinledi. Misty en sonunda Tecumseh Gölü'ndeki evinin numarasını çevirdi ama annesi telefonu suratına kapattı.

Çok da büyük bir dert değildi. Biraz ağladıktan sonra, Misty bir daha annesini hiç aramadı.

Şimdiden Waytansea Adası'nda kendini evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı bile; hem de karavan parkında hiç olmadığı kadar.

Otelin yangın alarmı çalmaya devam ederken biri kapıdan "Misty? Misty Marie?" diye sesleniyor. Kapıya vuruyor. Bu bir erkek sesi.

Misty, "Efendim?" diyor.

Kapının açılmasıyla alarmın sesi yükseliyor, sonra yine alçalıyor. Adamın teki, "Tanrım burası iğrenç kokuyor!" diyor. Angel Delaporte onu kurtarmaya gelmiş.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava çileden çıkmış, paniklemiş ve Angel'ın Misty'nin yüzündeki bantları çekmesiyle hafif aceleye getirilmiş durumda. Angel, Misty'nin elindeki fırçayı alıyor. Misty'nin iki yanağına da sert birer tokat atıyor ve "Uyan. Fazla vaktimiz yok" diyor.

Angel Delaporte, Misty'yi, İspanyol televizyonlarındaki ahlâksız kadınların tokatlandığı gibi tokatlıyor. Misty bir deri bir kemik kalmış.

Otelin yangın alarmı durmadan çalıyor.

Küçük pencereden giren ışık yüzünden gözlerini kı pıştıran Misty, "Dur" diyor. Hiçbir şey anlamıyorsun, diyor. Onun resim yapması gerekiyor. Elinde kalan tek şey bu.

Önündeki resimde kare bir gökyüzü var, mavi ve beyaz renkte boyanmış, bitmemiş ama bütün kâğıdı kaplıyor. Diğer resimler kapının yanındaki duvara dayalı duruyorlar, yüzleri duvara dönük. Hepsinin arkasında kurşunkalemle numaralar var. Birinde doksan yedi yazıyor. Doksan sekiz. Bir başkasında doksan dokuz.

Alarm durmaksızın çalıyor.

Angel, "Misty" diyor. "Bu küçük deney her ne ise, artık bitti." Misty'nin dolabından bir bornoz ve sandalet çıkarıyor. Geri gelip sandaletleri Misty'nin ayağına giydirirken, "Bunun yanlış alarm olduğunu anlamaları iki dakika sürmez" diyor.

Misty'yi koltukaltlarından tutup ayağa kaldırıyor. Bir elini yumruk yapıp Misty'nin alçısına vuruyor ve "*Bu* da nereden çıktı?" diyor.

Misty, buraya neden geldin diye soruyor.

"Bana verdiğin o hapı içince" diyor Angel, "hayatımın en kötü migren krizini geçirdim." Bornozu Misty'nin omuzlarına atarken, "İlacı bir kimyagere analiz ettirdim" diyor. Misty'nin yorgun kollarını bornoza geçirirken, "Nasıl bir doktorun var bilemiyorum ama o kapsüllerde toz halinde kurşun ve az miktarda arsenik ve cıva varmış" diyor.

Yağlıboyaların toksik kısımları: Vandyke kırmızısında ferrosiyanit asidinin tuzu; iyot kırmızısında cıvalı iyodür; kar beyazında kurşun karbonat; kobalt morunda arsenik – ressamların hazinesi sayılan bütün o güzelim mürekkep ve *pigmentler aslında ölüm*cüldür. Bir başyapıt yaratmak için kurulan düşler seni önce çıldırtır, sonra da öldürür.

Ruhu şeytan, Carl Jung ve Stanislavski tarafından zapt edilmiş olan, zehirlenmiş uyuşturucu müptelası Misty Marie Wilmot mükemmel eğriler ve açılar çiziyor.

Misty, "Anlamıyorsun" diyor. "Tabbi, kızım. O öldü."

Ve Angel duruyor. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve "Nasıl yani?" diyor.

Birkaç gün önce ya da birkaç hafta. Misty bilemiyor. Ama Tabbi boğuldu.

"Emin misin?" diye soruyor Angel. "Gazetede görmedim."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty aslında hiçbir şeyden emin değil.

Angel, "Burası çiş kokuyor" diyor.

Misty'nin sondası yerinden çıkmış. Arkalarında, şövaleden, odanın ortasına, oradan da koridordaki halıya uzanan

bir çiş izi bırakıyorlar. Çişiyle birlikte Misty'nin alçısı da onları takip ediyor.

Angel, "Bahse girerim o bacağındaki alçıya da gerek yoktur" diyor. "Bana sattığın o resimdeki iskemle var ya?"

Misty, "Evet?" diyor.

Angel kollarını Misty'ye dolamış, onu bir kapıdan geçirip merdiven boşluğuna çıkarıyor. "O iskemle 1879 yılında marangoz Hershel Burke tarafından yapılmış" diyor, "ve gemiyle Waytansea Adası'ndaki Burton ailesine gönderilmiş."

Misty'nin ayağındaki alçı her adımda güm diye ses çıkarıyor. Angel'ın Misty'yi koltukaltlarından sımsıkı kavramış olan parmakları kadının kaburgalarına batıyor ve canı yanıyor. Misty, "Bir polis dedektifi" diyor, "bir ekoloji kulübünün Peter'ın içine yazı yazdığı evleri yaktığını söyledi."

"Evet yandılar" diyor Angel. "Benimki de buna dahil. Hepsi kül oldu."

Büyük Özgürlük Neferleri. Kısaca BÖN.

Angel, deri sürücü eldivenli elleriyle Misty'yi merdivenlerden aşağıya sürüklüyor ve "Bu olanların paranormal olduğunun farkındasın değil mi?" diyor.

Angel Delaporte önce Misty'nin bu kadar iyi çizim yapabiliyor olmasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Şimdi ise kötü bir ruhun Misty'nin bedenini resim levhası olarak kullandığını iddia ediyor. Misty olsa olsa içine şeytan girmiş bir çizim aleti olabilir ancak.

Misty, "Bunu söyleyeceğini biliyordum" diyor.

Ah Misty ah, neler olacağını *biliyor*.

Misty, "Dur" diyor. "Neden buradasın?"

Neden tüm bunların başından beri Misty'nin arkadaşı oldu? Angel Delaporte, neden Misty'yi sıkıştırıp duruyor? Peter onun mutfağını yok edip Misty ona evini kiraya verene dek birbirlerini tanımıyorlardı bile. Şimdi ise, Angel yangın alarmlarını çaldırıyor, Misty'yi merdivenlerden kaçırıyor. Çocuğu ölmüş, kocası komada olan Misty'yi.

Omuzlarını kaçırıyor Misty. Dirsekleriyle Angel'ın yüzüne, olmayan kaşlarına vuruyor. Kendisini bıraksın diye. Misty'yi rahat bıraksın diye. Misty, "Dur artık" diyor.

Merdivenlerdeyken yangın alarmı duruyor. Ortalık sessizleşiyor. Sadece Misty'nin kulakları çınlamaya devam ediyor.

Her katta, koridorlardan sesler duyuluyor. Çatı katından biri, "Misty gitmiş. Odasında yok" diyor.

Bunu söyleyen Dr. Touchet.

Misty, bir adım daha atmalarına fırsat vermeden Angel'ı yumrukluyor. "Söyle bana" diye fısıldıyor. Merdivene çöküyor ve "Niye işime burnunu sokuyorsun?" diye fısıldıyor.

21 Ağustos
ve Yarım

Misty'nin Peter'da beğendiği her şeyi Angel daha önceden beğeniyormuş. Güzel Sanatlar Akademisi'nde Misty ortaya çıkana dek Angel'la Peter birlikteymiş. Bütün geleceklerini planlamışlar. Ressam değil de, aktör olacaklarmış. Para kazanıp kazanmamamızın önemi yok demiş Peter ona. Angel Delaporte'a demiş yani. Peter'ın neslinden biri Wilmot ailesi de dahil olmak üzere tüm ada halkını, kimsenin çalışmasına gerek kalmayacak ölçüde zengin edecek biriyle evlenecekmiş. Ama Peter bu sistemin detaylarını hiçbir zaman anlatmamış.

Hiçbir zaman anlatmamışsın.

Ama Peter, her dört nesilde bir, adadan bir delikanlı evlenmek zorunda olduğu bir kadınla karşılaşır, demiş. Genç bir sanat öğrencisiyle. Eski peri masallarındaki gibi. Kızı adaya getirecek ve kız öyle güzel resim yapacaktı ki, Waytansea Adası yüz yıl daha zengin olacaktı. Delikanlı hayatı-

nı feda edecekti ama sadece tek bir hayat feda olacaktı. Her dört nesilde bir.

Peter, Angel Delaporte'a sahte mücevherlerini göstermişti. Angel'a bu mücevherlere ilgi gösteren, onların cazibesine kapılan ve tuzağına düşen kadının peri masalındaki kadın olduğuyla ilgili eski geleneği anlatmıştı. Kendi neslinde doğmuş olan her delikanlı Güzel Sanatlar Akademisi'ne kayıt yaptırmak zorundaydı. Hepsi de, çizilmiş, paslanmış ve kararmış mücevherlerden takmak zorundaydı. Hepsi de mümkün olduğunca çok kadınla tanışmalıydı.

Sen tanışmalıydın.

Sevgili, gizli biseksüel Peter.

Misty'nin arkadaşları onu "ayaklı penis" konusunda uyarmaya çalışmışlardı.

Broşları alınlarına, göğüs uçlarına iğneliyorlardı. Göbeklerine ve yanaklarına. Kolyeleri burunlarındaki deliklere takıyorlardı. Tiksindirici olmayı amaçlıyorlardı. Mide bulandırmayı. Kadınların kendilerine hayran kalmalarını önlemek için yapıyorlardı bunları ve hepsi de sözü edilen kadınla bir başkasının karşılaşması için dua ediyordu. Çünkü o şanssız delikanlının o kadınla evlendiği gün, neslinin geri kalanı özgürce kendi hayatını yaşayacaktı. Sonraki üç nesil de öyle.

Omuz omuza.

Ada, gelişmek yerine bu tekrarlanıp duran döngüye kısılıp kalmıştı. Aynı eski başarılarını dönüştürüp duruyorlardı. Bir dönemin yeniden dirilişi. Aynı tören.

Şanssız delikanlının karşılaşacağı kadın Misty'ydi. Misty onların peri masalındaki kadındı.

Angel otelin merdivenlerinde anlattı bunları ona. Çünkü Peter'ın kendisini neden terk edip Misty'yle evlendiğini bir türlü anlayamamıştı. Çünkü Peter ona asla söyleyememişti. Çünkü Peter seni hiçbir zaman sevmedi, diyor Angel Delaporte.

Sen Misty'yi hiç sevmedin.

Seni bok çuvalı.

Ve anlayamadığın bir şeyi her tarafa çekebilirsin.

Çünkü Peter, yalnızca masallarla ünlenen bir kadere nail oluyordu. Bir batıl inanç. Bu bir ada efsanesiydi ve her ne kadar Angel onu vazgeçirmeye çalıştıysa da, Peter kaderinde Misty'nin olduğunu söylemekte direnmişti.

Senin kaderin.

Peter, sevmediği bir kadınla evlenerek hayatının mahvolacağını, ama ailesi, doğacak çocukları ve tüm ada halkını fakirlikten kurtaracağını söyleyip duruyordu. Küçük ama güzel dünyalarının kontrolünü kaybetmeyeceklerdi. Adalarının kontrolünü. Çünkü bu sistem yüzyıllar boyu işlemişti.

Merdivenlere çökmüş olan Angel, "Bu yüzden evimde çalışması için onu tuttum. Onu bu yüzden buraya kadar takip ettim" diyor. Merdivenlere oturmuş olan Misty'yle Angel'ın arasında Misty'nin alçısı duruyor ve Angel eğilerek yaklaşıp şarap kokan nefesiyle, "Peter'ın o odaları neden kapatıp sakladığını söyle bana. Bir de bu oteldeki 313 numaralı odayı" diyor.

Peter neden Misty'ye evlenmek için kendi hayatını feda etmişti? Duvarlara yazdığı yazılar birer tehdit değildi. Angel bunların bir uyarı olduğunu söylüyor. Peter neden herkesi uyarmaya çalışıyordu?

Bir üst kattaki sahanlığa bakan kapı açılıyor ve bir ses, "İşte buradaymış" diyor. Konuşan Paulette, resepsiyon görevlisi. Grace Wilmot ve Dr. Touchet. Postane müdürü Brian Gilmore. Ve kütüphanedeki yaşlı Bayan Terrymore. Otel müdürü Brett Petersen. Manavda çalışan Matt Hyland. Adanın belediye meclisindeki herkes merdivenlerden inerek ikisine doğru geliyor.

Angel öne eğilerek Misty'nin kolunu kavrıyor ve "Peter intihar etmedi" diyor. Merdivenlerdekileri göstererek, "Onlar yaptı. Peter'ı onlar öldürdüler" diyor.

Grace Wilmot, "Misty, tatlım. İşinin başına dönmelisin" diyor. Kafasını sallayıp, diliyle bir ses çıkarıyor ve "İşimizin bitmesine çok, çok az kaldı" diye ekliyor.

Angel'ın deri eldivenli elleri gevşiyor. Geri çekilerek bir basamak iniyor ve "Peter beni uyarmıştı" diyor. Bir kalabalığa, bir Misty'ye, sonra yine kalabalığa bakıyor ve geri çekilirken, "Sadece neler olup bittiğini bilmek istiyorum" diyor.

Misty'nin arkasından uzanan eller omuzlarını ve kollarını tutarak onu ayağa kaldırıyor.

Ve Misty'nin tek söyleyebildiği, "*Peter eşcinsel miydi yani?*" oluyor.

Eşcinsel misin?

Ama Angel Delaporte merdivenlerden geriye doğru tökezliyor. Bir sonraki katın merdiven boşluğuna kadar tökezleyerek iniyor ve oradan, "Polise gidiyorum!" diye bağırıyor. "İşin aslı, Peter insanları *senden* korumaya çalışıyordu!" diye bağırıyor.

23 Ağustos

Misty'nin kolları bir deri, bir kemik kalmış. Sanki boynundaki kemiklere kurumuş tendonlar dolanmış. İltihaplanmış. Yaralı, yorgun. Omuzları, kafatasının başlangıç noktasında omurgasından sarkıyor. Beyni, kafasının içinde pişmiş kara bir taşa dönüşmüş olabilir. Kasık tüyleri yeniden çıkıyor; sondanın takılı olduğu yer sivilcelerle dolu ve kaşınıyor. Önünde temiz bir sayfa var, boş bir tual; Misty eline bir fırça veya kalem alıyor ama hiçbir şey olmuyor. Misty bir şeyler çizmesi için elini zorluyor ama ortaya taştan bir ev çıkıyor. Bir gül bahçesi. Kendi suretinden başka bir şey değil bu. Kendi otoportre güncesi.

İlham geldiği hızla gidiyor.

Biri Misty'nin gözlerindeki bağı çekip çıkarıyor ve çatı katının penceresinden giren güneş ışığı, gözlerini kırpıştırmasına sebep oluyor. Işık kör edecek kadar parlak. Misty'nin yanında Dr. Touchet var ve "Tebrikler Misty. Artık bitti" diyor.

Tabbi doğduğunda da böyle demişti.

Misty'nin ev yapımı ölümsüzlüğü.

"Birkaç gün sonra ayağa kalkabilirsin" diyor ve kolunu Misty'nin arkasından dolayıp koltukaltına sokarak onu ayağa kaldırıyor.

Birisi pencerenin kenarına Tabbi'nin sahte mücevherlerle dolu ayakkabı kutusunu bırakmış. Baklava şeklinde kesilmiş, parlak, ucuz ayna parçaları. Her yanı ışığı farklı bir yöne yansıtıyor. Göz kamaştırıcı. Okyanustan yansıyan güneşte küçük bir şenlik ateşi gibi görünüyor.

"Pencere kenarında mı oturmak istersin?" diye soruyor doktor. "Yoksa yatmak mı istersin?"

Misty, "yatmak mı istersin"i *batmak mı istersin* diye duyuyor.

Oda aynen Misty'nin hatırladığı gibi. Peter'ın yastığı yatakta duruyor, üzerinde kokusu var. Resimlerin hepsi gitmiş. Misty, "Resimleri ne yaptınız?" diye soruyor.

Senin kokun.

Dr. Touchet, Misty'yi pencere kenarındaki bir sandalyeye taşıyor. Misty'yi sandalyeye serilmiş olan battaniyenin üzerine oturtuyor ve "Mükemmel bir iş daha çıkardın. Daha iyisi olamazdı" diyor. Okyanus ve kumsalı görebilsin diye perdeleri açıyor. Kumsal öyle kalabalık ki, yazlıkçılar birbirlerini suyun kenarına kadar itmişler. Deniz kenarında çöpler birikmiş. Bir kumsal traktörü, peşindeki silindiri sürükleyerek ilerliyor. Çelik silindir, ıslak kumda orantısız üçgen izler bırakarak dönüyor. Bıraktığı iz, bir şirket logosu.

Kuma basılan bu logonun yanında şu kelimeler var: "Daha iyi bir gelecek için geçmişte yaptığınız hatalardan ders alın."

Birilerinin müphem amacıyla ilgili bir beyanat.

"Önümüzdeki hafta" diyor doktor, "o şirket, adını bu adadan silmek için bir servet harcayacak."

Anlamadığın bir şeyi her tarafa çekebilirsin.

Dalgalar sildikçe, traktör, silindiri çekerek mesajını tekrar tekrar kumlara basmaya devam ediyor.

Doktor, "Bir uçak düştüğünde tüm havayolu şirketleri gazete ve televizyon ilanlarını iptal ettirmek için para öder. Bunu biliyor muydun? Hiçbiri adının bu tür bir felaketle anılma riskini göze almak istemez" diyor. "Bir hafta sonra bu adada hiçbir şirketin reklamı olmayacak. İsimlerini geri alabilmek için ne gerekiyorsa yapacaklar."

Doktor, Misty'nin cansız ellerini kucağına yerleştiriyor. Onu adeta mumyalıyor. "Şimdi biraz dinlen. Paulette birazdan gelip akşam yemeği siparişini alacak" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, doktor, Misty'nin komodininin yanına giderek ilaç şişesini alıyor. Giderken şişeyi ceketinin cebine atıyor ve bununla ilgili hiçbir şey söylemiyor. "Bir hafta sonra" diyor "bütün dünya buradan korkuyor olacak – ve bizi kendi halimize bırakacaklar." Çıkıyor ama ardından kapıyı kilitlemiyor.

Daha önceki yaşamlarında Misty ile Peter New York'ta bir daire kiralamışlardı ama Grace arayarak Harrow'un öldüğünü söyledi. Peter'ın babası ölmüştü, annesi ise Huş Ağacı Sokağı'ndaki büyük evde yapayalnızdı. Ev, dört katlı bir bina yüksekliğindeydi ve dağ kadar yüksek bir çatısı, kuleleri ve cumbaları vardı. Ve Peter, gidip annesine göz kulak olmaları gerektiğini söyledi. Harrow'un miras olarak bıraktığı mülke yerleşmek için. Vasiyetin hükümlerini yerine getirecek olan kişi Peter'dı. Birkaç aylık bir iş olduğunu söylemişti. O sırada Misty hamile kaldı.

Birbirlerine planlarının değişmediğini, New York'ta yaşayacaklarını söyleyip duruyorlardı. Sonra çocukları oldu.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty şikâyetçi değildi. Tabbi doğduktan sonraki birkaç yıl, Misty'nin be-

beğinin yanına kıvrılıp yattığında dünyada başka hiçbir şeyi istemediği kısa bir dönem oldu. Tabbi'yi doğurmuş olması Misty'yi bir şeyin, Wilmot klanının ve adanın bir parçası yapmıştı. Misty kendini daha önce hiç hissetmediği kadar tamamlanmış ve huzurlu hissediyordu. Yatak odası penceresinden görünen dalgalar, sessiz sokaklar ve ada, istemekten vazgeçtiğin dünyadan oldukça uzaktı. İhtiyaç duymaktan vazgeçtiğin. Endişe ettiğin. Dilediğin. Hep daha fazlasını istediğin.

Misty resim yapmayı ve esrar içmeyi bıraktı.

Başarmaya, önemli biri olmaya veya kaçmaya ihtiyacı yoktu. Sadece burada bulunuyor olması yeterliydi.

Bulaşık yıkamak ve çamaşır katlamak sessiz bir törendi. Peter eve gelince, Grace'le birlikte verandada otururlardı. Tabbi'yi uyutmadan önce ona kitap okurlardı. Sepet işi mobilyalarda otururken, güveler verandadaki ışığın etrafına üşüşürlerdi. Evin derinliklerinden her saat başı çalan saatin gong sesi gelirdi. Kasabanın gerisindeki ormandan bir baykuşun ötüşü duyulurdu.

Denizin öteki yakasındaki anakara kasabaları kalabalıktı ve şehir ürünlerinin tabelalarıyla doluydu. İnsanlar sokaklarda satılan ucuz yemeklerle besleniyor, çöplerini kumsala atıyorlardı. Adanın bunlardan etkilenmemesinin sebebi orada yapacak hiçbir şey olmamasıydı. Kiralık oda yoktu. Otel yoktu. Yazlıklar yoktu. Parti verilmiyordu. Lokanta olmadığı için yiyecek satın alacak bir yer de yoktu. Hiç kimse, içine altın yaldızla "Waytansea Adası" yazılmış el boyaması deniz kabuğu satmıyordu. Okyanusa bakan taraftaki kumsallar kayalıktı... anakaraya bakan taraf ise çamurlu istiridye kumsallarıyla kaplıydı.

O sıralarda kasaba belediye meclisi kapanan otelin tekrar açılması için çalışmalar başlatmıştı. Limanın üzerindeki tepeye kurulu olan, yanarak neredeyse yıkılacak hale gelmiş o harabeyi tekrar inşa etmek için herkesin bir köşeye koy-

duğu parasını son kuruşuna kadar kullanma fikrine adadaki tüm ailelerin onay vermesi delilikti. Turistleri çekmek için kaynaklarının sonunu boşa harcıyorlardı. Bir sonraki nesli garsonluk yapmaya, oda temizlemeye, deniz kabuklarına hediyelik saçmalıklar boyamaya mahkûm ediyorlardı.

Acıyı unutmak çok zor olsa da, güzelliği hatırlamak daha da zordur.

Bir tane bile mutluluk yaramız yoktur. Barıştan çok az ders alırız.

Misty, nesillerdir herkesin bir parçası olmuş battaniyenin üzerine kıvrılıp kızına sarılabiliyordu. Bebeğini tutuyor ve o sanki hâlâ içindeymiş gibi bedenini Tabbi'ye siper ediyordu. Sanki hâlâ Misty'nin bir parçasıymış gibi. Ölümsüz.

Tabbi'nin teninin ve nefesinin süt kokusu. Bebe pudrasının pudraşeker gibi kokusu. Misty'nin burnu bebeğinin boynundaki ılık tenine değiyordu.

O yıllarda acele etmeleri için bir sebep yoktu. Gençtiler. Dünyaları tertemizdi. Pazarları kiliseye gidiyorlardı. Küvette kitap okuyorlardı. Yabani kiraz toplayıp geceleri açık pencereden giren esintiyle serinleyen beyaz mutfakta reçel yapıyorlardı. Ayın evrelerini mutlaka takip ediyor ama haftanın hangi gününde olduklarını nadiren biliyorlardı.

İşte sadece o yılları kapsayan ideal zaman diliminde Misty hayatının bir son olmadığını düşünüyordu. O, gelecek yıllara bir vesileydi.

Tabbi'yi ön kapının çerçevesine yaslıyorlardı. Hâlâ orada yazılı olan unutulmuş isimlere yaslıyorlardı. Artık ölmüş olan o çocuklar. Keçeli kalemle Tabbi'nin boyunu işaretliyorlardı.

Tabbi, dört yaşında.

Tabbi, sekiz yaşında.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava hafif duygusal.

Waytansea Oteli'nin çatı katındaki odasında, pencere kenarında otururken aşağıda uzanan adanın artık yabancı-

lar ve mesajlarla kirlendiğini görüyor Misty. Tabelalar ve neonlarla. Logolarla. Ticari markalarla.

Misty'nin, Tabbi'nin yanına kıvrılıp onu içinde tutmaya çalıştığı yatakta artık Angel Delaporte yatıyor. Deli bir adam. Avına sezdirmeden yaklaşan biri. Misty'nin odasında, dışarıda tıslayıp kükreyen okyanus dalgalarının duyulduğu pencerenin altındaki yatağında. Peter'ın evinde.

Bizim evimiz. Bizim yatağımız.

Tabbi on yaşına basana dek Waytansea Oteli kapalıydı, boştu. Pencereleri çerçevelere vidalanmış kontrplaklarla kapatılmıştı. Kapılar ise tahtayla kaplanmıştı.

Tabbi'nin on yaşına bastığı yaz otel açıldı. Kasaba, oda hizmetçisi ve garson, hizmetçi ve resepsiyon görevlilerinden oluşan bir orduya dönüştü. O sene, Peter adanın dışında taş duvar işi yapmaya başladı. Bir sürü evi olan yazlıkçılar için ufak tefek tadilat işleri yapıyordu. Otel açıldıktan sonra feribot bütün gün çalışmaya, ada ise her gün turist ve trafikle tıka basa dolmaya başladı.

Ondan sonra, kâğıt bardaklar ve hazır yiyecek paketleri geldi. Araba alarmları ve park yeri arayan uzun araç kuyrukları. İnsanların kumsalda bıraktığı kullanılmış çocuk bezleri. Ada, Tabbi'nin on üçüne bastığı, Misty'nin de garaja girip Peter'ı arabada uyur vaziyette, benzin deposunu da boş bulduğu bu yıla kadar bozulmaya devam etti. Çamaşır odası, misafir yatak odası kaybolan insanlar aramaya başlayana dek. Angel Delaporte her zaman olmak istediği yerde olana dek. Misty'nin kocasının yatağında.

Senin yatağında.

Angel, Misty'nin yatağında yatıyor. Misty'nin yaptığı antika iskemle resmiyle uyuyor.

Misty'nin ise hiçbir şeyi yok. Tabbi gitti. İlham kaynağı gitti.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty kimseye söylemedi ama Peter bir bavul hazırlayıp arabanın bagajına

saklamıştı. Yanında götürebileceği bu bavulun içi cehennemde giyeceği giysilerle doluydu. Bunun mantıklı bir yanı yoktu. Peter'ın son üç yıldır yaptığı hiçbir şey mantıklı değildi zaten.

Misty'nin küçük tavan arası penceresinden görünen kumsalda çocuklar dalgalarla oynuyorlar. Oğlanlardan birinin üzerinde süslü, beyaz bir gömlek ve siyah pantolon var. Üzerinde sadece futbol şortu olan başka bir oğlanla konuşuyor. Bir sigarayı aralarında döndürüp sırayla içiyorlar. Süslü, beyaz gömlekli oğlanın saçlarının rengi siyah ve kulaklarının arkasına atacak kadar uzun.

Pencerenin kenarında Tabbi'nin sahte mücevherlerle dolu ayakkabı kutusu duruyor. Bilezikler, teki kaybolmuş küpeler ve yongalanmış eski broşlar. Peter'ın mücevherleri. Başıboş plastik inciler ve camdan elmas taneleriyle birlikte kutunun içinde takırdayıp duruyorlar.

Misty pencereden Tabbi'yi son kez gördüğü yere bakıyor. Olayın olduğu yere. Kısa, siyah saçlı oğlanın kulağında sarı ve kırmızı renkte parlayan bir küpe var. Onu duyacak kimse olmamasına rağmen Misty, "Tabbi" diyor.

Elleriyle pencere eşiğine tutunup kafasıyla omuzlarını dışarı çıkarıp, "Tabbi?" diye bağırıyor. Camdan yarı beline kadar sarkıyor ve beşinci kattan otelin verandasına düşmesine ramak kala, "Tabbi!" diye bağırıyor.

Ve işte orda. O Tabbi. Saçlarını kestirmiş. Bir oğlanla flört ediyor. Sigara içiyor.

Oğlan, çektiği dumanı üzerine üflediği sigarayı geri veriyor. Saçını savurup, tek eliyle ağzını kapatarak gülüyor. Okyanus rüzgârında saçları, dalgalanan siyah bir bayrak gibi görünüyor.

Dalgalar tıslayıp kükrüyor.

Kızının saçları. Senin saçların.

Misty bedenini kıvırarak küçük pencereden iyice sarkmaya çalışıyor ve ayakkabı kutusuna çarpıyor. Kutu padav-

ralı çatıdan kayıyor. Oluğa çarparak ters dönüyor ve mücevherler havaya saçılıyor. Havai fişekler gibi kırmızı, sarı ve yeşil parıltılar saçarak ve neredeyse Misty'nin de düşecek gibi olduğu yolu izleyerek otel verandasının beton zeminine düşüp paramparça oluyorlar.

Ama ayağına sarılı olan cam elyafı alçının kırk beş kilo olan ağırlığı Misty'nin pencereden düşmesine engel oluyor. Sonra arkasından uzanan kollar onu tutuyor ve bir ses, "Misty, yapma" diyor. Birisi onu geri çekiyor. Paulette bu. Oda servisi mönüsünü yere düşürmüş. Paulette'in kolları Misty'yi kavrıyor. Ellerini kilitleyip, Misty'yi bacağının tamamını kaplayan alçının sağlam ağırlığının üzerinde döndürerek boya lekeli halının üzerine yüzükoyun yatırıyor.

Nefes nefese devasa cam elyafı bacağını, yani prangasını pencereye doğru çekiştiren Misty, "O Tabbi'ydi" diyor. "Dışarıda."

Sondası yine çıkıyor ve çişi yerlere saçılıyor.

Paulette ayağa kalkıyor. Yüzü ekşiyor, risorius kasları yüzünün burnuna doğru kasılmasına sebep olurken, ellerini koyu renkli eteğine siliyor. Gömleğini, eteğinin beline sokuşturuyor ve "Hayır Misty. O Tabbi değildi" diyor. Oda servisi mönüsünü yerden alıyor.

Misty'nin aşağıya inmesi gerek. Dışarı çıkmalı. Tabbi'yi bulması gere iyor. Paulette alçıyı kaldırmasına yardım etmeli. Dr. Touchet'yi bulup alçıyı kestirmeleri gerekiyor.

Paulette kafasını iki yana sallıyor ve "O alçıyı çıkardıkları takdirde, hayatının sonuna kadar sakat kalırsın" diyor. Gidip pencereyi kapatıyor. Kilidini sürgüleyip perdeleri çekiyor.

Misty yerden, "Lütfen Paulette, kalkmama yardım et" diyor.

Ama Paulette ayağını yere vuruyor. Eteğinin cebinden adisyon defterini çıkarıp, "Alabalık kalmadı" diyor.

Ve sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty hâlâ esir.

Misty esir ama çocuğu yaşıyor olabilir.

Senin çocuğun.

Misty, "Biftek" diyor.

Misty mutfaktaki en kalın biftek parçasını istiyor. İyi pişmiş olsun.

24 Ağustos

Misty'nin aslında istediği şey bir et bıçağı. Bacağındaki alçının kenarını kesmek için testere dişli bir bıçak istiyor ve Paulette'in yemekten sonra bu bıçağın tepside olmadığını fark etmemesini diliyor. Paulette bıçağın yokluğunu fark etmediği gibi kapıyı da dışarıdan kilitlemiyor. Misty lanet olası bir tonluk cam elyafının altında eziliyorken ne gerek var ki?

Misty bütün gece yatakta alçıyı kazıyıp yontuyor. Alçıyı biçiyor. Bıçağın keskin ucuyla kazıdığı cam elyafı parçalarını avcunda toplayıp yatağın altına atıyor.

Tabbi'nin, üzerine keçeli kalemle kuşlar ve çiçekler çizdiği küçücük bir hapishaneden kaçmaya çalışan bir mahkûm Misty.

Belinden uyluğuna kadar kesmesi gece yarısını buluyor. Bıçak sürekli kayarak etine batıyor. Dizine vardığında uykusu geliyor. Kanının kuruduğu yerler kabuk bağlıyor. Çarşaflara yapışıyor. Sabahın üçünde baldırının hizasına varıyor. Neredeyse özgür sayılır ama uyuyakalıyor.

Bir şey onu uyandırıyor; bıçak hâlâ elinde.

Yılın en uzun günlerinden biri daha. Yine.

Otoparkta çarpılarak kapatılan bir araba kapısının sesi uyandırıyor onu. Ayrılmış olan alçıyı bir arada tutabilirse pencereye kadar topallayarak gidip dışarıya bakabilir. Dedektif Stilton'ın bej rengi resmi arabası. Dışarıda olmadığına göre otelin lobisine girmiş olmalı. Belki de Misty'yi arıyor.

Belki bu kez Misty'yi bulabilir.

Misty biftek bıçağıyla alçıyı oymaya devam ediyor. Yarı uyur vaziyette oyduğu için bıçağı baldırına batırıyor. Çıkan kan, uzun zamandır alçıda olduğu için oldukça beyazlamış olan teninde kıpkırmızı duruyor. Bıçağı tekrar saplıyor ve bu defa bıçak incik kemiğine dayanana kadar batıyor.

Bıçağı sapladıkça etrafa kan ve cam elyafı parçaları saçılıyor. Tabbi'nin çiçek ve kuşlarının parçaları. Deri ve tüy parçaları. Misty'nin elleri yarığın iki ucunu kavrıyor. Bacağının yarısını dışarı çıkarana dek alçıyı ayırıyor. Alçının kırık kenarları etini çimdikliyor, kesik tenini ısırıyor, cam elyafı kıymıkları tenine batıyor.

Ah sevgili tatlı Peter, bunun nasıl can yaktığını sana anlatmaya hiç gerek yok.

Bunu hissedebiliyor musun?

Parmaklarına kıymıklar batmış olan Misty alçının kırık kenarlarını tutup ayırıyor. Dizini büküp, bacağını dümdüz halde, alçıdan zorlayarak çıkarmaya çalışıyor. Önce kan içindeki beyaz dizkapağı görünüyor. Bebeğin kafasının görünmesi gibi. Taçlandırma. Yumurtayı kıran bir kuş. Sonra uyluğu çıkıyor. Misty'nin bebeğinin doğumu. Çatlak alçıdan son olarak da incik kemiği kurtuluyor. Ayağını sallamasıyla bacağı tamamen alçıdan çıkıyor ve alçı kayarak yuvarlanıp yere yapışıyor.

Bir krizalit. Kanlı ve yorgun biçimde kozadan çıkan bir kelebek. Yeniden doğuş.

Alçı yere öyle bir gürültüyle düşüyor ki, perdeler sallanıyor. Çerçeveli bir otel resmi duvara vuruyor. Misty elleriyle kulaklarını örtüp birinin neler olup bittiğine bakmak için içeri girmesini bekliyor. İçeri giren kişinin, alçıdan kurtulmuş olduğunu görüp kapıyı dışarıdan kilitleyeceğini sanıyor.

Misty kalbinin üç yüz kez hızlı hızlı çarpmasını bekliyor. Sayıyor. Ama hiçbir şey olmuyor. Kimsecikler gelmiyor.

Misty ağır ve yumuşak hareketlerle bacağını uzatıyor. Dizini büküyor. Deneme yapıyor. Bacağı hiç acımıyor. Komo-

dine tutunarak bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp geriniyor. Kanlı et bıçağıyla sondanın sağlam bacağında durmasını sağlayan ameliyat bandajlarını kesiyor. İçindeki tüpü çekip çıkarıyor ve elinde doladıktan sonra bir kenara bırakıyor.

Bir, üç, beş dikkatli adım atarak gardıroba varıyor ve bir bluz alıyor. Bir kot pantolon. Gardıropta plastik kılıf içinde Grace'in, Misty'ye resim sergisi için diktiği beyaz saten elbise asılı. Misty'nin yeniden doğan gelinliği. Kot pantolonu giyip düğmesini ilikliyor, fermuarını çekiyor ama bluzu almak için uzandığında pantolon yere düşüyor. O denli kilo kaybetmiş. Kalçası erimiş. Poposu etten iki boş torbaya dönmüş. Bileklerine düşen pantolona, iki bacağındaki bıçak kesiklerinden akan kan bulaşmış.

Üzerine uyan bir etek var ama o da kendisinin değil. Bu ekose ve plili yün eteği Tabbi için Grace seçmiş olmalı.

Ayakkabısı bile büyük geldiği için ayağından çıkmasın diye Misty parmaklarını büzüştürüyor.

Odanın bulunduğu koridordaki ses kesilene dek Misty durup kapıyı dinliyor. Merdivenlere doğru yürürken etek bacağındaki kana yapışıyor, tıraş edilmiş kasık tüyleri donuna takılıyor. Ayak parmaklarını büzüştürüp lobiye kadar dört kat iniyor. Lobide insanlar bavullarıyla birlikte bekliyorlar.

Lobi kapısından, dışarıdaki otoparkta duran bej rengi resmi araba görünüyor.

Bir kadın, "Aman Tanrım" diyor. Şöminenin yanında dikilen bir yazlıkçı bu. Pastel ojeli tırnaklarını ağzına götürüp Misty'ye bakarak, "Aman Tanrım, bacakların" diyor.

Misty kanlı et bıçağını hâlâ elinde tutuyor.

Resepsiyondaki insanlar dönüp bakıyorlar. Tezgâhın ardındaki resepsiyon görevlisi, bir Burton veya Seymour veya Kincaid eliyle ağzını kapatarak yanındaki diğer resepsiyon görevlisinin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da hemen telefona sarılıyor.

Misty restorana yöneliyor, donuk bakışların arasından geçerken insanlar ürkerek gözlerini kaçırıyorlar. Yazlıkçı kadınlar onu zarif ellerinin arkasından gözetliyorlar. Misty, garson kadının yanından geçiyor. Üç, yedi, on ve dört numaralı masaların yanından geçiyor ve altı numaralı masada Grace Wilmot ve Dr. Touchet'yle birlikte oturan Dedektif Stilton'ın yanına geliyor.

Ahududulu çörekler. Kahve. Kiş. Kâselere bölüştürülmüş greypfrut. Kahvaltı ediyorlar.

Misty yanlarına varınca elindeki kanlı bıçağı sıkıca kavrayıp, "Dedektif Stilton, mesele kızım. Kızım, Tabbi" diyor. "Sanırım o hâlâ yaşıyor."

Greypfrut dolu kaşığını ağzına götürürken, "Kızınız ölmüş müydü ki?" diyor Dedektif Stilton.

Boğuldu, diyor Misty adama. Dedektifin onu dinlemesi gerek. Bir hafta veya üç hafta önce; Misty tam olarak bilemiyor. Emin değil. Çatıdaki odaya kilitlediler onu. Kaçmasın diye bacağını kocaman bir alçıya aldılar.

Ekose yün eteğinin altından görünen bacakları kanla sıvanmış ve kan akmaya devam ediyor.

Restorandaki herkes Misty'yi izliyor. Dinliyor.

"Bir dolap çeviriyorlar" diyor Misty. Stilton'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi sakinleştirmek için ellerini uzatıyor. "Angel Delaporte'a sorabilirsiniz. Çok kötü şeyler olmak üzere" diyor Misty.

Ellerindeki kan kurumuş. Kendi kanı. Ekose eteğini ıslatan, bacaklarındaki kan.

Tabbi'nin eteği.

Bir ses, "Her şeyi berbat ettin!" diyor.

Misty dönüyor ve Tabbi'yi görüyor. Restoranın giriş kapısında duran Tabbi'nin üzerinde süslü bir gömlek ve terzide diktirilmiş siyah bir pantolon var. Saçları alagarson kesilmiş, kulağında Misty'nin yüz yıl önce Will Tupper'ın kulak memesini yırtarak çıkarırken gördüğü kırmızı taşlı kalp şeklindeki küpe var.

Dr. Touchet, "Misty yine mi içmeye başladın?" diye soruyor.

Tabbi, "Anne... eteğim" diyor.

Ve Misty, "Ölmemişsin" diyor.

Dedektif Stilton peçeteyle ağzını siliyor. "En azından bir kişinin hayatta olduğunu biliyoruz" diyor.

Grace kahvesine şeker atıyor. Süt ekleyip karıştırırken, "Cinayeti BÖN'ün işlediğini mi düşünüyorsunuz yani?" diye soruyor.

"Tabbi'yi öldürenler mi?" diye soruyor Misty.

Tabbi masanın yanına geliyor ve eğilerek büyükannesinin sandalyesine yaslanıyor. Fincan tabaklarından birini kaldırıp kenarındaki motifleri inceleyen Tabbi'nin parmaklarının nikotinden sararmış olduğunu görüyor Misty. Motifteki simli yunus ve denizkızı figürleri birbiri ardına tekrarlandığı için bir çelenk gibi görünüyor. Tabbi tabağı Grace'e gösteriyor ve "Fitz ve Floyd. Deniz Çelengi motifi" diyor.

Tabağı çevirip altını okuyor ve gülümsüyor.

Grace de ona gülümseyerek, "Seni ne kadar övsem azdır Tabitha" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Mist çocuğuna sarılıp öpmek istiyor. Ona sarılıp arabaya koşmak ve doğruca annesinin Tecumseh Gölü'ndeki karavanına gitmek istiyor. Misty ortaparmağını göstererek soylu manyaklardan oluşan kahrolası ada halkına elveda demek istiyor.

Grace yanındaki boş sandalyeyi göstererek, "Gel otur Misty. Çok şaşkın görünüyorsun" diyor.

Misty, "BÖN kimi öldürmüş?" diye soruyor.

Büyük Özgürlük Neferleri. Peter'ın *yazlıklardaki duvar* yazılarını yakan örgüt.

Senin duvar yazılarını.

"Ben de bunun için gelmiştim zaten" diyor dedektif. Ceketinin iç cebinden defterini çıkarıyor. Masanın üzerine açarak yazmak için kalemini de hazır ediyor. Misty'ye ba-

karak "Size birkaç soru sormamın sakıncası yoktur umarım" diyor.

Peter'ın vandalizmliyle mi ilgili?

"Angel Delaporte dün gece öldürüldü" diyor. "Evi soymak için de girmiş olabilirler ama şu aşamada hiçbir olasılığı dışlamıyoruz. Tek bildiğimiz uykusunda bıçaklanarak öldürülmüş olduğu."

Misty'nin yatağında.

Yatağımızda.

Tabbi ölmüştü, şimdi yaşıyor. Misty çocuğunu son kez gördüğünde tam da bu masada bir örtünün altında yatıyordu ve nefes almıyordu. Misty'nin dizkapağı kırıldı, sonra düzeldi. Misty bir gün resim yapabiliyor, sonra yapamıyor. Angel Delaporte belki de kocasının erkek arkadaşıydı ama artık öldü.

Senin erkek arkadaşın.

Tabbi annesinin elini tutuyor. Onu boş sandalyeye götürüyor. Sandalyeyi çekiyor, Misty oturuyor.

"*Başlamadan önce...*" diyor Grace. Eğilip Dedektif Stilton'ın gömleğinin manşetini okşuyor ve "Misty'nin resim sergisi üç gün sonra açılıyor. Sizi de mutlaka aramızda görmek istiyoruz" diyor.

Resimlerim. Burada bir yerde olmalılar.

Tabbi, annesine gülümseyerek büyükannesinin elini tutuyor. Parmağındaki perido yüzükten beyaz masa örtüsüne yeşil pırıltılar vuruyor.

Grace, Misty'ye bakarak gözlerini kırpıştırıyor ve sanki örümcek ağına doğru yürüyormuşçasına çenesini eğip elleriyle havaya dokunuyor ve ürkmüş görünüyor. Grace, "Son zamanlarda bu adada gereğinden fazla *tatsız* olay yaşandı" diyor. Nefes alıyor, incileri yükseliyor, sonra nefes veriyor ve "Resim sergisinin hepimiz için yeni bir başlangıca vesile olacağını umuyorum" diyor.

Çatı katındaki banyoda Grace küveti doldurduktan sonra çıkıp koridorda bekliyor. Tabbi Misty'ye göz kulak olmak için içeride kalıyor. Öz annesine bekçilik etmek için.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bu yaz sanki seneler geçip gitmiş gibi oldu. Uzun yıllar. Misty'nin pencereden flört ettiğini gördüğü kız. O kız sarı parmaklı bir yabancı olabilir.

Misty, "Sigara içmemelisin. Çoktan ölmüş olsan bile" diyor. Güzel Sanatlar Akademisi'nde insana öğretmedikleri şey, kalbini kırmak için diğerleriyle işbirliği yaptığını öğrendiğinde biricik çocuğuna nasıl bir tepki vermen gerektiğidir. Şimdilik banyoda yalnızca Tabbi ve annesi varken, belki de annesini kızdırma sırası kızına gelmiştir.

Tabbi banyo aynasında yüzüne bakıyor. İşaretparmağını yalayıp rujunun taştığı kısmı siliyor. Misty'ye bakmadan, "Daha dikkatli olabilirdin anne. Artık sana ihtiyacımız kalmadı" diyor.

Cebindeki paketten bir sigara çıkarıyor. Misty'nin gözü önünde çakmağı çakarak sigarasından bir nefes alıyor.

Eteğinin altından çöp gibi bacaklarından sarkan külotunu sıyırıp ayakkabılarıyla birlikte fırlatan Misty, "Ölüyken seni çok daha fazla seviyordum" diyor.

Sigarayı tuttuğu elindeki büyükannesinin aldığı perido yüzük, lavabonun üzerindeki ışıkla birlikte yeşil parıltılar saçıyor. Tabbi eğilip yerdeki kanlı ekose eteği alıyor. Eteği iki parmağıyla tutuyor ve "Wilmot Nine'nin resim sergisine hazırlanmak için bana ihtiyacı var" diyor. Çıkarken, "*Senin sergin* için anne" diye ekliyor.

Küvete girince, et bıçağının sebep olduğu kesik ve çiziklere sabun köpüğü kaçıyor ve Misty'nin canı öyle yanıyor ki dişlerini sıkıyor. Bacaklarındaki kurumuş kan çözülünce

küvetteki suyun rengi açık pembe oluyor. Sıcak su yüzünden yaraları tekrar kanamaya başlıyor ve Misty kurulanmaya çalışırken otelin beyaz bir havlusunu kana bulayarak kullanılmaz hale getiriyor.

Dedektif Stilton bu sabah bir adamın anakaradaki karakolu aradığını söyledi. Adam adını vermek istememiş ama Angel Delaporte'un öldüğünü söylemiş. Kalabalıklar civarı istila etmekten vazgeçene kadar Büyük Özgürlük Neferleri'nin turistleri öldürmeye devam edeceğini de belirtmiş.

Bahçe aletleri kadar büyük gümüş çatal bıçak takımları. Antik şarap şişeleri. Eski Wilmot tabloları. Hiçbiri çalınmamış.

Misty, çatı katındaki odasından annesinin Tecumseh Gölü'ndeki numarasını çeviriyor ama karşısına otelin operatörü çıkıyor. Bir kablonun koptuğunu ama en kısa zamanda tamir edileceğini söylüyor operatör. İç hatlarda sorun yok. Misty, yalnızca anakarayı arayamıyor.

Halının ucunu kaldırıyor ve içinde bahşişlerini biriktirdiği zarfın orada olmadığını görüyor.

Tabbi'nin perido yüzüğü. Büyükannesinin verdiği yaş günü hediyesi.

Misty'nin göz ardı ettiği uyarı: "Hâlâ fırsatın varken adayı terk et."

İnsanların unutulmamak için bıraktığı gizli mesajlar. Geleceğe seslenebilmek için kullandığımız bütün yollar. Maura ve Constance.

"Seninle işleri bittiğinde öleceksin."

313 numaralı odaya girmek çok kolay. Misty bir zamanlar burada hizmetçiydi; Misty Wilmot, lanet olası köleler kraliçesi. Ana anahtarı nerede bulacağını biliyor. Çift kişilik odada, bir adet ikiz yatak ve okyanus manzarası var. Mobilyaların hepsi diğer odadakilerle aynı. Bir masa. Bir sandalye. Bir komodin. Portmantoda bir yazlıkçının açık duran bavulu var. Dolapta pantolonlar ve çiçekli ipekliler asılı. Küvet perdesinin rayına ıslak bir bikini asılmış.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bu Misty'nin gördüğü en iyi duvar kâğıdı kaplaması. Üstelik 313 numaralı odadaki duvar kâğıdı da kötü değil; pastel yeşili çizgileri takip eden pembe güllerden oluşan bir kâğıt bu. Baskının yapıldığı zamanlarda bile antik görünen bir motif. Zaman içinde sararmış gibi görünmesi için çayla lekelenmiş.

Kâğıdı ele veren şey çok mükemmel olması. Birleşim yerleri hiç belli olmuyor, çok muntazam ve düzgün. Motifler çok güzel oturtulmuş. Bu kesinlikle Peter'ın işi olamaz.

Senin işin değil. Hiçbir sanatı ciddiye almayan sevgili tatlı tembel Peter.

Kapının üzerine taş döşediği sırada Peter'ın insanların bulması için bu odada gizlediği her ne idiyse artık burada değil. Peter'ın küçük zaman kapsülünü veya saatli bombasını Waytansea Adası'nın insanları silmiş. Aynen Bayan Terrymore'un kütüphane kitaplarındaki yazıları silmesi gibi. Aynen anakaradaki evlerin yanıp kül olması gibi. BÖN'ün işi.

Aynen Angel Delaporte'un öldürülmesi gibi. Yatağında uyurken bıçaklanması gibi.

Misty'nin yatağında. Senin yatağında. Hiçbir şey alınmamış, eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yok.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, yazlıkçılar her an içeri girebilirler. Misty'yi burada, elinde kanlı bir bıçakla saklanmış vaziyette bulabilirler.

Misty bıçağın tırtıklı tarafını duvar kâğıdının birleşim yerine sokup yırtıyor. Bıçağın sivri ucuyla başka bir şeridi yırtıyor. Uzun şeritlerin üçüncüsünü yırtarken okuyabildikleri şunlar:

"... Angel Delaporte'a âşığım ve üzgünüm ama... uğruna ölmeyeceğim..."

Ve sadece kayıtlarda bulunması açısından, aslında Misty'nin bulmak istediği mesaj bu değildi.

Parça parça olmuş, uzun şeritler halinde soyulmuş eski gül desenli ve soluk yeşil duvar kâğıdının altından Peter'ın insanlara bıraktığı bu mesaj çıkıyor.

Senin bıraktığın mesaj.

"Angel Delaporte'a âşığım ve üzgünüm ama davamız uğruna ölmeyeceğim." Odanın dört bir yanında şunlar yazıyor: "Gordon Kincaid'den beri bütün ressamların kocalarını öldürüyorsunuz ama beni öldürmenize izin vermeyeceğim."

Oda, yırtılmış duvar kâğıdı parçalarıyla doluyor. Kurumuş yapıştırıcıdan dolayı her yer toz oluyor. Koridordan sesler geliyor ve Misty harap olan odada donmuş vaziyette bekliyor. Yazlıkçıların odalarının kapısını açmasını bekliyor.

Duvarda, "Geleneklerimiz artık umurumda değil" yazıyor.

"Misty Marie'yi sevmiyorum" yazıyor, "ama yine de o işkence görmeyi hak etmiyor. Adamızı seviyorum ama yaşam tarzımızı korumak için yeni bir yol bulmalıyız. İnsanları bu şekilde kullanmaya devam edemeyiz."

"Bu bir toplu katliam ve buna daha fazla göz yummayacağım" yazıyor.

Yazlıkçıların bavulu, kozmetik malzemeleri ve güneş gözlüğü gömülüyor. Yırtılan duvar kâğıtlarının altında kalıyorlar.

"Bunu bulduğunuzda" diyor yazıda, "ben gitmiş olacağım." "Bu gece Angel'la birlikte gidiyorum. Bunu okuyorsanız, üzgünüm ama çok geç olmuş demektir. Tabbi'nin *nesli, kendi kendini* geçindirmek zorunda kalırsa, onun da daha iyi bir geleceği olacaktır."

Duvar kâğıdı şeritlerinin altında, "Misty için gerçekten çok üzgünüm" yazıyor.

"Onu hiç sevmediğim doğru ama planımızı tamamlayacak kadar da nefret etmiyorum" yazmışsın.

"Misty bundan iyisini hak ediyordu. Ona özgürlüğünü vermemizin zamanı geldi baba" yazıyor.

Dedektif Stilton'ın Peter'ın almış olduğunu söylediği uyku hapları. Peter'da olmayan reçete. Toplayıp arabanın bagajına koyduğu bavulu. Bizi terk etmeyi planlıyormuş. Angel'la kaçmak için.

Gitmeyi planlıyormuşsun.

Birileri Peter'a ilaç verip motor çalışırken arabaya bindirmiş ve Misty'nin onu garajda bulması için orada bırakmış. Ama o kişi Peter'ın kaçmak için hazırlayıp bagaja koyduğu bavuldan haberdar değilmiş. Benzin deposunun yarısının boş olduğunu bilmiyorlarmış.

"Baba" derken Harrow Wilmot'u kastediyor. Peter'ın çoktan öldüğü varsayılan babası. Hem de Tabbi doğmadan önce.

Duvarlarda, "Şeytanın işini açığa çıkarmayın" yazıyor.

Orada, "Misty'nin bütün resimlerini yok edin" yazıyor.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde insana bir kâbustan anlam çıkarabilmenin yolunu öğretmezler.

Yazıların altında *Peter Wilmot* imzası var.

25 Ağustos

Otelin restoranında ada halkından oluşan bir ekip Misty'nin çalışmalarını asıyor, hem de *hepsini. Ama resimleri ayrı ayrı* asmıyorlar; hepsi, kâğıt ve tual, uyum içinde uzun bir duvar resmi oluşturuyor. Bir kolaj. Ekip resimleri astıkça duvar resminin üzerini örtüyor; bir sonraki resim sırasını asabilmek için sadece kenarını açıkta bırakıyorlar. Resmin ne olduğunu söylemek mümkün değil. Ağaç gibi

görünen bir figür aslında bir el olabilir. Yüz gibi görünen bir şey, bulut olabilir. Bir kalabalığın resmi veya bir manzara veya çiçeklerle meyvelerden oluşan bir natürmort olabilir. Duvar resmine bir parça eklediği anda, ekip, üstünü örtmek için bir bez parçasını çekiyor.

Sadece çok büyük olduğunu söylemek mümkün, çünkü restoranın en uzun duvarını kaplıyor.

Grace de ekiple birlikte; onları yönlendiriyor. Tabbi ile Dr. Touchet ise izliyorlar.

Misty bakmaya gittiğinde Grace onu yumru yumru olmuş, morarmış eliyle durduruyor ve "Sana diktiğim elbiseyi denedin mi?" diye soruyor.

Misty ise resimlerine bakmak istiyor sadece. Bu onun eseri. Göz bağı yüzünden ne yapmış olduğu konusunda hiçbir fikri yok. Yabancılara kendisinin hangi yönünü gösterdiğini bilemiyor.

Dr. Touchet, "Bu çok iyi bir fikir olmayabilir" diyor. "Halkla beraber açılış gecesinde göreceksin."

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, "Bu öğleden sonra eve geri dönüyoruz" diyor Grace.

Angel Delaporte'un öldürüldüğü yere.

Grace, "Dedektif Stilton evin tamamen temiz olduğunu söyledi" diyor. "Eşyalarını toparlarsan, senin için eve taşıyabiliriz."

Peter'ın yastığı. Soluk tahta kutudaki çizim gereçleri.

"Neredeyse bitti, şekerim" diyor Grace. "Neler hissettiğini çok iyi biliyorum."

Günceye göre biliyor. Grace'in güncesi.

Herkes hazır meşgulken Misty, Grace'le Tabbi'nin kaldığı çatı katındaki odaya gidiyor. Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty eşyalarını çoktan topladı bile, şimdi de Grace'in odasından güncesini çalıyor. Bavulunu aşağıdaki arabaya taşıyor. Misty'nin üstü başı kurumuş duvar kâğıdı zamkından dolayı hâlâ toz içinde. Saçlarında soluk yeşil çizgili ve pembe gül desenli kâğıt parçaları var.

Grace'in sürekli okuyup çalıştığı, kapağı kırmızı ve yaldızlı yazılı defterin, adada yüz yıl önce yaşamış bir kadının güncesi olduğu varsayılıyor. Grace'in güncesindeki kadın kırk bir yaşındaydı ve başarısız bir Güzel Sanatlar Akademisi öğrencisiydi. Hamile kaldıktan sonra okulu bırakmış ve Waytansea Adası'nda evlenmişti. Yeni kocasını, onun eski mücevherlerini ve büyük bir taş evde yaşama hayallerini sevdiği kadar sevmiyordu.

Burada onun için hazır bir hayat, bürünebileceği bir rol vardı. Tüm gelenekleri ve ritüelleriyle Waytansea Adası. Hepsi işe yaramış. Bütün cevaplar buradaydı.

Kadın yeterince mutluydu ama yüz yıl önce bile ada şehirden gelen turistlerle dolup taşıyordu. İdareyi ellerine alabilecek kadar parası olan ısrarcı, muhtaç yabancılar. Ailesinin parası bitmek üzereyken, kocası bir silahı temizlediği sırada kendini vurdu.

Kadın migren ağrıları çekmeye, bitkin vaziyette yediği her şeyi kusmaya başladı. Merdivenlerde ayağı takılıp düştükten sonra bacağı koca bir alçıya alınarak yatağa mahkûm olana dek otelde hizmetçi olarak çalışıyordu. Odaya hapsolunca sıkıntından resim yapmaya başladı.

Aynen Misty gibi ama Misty değil. Misty'nin taklidi.

Sonra on yaşındaki oğlu boğuldu.

Yüz resim yaptıktan sonra yeteneği ve fikirleri birden yok oldu sanki. İlhamı yavaş yavaş kayboldu.

Geniş ve uzun harfli el yazısını görse, Angel Delaporte kadının verici ve şefkatli biri olduğunu söylerdi.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenmediğin şey, Grace Wilmot'un seni takip edip yaptığın her şeyi not edeceğidir. Hayatını böylesine hastalıklı bir hikâyeye çevirebileceği de. İşte buyrun. Grace Wilmot, Misty'nin hayatını konu alan bir roman yazıyor. Ufak tefek değişiklikler yapmayı da unutmamış elbette. Kadının üç çocuğu olduğunu yazmış. Kadını garson yerine hizmetçi yapmış. Ne tesadüf.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty bu boku Harrow'un eski Buick arabasında, feribot kuyruğunda beklerken okuyor.

Defterde, bütün köyün Waytansea Oteli'ne taşınarak, oteli kışlaya çevirdikleri yazıyor. Adalı ailelerden oluşan bir mülteci kampına. Hyland'ler herkesin çamaşırını yıkıyormuş. Yemekleri Burton'lar yapıyormuş. Petersen'lar da temizliği.

Defterde hiç orijinal bir fikir yokmuş gibi görünüyor.

Misty salt bu boktan şeyi okuyarak, muhtemelen gerçekleşmesini sağlayacak. Kehaneti kendi kendine yerine getirecek. Başka birinin Misty'nin hayatını nasıl yaşaması gerektiğiyle ilgili fikrini hayata geçirmeye başlayacak. Ama oturduğu yerde, kendini okumaktan alamıyor.

Grace'in romanındaki kadın anlatıcı, bir günce buluyor. Bulduğu günce kendi hayatını anlatıyormuş gibi görünüyor. Sanat eserlerinin büyük bir sergi için nasıl asıldığını okuyor. Açılış gecesinde yazlıkçı turistler otele akın ediyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, sevgili tatlı Peter, eğer komadan çıktıysan, şimdi okuyacakların seni tekrar komaya sokabilir. Yalın gerçek şu ki, annen Grace karın hakkında yazıyor ve onun sarhoş bir sürtük olduğunu ispat etmeye çalışıyor.

Judy Garland, *Bebekler Vadisi*'ni okuduğunda aynen böyle hissetmiş olmalı.

Misty feribot iskelesinde, anakaraya geçmek için kuyrukta bekliyor. Peter'ın ölümden döndüğü veya Misty'yi terk edip kaçmak üzere olduğu arabada oturmuş, yazlıkçıların oluşturduğu bunaltıcı sırada bekliyor. Bavulunu toplamış ve bagaja koymuş. Beyaz saten elbise de içinde.

Aynen senin bavulunun bagajda durduğu gibi.

Günce burada sona eriyor. Son kez, resim sergisinden önce yazılmış. Ondan sonra... hiçbir şey yok.

Tıpkı senin kendini kötü hissetmediğin gibi, sen nasıl karınla çocuğunu başından atmaya kalkıştıysan, Misty de

aynen o şekilde çocuğunu terk ediyor. Hâlâ bir korkakla evlisin. Misty, bronz heykelin Tabbi'yi, yani adada değer verdiği tek kişiyi –Grace değil. Yazlıkçılar değil– öldüreceğini sandığında olduğu gibi. tıpkı, kaçmaya hazır. Burada Misty'nin kurtarması gereken hiç kimse yok.

Tabbi hariç.

26 Ağustos

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, sen *hâlâ* korkak bir boksun. Bencil, beceriksiz, tembel ve omurgasız bir pisliksin. Tabii tabii, sen karını kurtarmaya çalışıyordun ama onu terk etmeyi de aklına koymuştun. Seni beyin özürlü, aptal pislik. Sevgili, tatlı salak sen.

Ama artık Misty senin o zaman ne hissettiğini biliyor.

Bugün, bitkisel hayattaki 157. günün. Misty'nin ise ilk günü.

Bugün Misty seni görmek, yatağının yanında oturmak için üç saat araba kullanıyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty sana, "Salt sevdiğin insanlar öyle yaşıyor diye bir yaşam tarzını desteklemek için tanımadığın insanları öldürmek onaylanacak bir şey mi?" diye soruyor.

Aslında, sevdiğini *sandığın* insanlar.

Her yaz adaya daha fazla turist geldikçe, daha fazla çöp görüyorsun. Temiz su kaynakları gün geçtikçe tükeniyor. Ama elbette gelişimi engellemen de mümkün değil. Amerikan tarzına uymaz. Bencilliktir. Gaddarlıktır. Şeytanidir. Her çocuğun yaşama hakkı vardır. Her insanın, kazancının elverdiği yerde oturmaya hakkı vardır. Karayoluyla, havadan veya denizden gidebildiğimiz her yerde mutluluğu yakalama hakkımız var. Birçok insanın aynı yere akın etmesi elbette

orayı bozar ama yasama ve yürütme sistemi de böyledir, piyasa da kendini bu şekilde dengeler.

Böylelikle, bir yeri harabeye çevirmek, orayı kurtarmanın tek yolu olur. Dış dünyaya berbat görünmesini sağlamak gerekir.

BÖN diye bir örgüt falan yok. Sadece dünyalarını daha fazla insandan korumak için mücadele eden insanlar var.

Misty'nin bir yanı, buraya gelen bu insanlardan, bu istilacılardan, yaşayışını, kızının çocukluğunu berbat eden bu imansızlardan nefret ediyor. Misty yürümemiş evliliklerini, üvey çocuklarını, uyuşturucu alışkanlıklarını, beş para etmeyen ahlâki değerlerini ve sahte statü sembollerini peşlerine takıp getiren bu yabancıların çocuğuyla arkadaşlık etmesini istemiyor.

Senin çocuğunla.

Onların çocuğuyla.

Tabbi'yi kurtarmak için Misty, her zaman olan şeyin yine olmasına müsaade edebilirdi. Misty onun yine olmasına müsaade edebilirdi. Resim sergisi. Ada efsanesi her neyse, onun olmasına izin verebilirdi. Ve belki de Waytansea kurtulurdu.

"Kendi çocuklarımızı kurtarmak için Tanrının bütün çocuklarını öldüreceğiz."

Ya da belki Tabbi'ye, mücadele etmek zorunda kalmayacağı bir gelecek, sakin, emniyetli ve huzurlu bir yaşamdan daha iyisini verebilirler.

Şimdi seninle burada otururken, Misty eğilip kızarmış yumuşak alnını öpüyor.

Onu hiç sevmemiş olman sorun değil, Peter. Misty seni sevdi.

En azından onun büyük bir ressam, bir kurtarıcı olacağına inandığın için sevdi. Teknik ressam veya grafikerden fazlası olacağına inandığın için. Hatta insanüstü bir varlık olacağına. Misty seni bunun için seviyor.

Bunu hissedebiliyor musun?

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty, Angel Delaporte için üzgün. Böylesine boktan bir efsane içinde yetiştirildiğin için üzgün. Seninle tanışmış olduğu için de üzgün.

27 Ağustos
Yeniay

Grace cilalı tırnakları sararmış olan elini havada döndürüyor ve "Misty'ciğim arkanı dön de, sırtının nasıl göründüğüne bakayım" diyor.

Misty Grace'le ilk yüzleştiğinde, yani resim sergisinin açılış gecesi, Grace'in söylediği ilk şey, "Bu elbisenin üzerinde harika duracağını *biliyordum*" oluyor.

Bu, Huş Ağacı Sokağı'ndaki Wilmot'ların eski evinde oluyor. Misty'nin eski yatak odasının kapısı şeffaf plastikle kaplı, üzerinde de sarı polis şeridi var. Bir zaman kapsülü. Geleceğe bir armağan. Plastiğin içinden şiltenin orada olmadığı görünüyor. Komodinin üzerindeki lambanın abajuru da gitmiş. Koyu renkli bir sprey yatağın başucunun dayalı olduğu duvar kâğıdını lekelemiş. Kan basıncının el yazısı. Kapı ve pencere çerçevelerinin beyaz boyası, siyah parmak izi tozuyla kirlenmiş. Halının üzerinde elektrikli süpürgenin derin ve taze çapraz izleri var. Angel Delaporte'un ölü derisinin gözle görülemeyen tozları, DNA testi için süpürülmüş.

Eski yatak odan.

Şiltesiz yatağın arkasındaki duvarda Misty'nin yaptığı antika iskemle resmi var. Waytansea Burnu'nda gözleri kapalı yaptığı resim. Onu öldürmeye gelen heykelle ilgili sanrılar. Üzerine kan sıçramış.

Grace'in koridorun öbür ucundaki odasındalar ve Misty, Grace'e aptalca bir hareket yapmamasını söylüyor. Anakara polisi dışarıda, arabada onları bekliyor. Misty on dakika içinde dışarı çıkmazsa, eve girecekler, silahlar patlayacak.

Grace devasa şifoniyerin önündeki parlak pembe pufta oturuyor; parfüm şişeleri ve mücevherler cam tezgâhın üzerine yayılmış. Gümüş el aynası ve saç fırçası.

İyi günlerden yadigâr.

Grace, "*Tu es ravissante ce soir*" diyor. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun."

Misty'nin artık elmacık kemikleri var. Ve köprücükkemikleri. Kemikli ve beyaz omuzları, geçmiş hayatında bir gelinlik olan elbiseden ceket askısı gibi dümdüz fırlıyorlar. Elbise bir omzundan tek parça halinde düşüyor; beyaz saten gevşek ve büyük katlar halinde drape yapıyor, oysa Grace, Misty'nin ölçüsünü daha birkaç gün önce almıştı. Ya da birkaç hafta önce. Sutyeni ve külotu öyle büyük ki, giymesinin bir anlamı yok. Misty neredeyse, makinelerle hava ve vitamin pompalanan solgun bir iskelete dönmüş olan kocası kadar zayıf.

Senin kadar zayıf.

Saçları dizi incinmeden önceki halinden uzun. Uzun süre kapalı kaldığı için teninin rengi uçmuş. Misty'nin artık incecik bir beli ve çökmüş yanakları var. Çenesi artık iki kat değil ve kaslı boynu uzun ve incecik görünüyor.

Dişleri ve gözleri kocaman görünene dek aç kaldı.

Bu gece, sergi başlamadan önce Misty polisi aradı. Sadece Dedektif Stilton'ı değil, eyalet polisi ve Federal Araştırma Bürosu'nu da aradı. BÖN'ün bu gece Waytansea Adası'ndaki otelde açılacak olan resim sergisine saldıracağını söyledi. Misty daha sonra itfaiyeyi aradı. Yedi, yedi buçuk sularında adada bir felaket olacağını söyledi onlara. Ambülans gönderin, dedi. Sonra televizyon kanalının haber programını arayıp, ellerindeki en büyük ve güçlü canlı yayın aracıyla

birlikte bir ekip göndermelerini söyledi. Radyo istasyonlarını aradı. İzciler hariç herkesi aradı.

Ön kapının arkasındaki isim ve yaş mirasının bulunduğu evde, Grace Wilmot'un yatak odasında Misty, Grace'e planının yürümeyeceğini söylüyor. İtfaiyeciler ve polis. Televizyon kameraları. Misty dünyadaki herkesi davet etti ve hepsi de oteldeki açılışa gelecekler.

Kulağına küpe takmakta olan Grace aynadan Misty'ye bakıyor ve "Öyle yaptığına eminim ama onları geçen sefer de aramıştın" diyor.

Misty, Grace'e *geçen sefer* demekle ne kastettiğini soruyor.

"Ve aramamış olmanı dilerdik gerçekten" diyor Grace. Yumru yumru olmuş ellerinin ayalarıyla saçlarını düzeltiyor ve "Yaptığın şey, ölü sayısını artırmaktan başka işe yaramayacak" diyor.

Misty, ölü sayısı falan olmayacak, diyor. Günceyi çaldığını söylüyor.

Arkasından bir ses, "Misty'ciğim zaten senin olan bir şeyi çalamazsın" diyor.

Arkasından gelen ses. Bir erkeğin sesi. Bu Harrow'un sesi, Harry, Peter'ın babası.

Senin baban.

Smokin giymiş, beyaz saçlarını kare kafasının üzerinde bir taç varmış gibi geriye doğru taramış, burnu ve çenesi sivri çıkıntılar şeklinde dışarı fırlamış. Peter'ın gelecekte benzeyeceği adam buydu. Nefesi hâlâ kokuyor. Angel Delaporte'u Misty'nin yatağında öldürene dek bıçaklayan eller. Peter'ın adadan gitmeleri için insanlara uyarı yazıları bıraktığı evleri yakan eller.

Peter'ı öldürmeye çalışan adam. Seni öldürmeye çalışan. Öz oğlunu.

Koridorda durmuş Tabbi'nin elini tutuyor. Kızının elini.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Misty, Tabbi kendisini terk edeli bir ömür geçmiş gibi hissediyor. Misty'nin

katil olduğunu sandığı adamın soğuk elini tutmak için elinden kaçıp kurtulduğundan beri. Ormandaki heykel. Waytansea Burnu'ndaki eski mezarlık.

Grace'in dirsekleri havada, elleriyle boynuna inci bir kolyeyi takmaya çalışırken, "Misty'ciğim kayınpederini hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Harrow eğilip Grace'i yanağından öpüyor. "Elbette hatırlıyor" diyor.

Harrow'un nefesinin kokusu.

Grace ellerini uzatıp boşluğu kavrıyor ve "Tabbi gel de bana bir öpücük ver. Büyüklerin partiye gitme vakti geldi" diyor.

Önce Tabbi. Sonra Harrow. Güzel Sanatlar Akademisi'nde insana öğretmedikleri şeylerden biri de, ölüler dirildiğinde onlara ne söyleyeceğindir.

Misty, Harrow'a, "Senin yakılmış olman gerekmiyor muydu?" diye soruyor.

Harrow kolunu kaldırıp saatine bakıyor. "En azından önümüzdeki dört saat boyunca değil" diyor.

Saatini gizlemek için gömleğinin kolunu çekiyor ve "Bu akşam seni halka takdim edeceğiz. Birkaç cümlelik bir hoş geldiniz konuşması yapacağını umuyoruz" diyor.

Misty, insanlara ne söyleyeceğimi biliyorsun, diyor. Kaçmalarını. Adadan ayrılmalarını ve bir daha da geri gelmemelerini. Peter'ın onlara anlatmaya çalıştığı şeyi. Misty onlara, saçma bir ada laneti yüzünden bir adamın öldüğünü, diğerinin ise komada olduğunu söyleyecek. Onu sahneye çıkardıkları anda, "Yangın var" diye bağıracak. Mekânı boşaltmak için elinden geleni yapacak.

Tabbi, Grace'in yanına gelip şifoniyerin üzerine oturuyor. Ve Grace, "Bundan iyisi can sağlığı olur" diyor.

Harrow, "Misty'ciğim, haydi kayınvalidene bir öpücük ver" diyor. "Ve lütfen bizi affet. Bu geceden sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz."

Harrow'un Misty'ye anlattığına göre. Ada efsanesini açıklayışına göre, Misty'nin ressam olarak başarılı *olamamak* gibi bir şansı yokmuş.

Ünlü olmaya mahkûm edilmiş. Yeteneğiyle lanetlenmiş. Hem de her yaşamında.

Önce Giotto di Bondone olmuş, sonra Michelangelo, sonra Jan Vermeer.

Veya Misty, Jan van Eyck'ti ve Leonardo da Vinci'ydi ve Diego Velázquez'di.

Sonra Maura Kincaid ve Constance Burton oldu.

Ve şimdi Misty Marie Wilmot, ama sadece ismi değişiyor. O her zaman bir ressamdı. Hep ressam olmaya devam edecek.

Güzel Sanatlar Akademisi'nde insana öğretmedikleri şey, bütün hayatının halihazırda kim olduğunu keşfetmekle geçeceğidir.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bunları söyleyen Harrow Wilmot. Peter'ın deli, katil babası. Peter'la Misty evlenmeden önce ortadan kaybolup saklanan Harry Wilmot. Tabbi'nin doğumundan önce.

Deli baban.

Harrow Wilmot'a kalırsa, Misty gelmiş geçmiş en iyi ressam.

İki yüz yıl önce Misty, Maura Kincaid'di. Yüz yıl önce Contance Burton. O önceki hayatında Constance, Avrupa seyahatine çıkmış ve eski bir mücevher takmış adalı bir *oğlan görmüştü*. Bu, eskiden Maura'ya ait olan bir yüzüktü. Oğlan kazara Constance'ı buldu ve adaya getirdi. Constance öldükten sonra, ada halkı güncesinin Maura'nınkiyle çok benzeştiğini fark etti. Hayatları aynıydı ve Constance da aynen Maura gibi adayı kurtarmıştı.

Kadının güncesi bir önceki güncesiyle benzeşiyordu. Her güncesi bir öncekiyle benzeşecekti. Misty adayı her seferinde kurtaracaktı. Sanatıyla. Harrow'a göre ada efsanesi böyledir. Hepsi Misty'nin marifetidir.

Yüz yıl sonra –para suyunu çekmeye başlayınca– adadaki oğlanları onu bulmaya gönderdiler. Defalarca onu geri getirip bir önceki yaşamını tekrarlamaya zorladık. Mücevherleri yem olarak kullanıyorduk çünkü Misty onları tanıyordu. Onları seviyor ama neden sevdiğini bilemiyordu.

Waytansea Adası mumya müzesindeki herkes, onun büyük bir ressam olacağını biliyordu. Doğru şekilde işkence edildiği takdirde. Peter'ın en iyi sanat eserlerinin acı çekilerek yaratıldığını söylemesi gibi. Dr. Touchet'nin evrensel ilhama ulaşabileceğimizi söylemesi gibi.

Tüm zamanların en iyi ressamı, zavallı, küçük Misty Marie Kleinman, onların kurtarıcısıydı. Onların kölesi. Onların altın yumurtlayan karmik tavuğu.

Harrow, bir önceki ressamın güncesini, bir sonrakinin yaşamını şekillendirmek için kullandıklarını anlattı. Kocasının aynı yaşta ölmesi gerekiyordu, sonra da çocuklarından birinin. Tabbi'ye yaptıkları gibi ölümü düzmece olabiliyordu ama Peter onları acele karar vermek zorunda bırakmıştı.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Waytansea Oteli'ne giderken Misty, bütün bunları arabayı kullanmakta olan Dedektif Stilton'a anlatıyor.

Peter'ın kanında hiç almadığı uyku haplarından bol miktarda bulunması. Harrow Wilmot'un bulunamayan ölüm belgesi. Misty, "Soyaçekim bu olsa gerek. Bu insanların hepsi manyak" diyor.

"İşin iyi tarafı" dedi Harrow Misty'ye, "bunları unutuyor olman."

Misty, her öldüğünde kim olduğunu unutuyor ama ada halkı hikâyeyi bir nesilden diğerine aktarmaya devam ediyor. Onu bulup adaya getirebilmek için hikâyeyi hep anımsıyor-

lar. Sonsuza dek, her dört nesilde bir, para bitmek üzereyken... İstila tehdidi oluştuğunda onu geri getiriyorlar, o da geleceklerini kurtarıyor.

"Her zaman yaptığın gibi, ileride de yapacaksın" dedi Harrow.

Misty Marie Wilmot, köleler kraliçesi.

Sanayi Devrimi, koruyucu melekle buluşuyor.

Zavallı Misty, seri mucize üretim fabrikası gibi. Hem de sonsuza dek.

Omuz omuza; sadece kayıtlarda bulunması açısından.

Harrow, "Hep bir günce tutuyorsun. Her yaşamında. Duygusal hallerini ve tepkilerini oradan tahmin ediyoruz. Yapacağın her hareketi önceden biliyoruz" dedi.

Harrow, Grace'in bileğine inci bir bilezik taktı, tokasını tuttururken, "Geri gelip süreci başlatmana ihtiyacımız var ama ille de karmik döngünü tamamlamanı istemiyoruz" dedi.

Çünkü bu, altın yumurtlayan tavuğu kesmek olurdu. Misty'nin ruhu başka maceralar yaşamaya devam edecekti ama üç nesil sonra ada tekrar fakirleşecekti. Hem fakirleşecek, hem de zengin yabancılarla dolmuş olacaktı.

Güzel Sanatlar Akademisi insana, kısırdöngüye girmiş ruhundan nasıl kaçabileceğini öğretmez.

Bir dönemin dirilişi. Misty'nin ev yapımı ölümsüzlüğü.

Harrow, "Aslında" dedi, "şu anda tutmakta olduğun günce bir dahaki gelişinde Tabbi'nin torunlarının torunları için çok faydalı olacak."

Misty'nin torunlarının torunları.

Misty'nin güncesini kullanacaklar. Bu günceyi.

"Ah aklıma gelmişken" dedi Grace. "Ben küçük bir kızken sen Constance Burton'dın ve beni uçurtma uçurmaya götürmene bayılırdım."

Harrow, "İsmin ne olursa olsun, sen hepimizin annesisin" dedi.

Grace, "Sen hepimizi *sevdin*" dedi.

Misty, Harrow'a, "Lütfen" dedi. "Bana ne olacağını söyleyin. Tablolar mı patlayacak? Otel okyanusa mı devrilecek? Ne olacak? Herkesi nasıl kurtarabilirim?"

Grace elini sallayarak inci bileziğini bileğine düşürdü ve "Kurtaramazsın" dedi.

Çoğu servet, diyor Harrow, binlerce insan veya hayvanın acı çekmesi ve ölmesiyle kazanılır. Bir şeyin semeresini elde etmekle. Grace'e parlak altın rengi bir şey veriyor ve ceketinin kolunu sıvayıp kolunu ileri doğru uzatıyor.

Ve Grace manşetin iki ucunu birleştirerek içinden bir kol düğmesi geçirirken, "Zengin insanları yolmanın bir yolunu bulduk" diyor.

27 Ağustos
ve Dörtte Üç

Ambülanslar Waytansea Oteli'nin önüne dizilmişler bile. Televizyon kanalının haber ekibi, aracın üzerindeki yayın çanağını yükseltiyor. İki polis arabası otelin ön merdivenlerine yanaşmış.

Yazlıkçılar park halindeki arabaların arasından geçiyorlar. Deri pantolonlar ve mini siyah elbiseler. Siyah gözlükler ve ipek gömlekler. Altın mücevherler. Tepelerinde şirket pano ve logoları.

Peter'ın yazdığı yazı: "... senin kanınız bizim altınımızdır..."

Misty'ye kalabalığın arasında bir kameranın önünde dikilen bir muhabir var. Muhabirin arkasından akın akın yaklaşan kalabalık merdivenlerden tırmanarak lobiye girerken, muhabir, "Yayında mıyız?" diye soruyor. İki parmağını kulağına bastırıyor. Kameraya bakmadan, "Ben hazırım" diyor.

Dedektif Stilton direksiyonda, Misty de yanında oturuyor. İkisi de Grace ile Harrow Wilmot'un merdivenleri tırmanışını izliyorlar. Grace bir elinin parmak uçlarıyla uzun elbisesinin eteğini kaldırıyor. Diğer elini ise Harrow tutmuş.

Misty onları izliyor. Kameralar onları izliyor.

Dedektif Stilton, "Herhangi bir şey denemeye kalkışmayacaklar. Böyle bir açılışta yapamazlar" diyor.

Her ailenin –Burton'lar, Hyland'ler, Petersen'lar– en yaşlı üyeleri, Waytansea Adası'nın aristokrasisi, göğsünü kabartarak, otele girmekte olan yazlıkçıların oluşturduğu kuyruğa katılıyor.

Peter'ın uyarısı: "... kendimizinkileri kurtarmak için Tanrının bütün çocuklarını öldüreceğiz..."

Kamera karşındaki muhabir, elindeki mikrofonu ağzına yaklaştırarak, "Polis ve kasaba yetkilileri bu gece adada yapılacak olan resepsiyona yeşil ışık yaktı" diyor.

Kalabalık, lobinin loş, yeşil kadife görünümlü arazisine girerek, cilalanmış ağaç gövdelerinden meydana gelen ormanda gözden kayboluyor. Yoğun güneş ışığı huzmeleri, kristal avizeler kadar ağır olan kasvetin içine dalıyor. Yosun kaplı kaya parçaları gibi görünen kanepeler. Adeta bir şömine gibi görünen kamp ateşi.

Dedektif Stilton, "İçeri girmek istiyor musun?" diye soruyor.

Misty, hayır, diyor. Orası güvenli değil. Hep yaptığı hatayı bu kez yapmayacak. O hata her neyse.

Harrow Wilmot'a göre.

Muhabir, "Bu gece önemli önemsiz herkes burada" diyor.

Ve sonra bir kız beliriyor orada. Bir yabancı. Otel lobisinin merdivenlerini tırmanan kısa siyah saçlı bu kız, bir başkasının çocuğu. Perido yüzüğü bir parıltı çakıyor. Misty'nin bahşiş parası.

Bu Tabbi. Elbette Tabbi bu. Misty'nin geleceğe armağanı. Peter'ın karısını adada tutma yöntemi. Misty'nin kapana

kısılması için kullanılan yem. Bir anlığına yeşil bir flaş patlıyor ve Tabbi otele giriyor.

27 Ağustos
ve Sekizde Yedi

Bugün lobinin yeşil kadife manzarasındaki loş ormanın karanlığında yangın alarmı çalmaya başlıyor. Kesintisiz çalan zilin sesi öyle yüksek ki, muhabir bağırmak zorunda kalıyor: "Evet, sanırım bir sorun var."

Yazlıkçılar; geriye doğru taranmış saçları, kullandıkları saç şekillendirme ürünlerinden dolayı koyu ve tel tel görünen erkekler. Hepsi sarışın olan kadınlar. Alarmın gürültüsünü bastırıp seslerini duyurabilmek için bağrışıyorlar.

Tarihin en iyi ressamı Misty Wilmot kalabalığın içinde kendine yol açmaya çalışıyor, Ahşap ve Altın Restoran'daki sahneye doğru gitmek için insanlara tutunup kendini öne itiyor. Bu sıska insanların dirseklerine ve kalça kemiklerine tutunuyor. Sahnenin arkasındaki duvara boydan boya bir örtü asılmış, açılmayı bekliyor. Misty'nin kolajı hâlâ örtünün arkasında saklı. Üzeri örtülmüş. Geleceğe armağanı. Misty'nin saatli bombası.

Misty'nin doğru şekilde bir araya getirdiği milyonlarca boya lekesi. Mango yaprakları yiyen ineklerin sidiği. Mürekkepbalığının mürekkep kesesi. Bütün bu kimya ve biyoloji.

Misty'nin çocuğu bu insan kalabalığının içinde bir yerlerde. Tabbi.

Alarm durmadan çalmaya devam ederken, Misty bir sandalyenin üzerine çıkıyor. Sonra da Tabbi'nin ölü bedeninin yatırıldığı ve Misty'nin Angel Delaporte'un bıçaklanarak öldürüldüğünü öğrendiği altı numaralı masanın

üzerine çıkıyor. Beyaz elbisesiyle kalabalığın üstünde duruyor, insanlar başlarını kaldırıp ona bakıyor, Misty iç çamaşırı giymediği için erkekler ona sırıtıyor.

Yeniden doğan gelinliği kemikli uyluklarının arasına sıkışmış. Misty, "Yangın var!" diye bağırıyor.

Kafalar dönüyor. Gözler ona bakıyor. Restoranın kapısında beliren Dedektif Stilton, kalabalığın içinden ona doğru yürümeye başlıyor.

Misty, "Dışarı çıkın! Kendinizi kurtarın!" diye bağırıyor. "Burada kalırsanız, çok kötü şeyler olacak!"

Peter'ın uyarıları. Misty onları kalabalığa püskürtüyor.

"Kendimizinkileri kurtarmak için Tanrının bütün çocuklarını öldüreceğiz."

Arkasında asılı duran ve bütün duvarı kaplayan örtü aslında Misty'nin kendi portresini, Misty'nin kendisiyle ilgili bilmediği şeyi örtüyor. Bilmek istemediği şeyi.

Yazlıkçılar ona bakıyorlar, hepsinin corrugator kasları kasılmış, kaşları bitişmiş. Triangularis kasları hepsinin dudaklarını ince bir çizgi halinde aşağıya doğru kıvırmış.

Yangın alarmı duruyor ve iki nefes arasındaki zaman kadar kısa bir süre boyunca, dışarıdaki okyanus dalgalarının tıslayıp kükreyişi dışında hiçbir ses duyulmuyor.

Misty, çenenizi kapatın, diye bağırıyor. Herkes beni dinlesin, diyor. Neden bahsettiğimin farkındayım, diye bağırıyor. O tüm zamanların en iyi ressamı. Thomas Gainsborough, Claude Monet ve Mary Cassatt'ın yeniden vücut bulmuş hali. Ruhunun bir zamanlar Michelangelo, da Vinci ve Rembrandt'a ait olduğunu haykırıyor.

O sırada bir kadın, "Bu o, ressam! *Bu Misty Wilmot*" *diye bağırıyor.*

Bir adam, "Misty tatlım, bu kadar oyun yeter" diye bağırıyor.

Kadın, "Örtüyü indirin de şu işi bitirelim artık" diye bağırıyor.

Bağıranlar Harrow ile Grace. Aralarında Tabbi duruyor, elinden tutmuşlar. Tabbi'nin gözleri bantla yapıştırılıp kapatılmış.

Misty, Grace ile Harrow'u göstererek, "Bu insanlar" diye bağırıyor. Saçları gözüne giren Misty, "Bu kötü insanlar beni hamile bırakması için oğullarını kullandı" diye bağırıyor.

Misty, "Çocuğumu ellerinde tutuyorlar!" diye bağırıyor.

"Perdenin ardındakini gördüğünüzde, artık sizin için çok geç olacak!" diye bağırıyor.

Ve Dedektif Stilton sandalyenin yanına varıyor. Bir adım atıp sandalyeye çıkıyor. Bir adım daha atıyor ve altı numaralı masanın üzerindeki Misty'nin yanına çıkıyor. Devasa perde arkalarında duruyor. Tüm gerçekler sadece birkaç santim ötede.

Başka bir kadın, "Evet" diye bağırıyor. Denizkaplumbağası görünümlü gerdanı, elbisesinin dantelli yakasına sarkmış olan bu yaşlı Tupper, "Göster artık şunu Misty!" diye bağırıyor.

Bastonundan destek alan yaşlı bir Woods, "Göster artık" diye bağırıyor.

Stilton elini arkasına atıyor. "Beni neredeyse aklı başında olduğuna inandırıyordun" diyor. Belinden kelepçeleri çıkarıyor. Kelepçeyi Misty'nin bileğine taktıktan sonra onu peşi sıra sürüklemeye başlıyor. Gözleri bantlı olan Tabbi'nin yanından, kafalarını sallayan yazlıkçıların arasından geçiyorlar. Waytansea Adası'nın aristokratlarının arasından geçiyorlar. Yeşil kadifeden lobinin açıklığına geri dönüyorlar.

"Çocuğum" diyor Misty. "O hâlâ içeride. Onu dışarı çıkarmalıyız."

Dedektif Stilton, Misty'yi kahverengi üniformalı bir polise teslim ederken, "Ölcüğünü söylediğin kızın mı?" diyor.

Ölümünü tezgâhladılar. İzleyen herkes, kendi kendisinin heykeli. Kendi otoportreleri.

Otelin önündeki verandanın son basamağına varınca polis, devriye arabasının arka kapısını açıyor. Dedektif Stilton, "Misty Wilmot, kocan Peter Wilmot'u öldürmeye teşebbüs etmekten ve Angel Delaporte'u öldürmekten tutuklusun" diyor.

Angel'ın Misty'nin yatağında öldürüldüğü gecenin sabahında Misty'nin üstü başı kan içindeydi. Angel kocasını ondan çalmak üzereydi. Peter'ı arabada bulan da Misty'ydi.

Güçlü eller Misty'yi devriye arabasının arka koltuğuna oturtuyor.

Otelin içindeki muhabirin, "Bayanlar, baylar, işte açılış anı" diyen sesi duyuluyor.

"Götürün bunu. Resmini çekin. Fişleyin" diyor dedektif. Polis memurunun sırtına vuruyor ve "Ben içeri girip bütün bu gürültü patırtının niye koptuğuna bakacağım" diyor.

28 Ağustos

Platon'a göre bizler karanlık bir mağarada zincirlenmiş olarak yaşarız. Sadece mağaranın arka duvarını görebilecek şekilde zincirlenmişizdir. Görebildiğimiz tek şey o duvarda hareket eden gölgelerdir. Bunlar mağaranın dışında hareket eden bir şeyin gölgesi olabilir. Yanımıza zincirlenmiş diğer insanların gölgeleri de olabilir.

Belki de her birimizin görebildiği tek şey kendi gölgemizdir.

Carl Jung bu çalışmasını gölge çalışması olarak adlandırdı. Asla başkalarını görmeyiz dedi. Gördüğümüz tek şey onların üzerine vuran kendi özelliklerimizdir. Gölgeler. Yansımalar. Kendi çağrışımlarımız.

Eski ressamların küçük ve karanlık bir odada oturup, minik bir pencerenin dışında, parlak güneşte duran şeylerin suretlerini resmetmeleri gibi.

Karanlık oda.

Suretin aynısını değil de, tersini veya tepetakla olmuş halini. Sureti yansıtan ayna veya mercek tarafından bozulmuş olan halini. Sınırlı şahsi algımız. Minik deneyim derlememiz. Yarım yamalak eğitimimiz.

Görenin görüntüyü kontrolü altında tutması gibi. Ressamın ölmüş olması gibi. İstediğimizi görürüz. Nasıl istersek öyle görürüz. Sadece kendimizi görürüz. Bir ressamın tek yapabildiği bize bakılacak bir şey vermesidir.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, karın tutuklandı. Ama bunu o yaptı. Bunu onlar yaptı. Maura. Constance. Ve Misty. Misty'nin çocuğunu, yani senin kızını kurtardılar. Misty kendini kurtardı. Herkesi kurtardılar.

Kahverengi üniformalı polis Misty'yi arabayla feribota bindirip anakaraya götürdü. Yolda ona haklarını okudu. Onu, parmak izini ve alyansını alan başka bir polise teslim etti. Bu diğer polis, üzerinde hâlâ gelinliği olan Misty'nin çantasını ve yüksek ökçeli ayakkabılarını da aldı.

Tüm sahte mücevherleri, Maura'nın mücevherleri, onların mücevherleri Wilmot'ların evinde, Tabbi'nin ayakkabı kutusunda duruyor.

Bu ikinci polis, Misty'ye bir battaniye verdi. Polis Misty'nin yaşlarında bir kadındı; yüzü, gözlerinin çevresinden başlayıp burnuyla dudaklarının arasına kümelenmiş olan çizgilerin güncesi gibiydi. Misty'nin doldurmakta olduğu formlara baktı ve "Şu ressam sen misin?" dedi.

Ve Misty, "Evet, ama sadece bu hayatımın sonuna kadar. Bundan sonrakinde öyle olmayacak" dedi.

Polis, Misty'yi eski bir beton koridordan geçirerek demir bir kapıya getirdi. Kapının kilidini açarken, "Işıklar söndürüldü" dedi. Demir kapıyı açıp kenara çekildi ve Misty işte o anda onu gördü.

İnsana Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğretilmeyen şeyi. Her şeye rağmen hâlâ esir olduğunu.

Kafasının o mağara, gözlerinin ise mağara ağzı olduğunu. İnsanın, kafasının içinde yaşayıp, sadece istediği şeyleri gördüğünü. Sadece gölgeleri izleyip, bunlardan kendi anlamını çıkardığını.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, tam karşısında duruyordu. Hücrenin açık duran kapısından giren dikdörtgen ışıkta, küçük hücrenin karşı duvarında şöyle yazıyordu:

Buradaysan, yine başarısız oldun demektir. İmza *Constance.*

Yuvarlak ve yayvan harfler, sevgi ve şefkat dolu el yazısı kesinlikle onun el yazısı. Misty daha önce buraya hiç gelmemişti ama tekrar tekrar kendini burada buluyor demek ki. İşte o anda uzaktan gelen sirenlerin sesini duyuyor ve polis memuru, "Az sonra gelip seni kontrol edeceğim" diyor. Hücreden çıkıp demir kapıyı kilitliyor.

Duvarlardan birinde bir pencere var; Misty'nin uzanamayacağı kadar yüksekte. Ama pencere, okyanus ve Waytansea Adası'na bakıyor olmalı.

Pencereden giren titrek turuncu ışıkta, pencerenin karşısındaki beton duvarda dans eden ışık ve gölgelerin, bu ışığın altında, Misty Maura'nın bildiği her şeyi biliyor. Constance'ın bildiği her şeyi. Hepsinin nasıl da kandırılmış olduğunu biliyor. Tıpkı duvar resmini yapmayı bildiği gibi. Her şeyi zaten bildiğimizi, sadece hatırlamamız gerektiğini söyleyen Platon gibi. Carl Jung'un ortak bilinçdışı dediği şey. Misty hatırlıyor.

Karanlık odanın bir sureti kanvasa yansıtışı, kutu fotoğraf makinesinin çalışması gibi, hücrenin minik penceresinden karşıdaki duvara sarı ve turuncu renklerde alev ve gölgelerden bir şekil yansıyor. Duyabildiği tek ses sirenler, görebildiği tek şey ise alevler.

Waytansea Oteli yanıyor. Grace, Harrow ve Tabbi içeride.

Bunu hissedebiliyor musun?

Buradaydık. Buradayız. Hep burada olacağız.
Ve yine başarısız olduk.

3 Eylül
İlk Dördün

Waytansea Burnu'na varınca Misty arabayı park ediyor. Yanında Tabbi oturuyor, kollarıyla iki tane kül kavanozunu kucaklamış. Büyükannesiyle büyükbabası. Senin ailen. Grace ve Harrow.

Eski Buick'in ön koltuğunda, kızının yanında oturan Misty, elini Tabbi'nin dizine koyuyor ve "Tatlım?" diyor.

Tabbi dönüp annesine bakıyor.

Misty, "İsimlerimizi yasal olarak değiştirmeye karar verdim" diyor. "Tabbi, insanlara gerçekte neler olduğunu anlatmam *gerekiyor*." Tabbi'nin, beyaz çorapları dizkapaklarından kaymış olan kemikli dizini sıkıyor ve "Tecumseh Gölü'ne gidip orada büyükannenle birlikte yaşayabiliriz" diyor.

Gerçekten şu anda her yere gidip yaşayabilirler. Tekrar zengin oldular. Grace ile Harrow ve köyün tüm yaşlıları hayat sigortasından milyonlar bıraktılar. Vergiden muaf ve bankada emniyette olan milyonlarca dolar. Seksen yıl daha sadece faiziyle bile geçinebilecekleri kadar büyük bir meblağ.

Yangından iki gün sonra Dedektif Stilton'ın eğitimli köpeği kömür olmuş ahşap yığınını kazdı. Otelin üç katı taş duvarlara kadar yanmıştı. Beton, ısıdan dolayı yeşil-mavi cama dönüşmüştü. Köpeğin aldığı karanfil veya kahve kokusu, arama-kurtarma ekiplerinin Stilton'ın lobinin altında bulunan bodrum katındaki cesedine ulaşmasına sebep olmuştu. Adı Rusty olan köpek titreyip işemişti.

Resimler dünyanın dört bir yanına dağıtılmış. Cesetler otelin önündeki sokağa yayılmış. Kömür olmuş cesetler

kararıp sertleşmiş ve çatlayan yerlerden içerideki pişmiş ıslak ve kırmızı et görünüyor. Her fotoğrafta, televizyondaki her görüntüde bir şirket logosu var.

Video görüntülerinin her saniyesinde otoparka dizilmiş olan kararmış iskeletler görünüyor. Şu ana kadar yüz otuz iki ceset çıkarıldı ve cesetlerin üzerinde, çerçevenin bir yanından bir şirket ismi görünüyor. Bir slogan veya gülümseyen bir maskot. Çizgi roman karakteri bir kaplan. Müphem ama iyimser bir düstur.

"Bonner & Mills – Yeniden Başlamaktan Vazgeçmeye Hazır Olduğunuzda."

"Mewtworx – Gelişimin Tek Bir Noktada Kalmadığı Yer."

Anlamadığın şeyi her tarafa çekebilirsin.

Haberlerdeki her görüntüde, üzerinde ipek kumaş baskıyla yapılmış reklam olan bir ada arabası görünüyor. Kâğıt bardak veya peçetelerde şirket logoları var. Bir reklam panosu görünüyor. Garson kıyafetli veya tişörtlü adalılar, arka planda dumanı tüten cesetlerin yanı başında televizyon kanallarına röportaj veriyorlar. Artık mali servisler, kablolu televizyon şirketleri ve ilaç firmaları bütün reklamlarını geri çekebilmek için kabarık ücretler ödüyorlar. İsimlerini adadan silmek için.

Bu parayı sigorta parasına ekleyince, ortaya daha önce hiç olmadığı kadar zengin bir Waytansea Adası çıkıyor.

Buick'te otururlarken Tabbi annesine bakıyor. Kollarında tuttuğu kavanozlara bakıyor. Zygomatic major kası dudaklarını kulaklarına doğru çekiyor. Tabbi'nin yanakları şişiyor ve gözkapaklarının alt kısmı yukarı kalkıyor. Grace'le Harrow'un küllerini kucaklarken Tabbi *kendi kendisinin* Mona Lisa'sı oluyor. Gülümsüyor ve "Sen anlatırsan, ben de anlatırım" diyor.

Misty'nin sanat eseri. Çocuğu.

Misty, "Ne anlatacaksın?" diye soruyor.

Gülümsemeye devam eden Tabbi, "Elbiselerini ben ateşe verdim. Ninemle dedem bana nasıl yapılacağını öğret-

mişti, ben de onları yaktım" diyor. "Görmeyeyim ve böylece dışarı çıkabileyim diye gözlerimi bantladılar."

Sağlam kalan haber videolarında sadece lobi kapılarından yayılan duman görünüyor. Bu, kolajın açılışından birkaç dakika sonra meydana geliyor. İtfaiyeciler içeri hücum ediyorlar ama dışarı çıkmıyorlar. Polis veya davetlilerden de dışarı çıkan olmuyor. Videonun kenarında görünen zaman sayacında geçen her saniye yangın büyüyor, turuncu alevler pencereleri kırbaçlıyor. Bir polis memuru pencereden içeri bakmak için veranda boyunca sürünüyor. Eğilip içeri bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor. Duman yüzüne vuruyor, alevler elbiselerini ve saçını yalıyor ama o içeriye doğru bir adım atıyor. Ne gözünü kırpıyor. Ne çekiniyor. Elleri ve yüzü alev alıyor. Polis memuru içeride gördüğü şeye gülümsüyor ve ardına bakmadan ona doğru yürüyor.

Resmi kayıtlarda yangının restorandaki şömineden kaynaklandığı yazıyor. Hava ne kadar sıcak olursa olsun şöminenin hep yanar vaziyette olması otelin prensibiydi ve yangın da işte böyle çıkmıştı. Açık pencerelere bir adım mesafedeki insanlar öldüler. Cesetleri çıkış kapılarına kol mesafesi kadar yakında bulundu. Restoranda kolajın yandığı duvara doğru sürünür, emekler vaziyette ölmüş olarak bulundular. Ateşin göbeğine doğru. Polis memurunun verandadaki pencereden gördüğü şeye doğru.

Hiç kimse kaçmaya çalışmamıştı bile.

Tabbi, "Babam onunla kaçmamı istediğinde nineme söyledim" diyor. "Hepimizi kurtardım. Bütün adanın geleceğini korudum."

Arabanın camından okyanusa bakıyor, annesine bakmadan, "Sen anlatırsan, ben hapse girerim" diyor. "Yaptığım şeyle gurur duyuyorum anne." Okyanusa bakıyor, gözleriyle sahil şeridinin kıvrımlarını, köyü ve yanan otelin kara iskeletini takip ediyor. İnsanların Stendhal sendromu geçirerek oldukları yerde donup kaldığı ve diri diri yandıkları yere bakıyor. Misty'nin duvar resmi yüzünden.

Misty kızının dizini dürterek, "Tabbi lütfen" diyor.

Tabbi hiç bakmadan uzanıp arabanın kapısını açıyor ve arabadan iniyor. "Tabitha, anne" diyor. "Bundan sonra lütfen bana gerçek adımla hitap et."

Yangında ölen insanların kasları kısalır. Kollar büzülerek ellerin yumruk olmasına sebep olur, yumruklar da çeneye kadar çekilir. Dizler bükülür. Bunların hepsine ısı sebep olur. Yanan kişi ölü bir boksör gibi göründüğü için buna "boksör pozisyonu" denir.

Yangında ölen insanlarla, uzun süre bitkisel hayatta kalanlar aynı pozisyonu alırlar. Aynen doğmayı bekleyen bir bebek gibi.

Misty'yle Tabitha, Apollon'un bronz heykelinin yanından geçiyorlar. Çayırı geçiyorlar. Tepenin yamacına kurulmuş yosunlu bir banka gibi görünen mozolenin yanından geçiyorlar. Mozolenin demir kapısı açık, içerisi karanlık. Burnun ucuna kadar yürüyorlar ve Tabitha –o artık Misty'nin kızı değil, onun bir parçası değil artık, hatta o, Misty'nin tanımadığı biri– bir yabancı, külleri suyun üzerindeki tepeden savuruyor. Kavanozun içindeki toz ve küllerin gri bulutu esintiye karışıyor. Okyanusa gömülüyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, Büyük Özgürlük Neferleri başka hiçbir açıklama yapmadı, polis de kimseyi tutuklamadı.

Dr. Touchet, adadaki tek halk plajının sağlık gerekçesiyle kapatıldığını ilan etti. Feribot seferleri haftada ikiye indirildi; o da sadece adada ikamet edenlere. Waytansea Adası, niyeti ne olursa olsun yabancılara kapılarını kapadı.

Arabaya geri dönerken mozolenin yanından geçiyorlar.

Tabbi... Tabitha duruyor ve "Artık içeri bakmak ister misin?" diye soruyor.

Paslı demir kapı açık duruyor. İçerisi karanlık.

Misty, "Evet" diyor.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, bugün hava sakin. Sakin, uysal ve pes etmiş durumda.

Karanlığa bir, iki, üç adım attıktan sonra onları görüyor. İki iskelet. Bir tanesi yerde yan yatmış. Diğeri duvara dayalı şekilde oturuyor. Kemiklerini küf ve yosun bağlamış. Duvarlardaki su damlaları parlıyor. İskeletler, onun, Misty'nin daha önce vücut bulduğu kadınların iskeletleri.

Misty'nin öğrendiği şeylerden biri, acı, panik ve korkunun iki dakikadan fazla sürmediği oldu.

Misty'nin öğrendiği şeylerden bir diğeri ise, ölüp ölüp dirilmekten sıkıldığı oldu.

Sadece kayıtlarda bulunması açısından, karın, bulduğun her diş fırçasını götüne sokmanla ilgili olarak yazdıklarının blöf olduğunu biliyor. İnsanları korkutarak gerçekliğe dönmelerini sağlamaya çalışıyordun. Girdikleri komadan çıkarmaya çalışıyordun onları.

Misty artık bunları senin için yazmıyor Peter.

Bu adada, hikâyesini yalnızca kendisinin bulabileceği bir yere bırakması mümkün değil. Yüz yıl sonraki kendisi. Kendi küçük zaman kapsülü. Kişisel saatli bombası. Waytansea Adası sakinleri, güzel adalarının her milimini kazacaklar. Sırrını keşfedebilmek için otellerini yerle bir edecekler. O geri dönmeden önce kazmak, parçalamak ve avlanmak için önlerinde bir asır var. Onu geri getirene kadar. Ve ondan sonra da zaten artık çok geç kalınmış olacak.

Yaptığımız her şey bize ihanet etti. Sanatımız. Çocuklarımız.

Ama buradaydık. Hâlâ buradayız. Zavallı, alık Misty Marie Wilmot'un yapması gereken şey, hikâyesini kolay bulunabilir bir yere saklamak olacak. Onu dünyanın her yerine gizleyecek.

Her zaman öğrendiği şeyi tekrar öğreniyor. Platon haklıydı. Hepimiz ölümsüzüz. İsteseydik bile ölemezdik.

Ömrünün her gününde, her dakikasında sadece bunu hatırlasa bile yeter.

10 Eylül
1445 Bayside Yolu
Tecumseh Gölü, GA 30613

Chuck Palahniuk
c/o Doubleday
1745 Broadway
New York, NY 10019

Sayın Bay Palahniuk,

Birçok mektup aldığınızı tahmin ediyorum. Daha önce hiçbir yazara konuyu açmamıştım ama ekteki elyazmasını okumanız için size fırsat vermeye karar verdim.

Bunların çoğunu bu yaz kaleme aldım. Hoşunuza giderse, lütfen editörünüz Lars Lindigkeit'e iletin. Amacım para kazanmak değil. Sadece yayımlandığını görmek istiyorum, ne kadar çok insan okursa, o kadar iyi. Böylelikle belki de en azından bir kişi aydınlanmış olur.

Bu hikâyenin nesiller boyu okunacağını ve insanların aklında kalacağını umuyorum. Nesilden nesile aktarılmasını diliyorum. Belki de bundan bir asır sonra, gözlerini kapadığında, parlak mücevherler ve gül bahçeleriyle dolu bir yeri apaçık görebilen ve o yerin kendisini kurtaracağını sanan küçük bir kız tarafından okunur.

Günün birinde o kız, eline bir mumboyası alacak ve hiç görmediği bir evin resmini yapmaya başlayacak. Bu hikâyenin onun hayatını yaşayış biçimini değiştirmesini umuyorum. Bu hikâyenin, bir sonraki seferde, adı her ne olacaksa, o küçük kızı kurtarmasını umuyorum.

Saygılarımla,
Nora Adams

El yazması ektedir.

"Her şey bir otoportre. Her şey bir günce."

Elinizde tuttuğunuz kitap bir günce. Kalemi eline alan kişinin korkularına, sevinçlerine, hüzünlerine yapılan bir yolculuk. Sıradan bir insanın sıradan yaşamı...Belki de sıra dışı birinin zaman zaman peri masalına, zaman zaman kâbusa dönüşen yaşamından kesitler sunan anı parçacıkları. Sahte mücevherlerin ışıltısına kapılan bir kadının öyküsü bu. Komadaki kocasının günbegün çürümesini izleyen, sanat, yaşam ve ölüm üçgeninde sıkışıp kalmış bir kadının. Kimilerine göre basit bir garson, kimilerine göre ise her an bir başyapıt yaratabilecek büyük bir ressam. Anakarayla bağlantısı her an yok olabilecekmiş gibi gözüken Waytansea Adası'nın gizemli öyküsü bu aynı zamanda.

Her şey başka birinin yaşamını sürdürmeye zorlanarak bireyselliğini yitiren Misty Marie Kleinman'ın güncesinde saklı. Bir tek kişi tarafından yazılmış bir günce bu. Ancak gerek anlatıcı, gerek anlatılan hikaye açısından pek çok katman söz konusu.

Chuck Palahniuk, insanın ezeli ölümsüzlük arayışına tüyler ürperten bir bakış atarken, sanatın denetlenemeyen gücüne de saygı duruşunda bulunuyor. Misty'nin güncesini tuvale yansıtırken hiçbir detayı gözardı etmiyor. Bizler, kimi zaman acımasızca vurulan fırça darbelerini izlerken, geçmiş, şimdi ve gelecek iç içe geçiyor. Ben ve öteki arasındaki ayrım gittikçe silikleşiyor. Gerçek ve hayal arasındaki karmaşık ilişki zihnimizi bulandırıyor. Ve kişisel komalarımızdan çıkıp kolektif bir komaya giriyoruz hep beraber.

Kimin kimi kandırdığı belli olmayan bir oyun oynanıyor. Kimin kurban olduğu belli değil. İnsan kendi yazgısını elinde tutabilir mi? Yoksa zalim feleğin elinde oyuncak mıdır? Yalan mı daha gerçek, gerçek mi en büyük yalan, belli değil. Zira Waytansea Adası dört tarafı gerçeklerle kaplı bir yalan...

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-975-539-470-1
9 789755 394701

THG 0269215 HAB
27 00